

ANNI
MARIANO-BENEDICTINI
AUTUMNUS

SIVE

PARS QUARTA

Complectens Sanctos Ordinis

D. BENEDICTI,

In Mensibus

OCTOBRI, NOVEMBRI

ET

DECEMBRI.

Edita

Ab Almâ Congrega-

tione Academicâ Salisbur-

genſi B^{mæ}. Virginis

Aſſumptæ.

Anno Domini M. DC. LXXII.

Cum Facultate Superiorum.

SALISBURGI.

Typis JOANNIS BAPTISTÆ MAYR,

Typographi Aulico-Academici.

**REVERENDISSIMO
ET AMPLISSIMO
DOMINO DOMINO
AMANDO,**

**Antiquissimi & Celeberrimi Mo-
nasterij S. Petri Salisburgi Ord. S. Benedicti
Præfuli vigilantissimo, SS. Theologiæ
Doctori,**

**CELSISSIMI AC REVERENDISSIMI
PRINCIPIS**

ET

ARCHIEPISCOPI

Salisburgensis &c. &c.

**CONSILIARIO INTIMO ET
STATUUM PROVINCIA-
LIUM DEPUTATO,**

**Almæ & Archiepiscopalis Universitatis
Salisburgensis**

ASSISTENTI PERPETUO

ATQUE

**VENERABILIS CONGREGATIONIS
BENEDICTINÆ SALISBURGENSIS**

PRÆSIDI

MERITISSIMO,

**DOMINO DOMINO AC
PATRONO, GRATIOSO,
OBSERVANDISSIMO.**

NEC NON
ADMODUM REVERENDIS
ET RELIGIOSISSIMIS PATRI-
BUS ET DOMINIS

P. EDMUNDO SINHUEBER,
Priori,

P. IOACHIMO STEGBUECHER,
Subpriori,

P. BENEDICTO STOLLENMAYR,
Seniori,

TOTIQUE VENERABILI
CONVENTUI
EIVSDEM ANTIQUISSIMI
MONASTERII
S. PETRI,

DOMINIS ET PATRONIS
COLENDISSIMIS.

REVERENDISSIMÆ
ET AMPLISSIMÆ

DOMINÆ, DOMINE

PRÆSUL,

AD MODUM REVERENDI,

RELIGIOSISSIMI PATRES

ET DOMINI.

Ulm fertilis autumnus
adeſt, jucundæ vinde-
miæ, optimarumq; fru-
gum parens:

*cum fecundiffimus annus,
Plenâque purpureo ſubrubet uva mero:*

Noster quoque *Annus Benedicti-
no-Marianus* eodem pede incedit,
*Autumnum explicat, pios colligit
fructus.*

DEDICATIO.

fructus. *Jam vitis Mariana præ-*
lo cupròque expressas sacras vuas
offert, Magna D. BENEDICTI
Arbor sanctorum exemplorum, ceu
frugum copiam aduehit. Et quò
cum his ibimus? haud dubium:
rectâ viâ, TE REVERENDISIME
PRÆSUL cum *Tuis* annuente, in
Divi PETRI *cellam* properamus,
ut sub PETRI *clavibus* nostras opes
recondamus.

Scimus equidem antiquissi-
mum esse Sanctitatis condito-
rium, fidei seminarium, Religio-
nis antiquarium *Cænobium Ve-*
strum, ab undecim penè sæculis
hucusq; sub Benedictinis legibus
sartum, tectum, in PETRO, veluti
petrâ, rupe firmius à Magno Ru-
PERTO fundatum, tot insuper
cœlestibus thesauris ditatum. O

DEDICATIO.

quantæ à *Vobis* servantur opes! D.
Maximus Martyr cum quinquaginta & amplius sociis, SS. Aman-
dus, Vitalis, alijque beati Præfules,
ipse quoq; Beatissimus Rupertus
suas *Vobis* Exuvias, *pretiosa deposita*
reliquere: cum quorum illustribus
monimentis æterna *Vobis Nomina*
na vivunt & celebrantur.

Nec minùs augent gazam *Ve-*
stram illorum Divorum merita,
quorum sacra lipsana quidem alij
tenent, sed præclara Sanctitatis ve-
stigia, quæ olim in S. PETRI Ec-
clesiâ posuerunt, altè manent im-
pressa. Sunt in hoc censu Virgi-
lius, Hartvvicus, Mazelinus, Thie-
mo, Præfules quondam Vestri,
quanti Viri! Istorum clarissimam
ob oculos habetis memoriam: ut
ad nutrienda augendâque veræ
pietæ-

DEDICATIO.

pietatis, quâ floretis, studia, domesticorum *Vobis* Exemplorum *plena Cornucopia* abundet.

Nos quoque ex his thesauris *Vestris* Rupertum, Vitalem, Joannem, Virgilium, Thiemonem mutuatas gemmas *anni nostri Coronæ* inferuimus, atque ex iis Vitalis & Virgilius *Autumnum* præsentem ornant. Hinc ergo quod accepimus merito *cum fœnore*, (aliorum scilicet Divorum auctario) grati reddimus, atque ideo hanc ultimam Anni partem, seu *Coronidem Vestro NOMINI* inscribimus & dedicamus.

Tacemus alios titulos, quibus nostra Mariana Congregatio S. PETRI Congregationi pridem obligatam se esse fatetur. Tu Ipse Reverendissime PRÆSUL, Vni-

DEDICATIO.

versitatis *Assistens Perpetuus*, vel ex hoc *Munere* Nostri Cœtus *Caput* es: innatâ verò ex modestiâ Tuâ etiam *Sodalis* Marianus. Infuper nuperrimè ante autumnale initium Congregationis Benedictino-Salisburgensis felicibus auspiciis, exigentibus meritis, electus *Præses*, quidni Benedictino *Autumno* nostro *Tuo* jure præsidebis?

Sed ut deellent omnia, *Amor* nos obligat & trahit ad AMANDUM, & AMANDI *filios*, præcipuè ille *Parthenius* quo Magnam MATREM nostram amatis. *Cor-dis claviger* AMOR dicitur: ipse in Cellam introducit *vinariam*, ordinâtque *charitatem*. Ipse est, qui aperit & claudit, annulo velut aureo obsignans postes. Imò verò etiam *Petri claves*, aut, si malumus, *An-nulum*

DEDICATIO.

nulum Piscatoris AMOR habet: neque enim D. Petro prius traditæ à Christo *Claves*, quæis summæ Sedis possessionem adiret, quàm ter interrogatus respondisset: *Amo te.* Ad *Amoris* confessionem *claves* accepit, *annulumque* cœlestis thesauri signatorium: Sicque *illa* tandem *lingua*, ut ait Petrus Damian. *Cœlorum clavis facta est*, quæ altum pectoris Amorem prius aperuisset. Et quid multa? ipsissima *Petri clavis & Annulus*, AMOR est VIRGINIS, *Januæ cœli*. Hic namque Cœlum aperit, signat *MARIÆ* gratiam, certam Gloriæ æternæ tesseram.

Tandem igitur sub isto *Petri Annulo*, *Clavibusque* ANNUM nostrum *Marianum*, *Anni*que finem claudimus, *Vestro* honori, amorique dicamus

(5) mus

DEDICATIO.

mus, *Nomine* obfirmamus. Et post-
quàm Mariano, Benedictinæ San-
ctitatis *annuos Fastos* latius alibi cir-
cuntulimus, in *Vestro, Vestraq;* vir-
tutis, gratiæ & favoris sinu *domi*
nos esse non dubitamus. Addant
Superi Tibi, Rever^{me}. & Ampl^{me}.
Domine PRÆSUL, multos & bo-
nos, deniq; *eternos annos: Tuis quo-*
que omnibus, *Tuóq; Cænobio* pares
antiquitati *Vestræ* fructus & beatā
perennitatem. Sic precatur in festo
Translationis S. RUPERTI primi
D. Petri Patroni, 24. Sept. 1672.

Reverendissimæ & Amplissimæ
Dominationi Tue,

Totique Venerabili Conventui

Devotissima & addictissima

MAIOR CONGREGATIO B. M. V.
Assumptæ Salisburgensis.

DEDICATIO

...diligentius. Et post
...Benedictina ...
...latius alibi ...
...vit
...gratia & laetitia ...
...non dubitamus. Addam
...Superi Tibi Revere. & Ampli.
...Domine Pax & sal. inukos & bo
...deniq; ... Tuis quo
...omnibus. Teq; ...
...fructus & beata
...perhuncatem. Sic precatur in ...
...S. RUPERTI ...
...Patroni, 24 Sept. 1671.

...
...
...Tua.

Totique Venerabili Conventui

... & ...

...
...
...

1 OCTOBIS

Pro heretico fidei salute

L OCTOBRIS.

Verus pœnitens semper in labore & dolore est. Doler de præteritis, laborat pro futuris cavendis. Vera siquidem pœnitentia est, sine temporis intermissione de peccatis dolere. Sic plangit commissa, ut non committat plangenda. Irrisor namque est, & non verus pœnitens, qui adhuc agit, quod plangit. *S. Bern. l. medit. c. 4.*

Seria pœnitentia pro commissis peccatis.

Pro incuriis suæ salutis.

S. B A V O Mon. C.

Martyrem hîc te videre credas , potiùs quàm Confes-
sorem : nec injuriâ : quippe, si nunquam Virtus, ma-
ximè religiosa, sine Martyrio est , B A V O N I verius ipsa
Martyrium extitit. Hannoniæ quidem Princeps , & Re-
gibus Galliæ sanguine propinquus , postquàm caduca o-
mnia fastidiit , cucullumque , instructo D. BENEDICTO
Cœnobio Gandavenfi , induit, perpetuo veluti odio sei-
psum infectatus fuit, ut è Christi consilio sanctius amaret,
& in vitam custodiret. Contigit fortè , ut in servum olim
suum incideret , quem ob delictum perpetratum , venalem
exponi jusserrat. Hîc animum BAVONIS cogitatio pul-
savit, se in Christiano mancipio , non minori , quàm Judas
scelere, Christum vendidisse. Quid agit igitur religiosus
Princeps ? in genua mox coram servo demissus , & lachry-
mas resolutus , veniam illius quondam piaculi & unam
hanc gratiam exorat, ut malum sese Dominum jam frugi
servus, flagris commeritis pro dignitate multet : scuticam
ponè profert, & diu licet obluçtanti, durum tandem obse-
quium persuadet. Nudatus ergo vestibus , ac manibus pe-
dibûsque ligatis , sublimè suspensus , servilibus undique
plagis à servo conscinditur, inde verberibus ac vibicibus sa-
tur, amplas pro fideli operâ gratias reponit. Hoc inaudi-
tum demissi, & pœnitentis animi exemplum , incredibili
aliàs vitæ severitate auxit B A V O , semper in suimet corpo-
ris torturam ingeniosus. Inclusit se denique arctissimæ cel-
læ sepulcro vivus, ut animo latiùs in cœlo expatiaretur. At
uberrimis donis & maximis præmiis tam dura pro se tole-
rantem, Numen affecit. Hinc imminente vitæ exitu, de
immortali coronâ certum esse jussit. Morituum non so-
lùm cœlestium geniorum agmen , sed ipse cœlorum Rex
Christus, fideli servo occurrens, excepit. Vixit anno 632.
prodigiis clarissimus : in quibus vivus etiamnum mor-
tuum vitæ reddidit : vitâ functus, plurimos sanitate
donavit. *Ex Ant. lepes.*

Nulla pœna gravior est pravâ conscientîâ. Mala conscientia propriis agitur stimulis. Si publica fama te non damnat, propria conscientia condemnat: quoniam nemo potest seipsum fugere. Vis nunquam esse tristis? benè vive. Bona vita semper gaudium habet: conscientia rei semper in pœna est. *S. Bern. de inter. dom. c. 20.*

Solatium in bonâ conscientîâ inter adversa.

Pro Pseudo politicis.

S. LEODEGARIUS Ep. M.

A Equa & iniqua humanæ fortis, si quisquam alius, LEODEGARIUS tulit: in utrisque tamen sibi semper æqualis, Numinique per omnia probatus. Illustrem ejus profapiam excoluit optima educatio, quam, ipso Rege Clothario auctore, adolescenti Dido Pictavorum Præsul impendit. Eâ præclarè imbutus, cum mundo majores spiritus cepisset, ex Monacho Abbas Divi Maxentii, ex Abbate Augustoduni Pontifex dictus est. Childerico deinde regnante, regiæ quoque & palatio præfectus, ut post Regem tum in Franciâ nemo major LEODEGARIO esset. Eousque secunda omnia: tantò rectius, quòd inter honorum culmina, à rectâ justitiâ, & virtutis lineâ animum is nusquam deflecteret. Atat nec virtus clavum habet, quo labilem fortunæ rotam figat. Invidia, quâ rarò aulæ vacant, occultis susurris classicum canit, Regem inter & Præsulem suspiciones ferit, similtates accendit. Hinc satur honorum LEODEGARIUS ultro è regiâ, dimissis omnibus, se proripiens, ad cellæ asylum Luxovium recipit. Jam illic cucullo sese condiderat Ebroinus, olim Francicæ Major Domûs, LEODEGARIO semper infestus: ovinâ pelle lupum tegens. Lupum ergo & ovem, vel pastorem optimû, Ebroinum scilicet & LEODEGARIUM unum tum ovile claudebat. Sed brevî, mutato rerum statu, Ebroinus larvam & Monachum exuit, evectoque ad regni fasces Theodorico, denuò in Principem elatus, manus mox LEODEGARIO, tunc ad sedem Augustodunensem reducto, injecit; captum exoculavit: longo dein carceris squalore, & variis suppliciis cruciatum, linguâ multavit: quanquam tunc quoque in DEI laudes disertum. Demum caput Præsuli impio ferro præcisum: sine quo tamen integrâ horâ truncum corpus pedibus stetit, velut immotæ mentis nobile simulacrum. Ebroinum, & carnifices aut dæmon, aut ultor gladius, DEI vindicta brevî omnes abstulit: solus LEODEGARIUS inferorum, hominûmque furorem, prodigiis etiam in terris illustris, in cœlo triumphavit ad annum

III. OCTOBRI.

Non est injustus DEUS, ut obliviscatur operis boni : vivit apud eum memoria beneficij semel accepti. Beatus, apud quem DEUS vel semel requiem invenerit, in cujus tabernaculo vel horâ unâ requieverit. *Guerricus ser. 3. de Ass. B. M. V.*

Preparatio animi per pia Exercitia.

Pro sæcularibus devotis.

S. GERARDUS Abb.

QUOT nobiles pietati & religioni furculos olim Nobilitas dedit! In his GERARDUM recenset, quem inter Lotharingæ Duces prosapia posuit, sed virtutis, sanctitatisque amor monachis D. BENEDICTI accensuit. Militiæ studiis & factis clarus, manu consilioque strenuus, inter Martis turbines illæsam vitæ integritatem servavit. Hanc deinde ad S. Dionysii Cœnobium Parisios attulit: ubi jam provectæ ætatis vir, (hem! quid non superat virtutis ardor!) litterarum elementa addidicit, Psalterium Davidicum compendio temporis memoriæ impressit: in sacris deinceps litteris eximios progressus fecit, ut sacerdotii honore initiari dignum omnes judicarent. Abbatis quoque titulo & munere insignitus, dignitatem suam insignibus prodigiis illustravit. Decumbebat Arnulphus Flandriæ Comes, præ gravi calculi dolore penè exanimis. Recedentibus, desperatæ ope, medicis, adfuit GERARDUS, validisque apud DEUM precibus conclamata salutem attulit. Hinc auri affatim plenis manibus offerre Princeps: quid enim pro vitâ non dare solent homines? at respuit totum GERARDUS, donec omnium suarum facultatum decimas enixissimè sponderet ille: quas, obtestatione victus, accepit Abbas, at mox omnes in pauperum manus effudit. Post hæc totius Flandriæ Monasteriis præpositus, religionem, alicubi lapsam restauravit, alibi languentem excitavit, florentem fovit & auxit, ubique toto Belgio sartam, rectamque esse curavit. Præscius, revelante Numine, sui fati, ad Broniense Cœnobium, cui primò præfuerat, recessit, inde ad immortalem vitam abiit anno salutis 958. Nec solum sui desiderium & virtutis exemplum, sed prodigiosum insuper fontem, ex quo ægri sanitatem haurirent, suis reliquit. *Ex Lippeloo & Bucel.*

IV. OCTOBRI.

Quid faciemus sub æterni Judicis majestate? quæ nobis subventura est pœnitentia, quam in hâc carne contempsimus? quæ nos defensura sunt opera bona, quæ in vitâ non egimus? ad quos Sanctos confugiemus, quorum exempla simul & verba despeximus? *S. Pet. Pam. l. 1. ep. 6.*

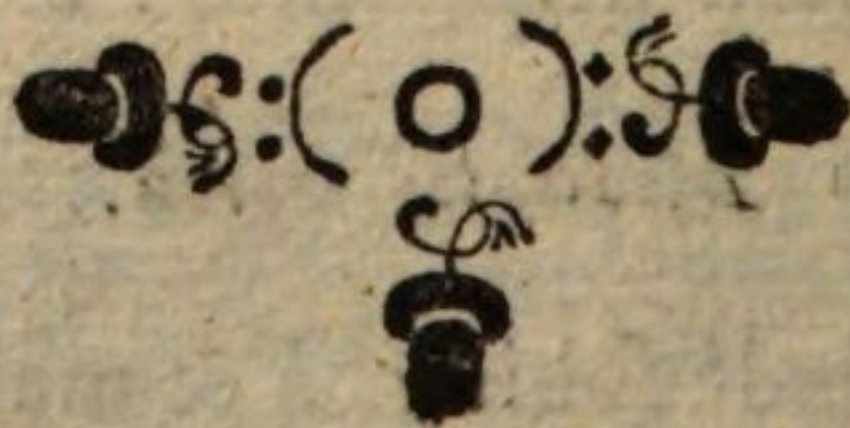
Meditatio mortis.

Pro advertendâ subitaneâ & malâ morte,

S. AUREA Abbat. V.

AUREAM dixerant hanc Virginem parentes : & nos quoque eam dicimus, ac fuisse censemus, non ab auri, opumque copiâ, non à generis splendore, sed ab aureâ indole, animique virtute. Hanc in illâ, Sanctorum more, plurimum amavit D. Eligius, Noviomenſium Præſul, præfecitque ideò in Pariſienſi Parthenone, quem ſtruxerat, trecentarum Virginum cohorti. Nec ipſa ſuo muneri defuit, nam uti officiij, ita Sanctitatis honore ſtrenuè præceſſit, prodigiis ſibi divinis auctoritatem confirmans. Inter multa, humana penè fide majora, quæ de ipſâ recenſentur, hoc habet. Contigit, ut abſente AUREA, celleraria Monafterij Deda fatiſ concederet. Ægrè id tulit, reverſa domum ſancta Abbatiffa, & quamvis Deda jam tertium diem humanis exeſſet, jacentem tamen compellans, non ſurdæ cecinit. Quippe audiente AUREÆ nutus Numine, ad vitam deſuncta rediit, rationes de rebus Cœnobij, ſuæ curæ commiſſis, exactas reddidit, petitâ demùm ab Abbatiffa veniâ, iſtâ benè precante, iteratò ex vivis abiit. Ut videas, etiam ultra hujus vitæ limites ſanctitatis ditionem porrigi, & juſ dicere non tantùm vivis, ſed & vitâ functis. Ipſe porrò S. Eligius, qui vivus AUREAM unicè dilexerat, non minùs ex hominibus exemptus, & jam inter aſtra degens eam adamavit. Unde cùm peſtifera lues Pariſios vaſtaret, ipſe Virginem cum centum ſexaginta comitibus ad cœli palatia invitans, adfuit. Invitata annuit libenter, indiſtâque illis migratione, ſanctiſſimè præparata, cum totidem Virginum comitatu emigravit. Illas nimirum omnes cum AUREA peſtis abſumpſit : hiſ demum, (uti cunctis DEUM diligentibus bona ſunt omnia) ſalutaris.

Ex Menol. Bucel.

V. OCTOBRIS.

Perpende & invicem confer tribulationem & gloriam
momentaneum & æternum. Gaude & exulta, quia quod
tribulationis sustines, momentaneum est; quod gloria
præstolaris, æternum est: leve quod toleras; pondus quod
expectas. *S. Pet. Dam. l. 8. ep. 6.*

Preparatio animi ad patiendum pro fide Catholica.

Pro Catholicis vacillantibus in fide.

S. PLACIDUS. Ab. cum Sociis MM.

EX Benedictino florilegio, tot liliis, rosisque divite, candore suo, simul & purpurâ præminet PLACIDUS, D. BENEDICTO tam sanguine, quàm virtute cognatus: primos inter discipulos puer adlectus & dilectus: flos deniq; & primitiæ Martyrum Benedictinorum. Septennem parentes magni Patris curæ commiserunt: ab hac illi optima institutio & in vitæ discrimine etiam salus fuit. Pro lapsus incautè fuerat in amnem, adhuc puer: & quas hauritus aquas venerat, ab ipsis jamjam hauriebatur. Vidit id cœlitus domi consistens Magister, Maurumque discipulum currere ac succurrere jussit: qui veloci & felici obedientiâ super aquas sicco vestigio currens, sodalem PLACIDUM extraxit & servavit. Posthac ergo undas minimè timuit: sed ab his etiam gloriam & palmam sibi paravit. Vix enim annum attigit vigesimum secundum, canis tamen virtutis gravis, mittente D. BENEDICTO, trans mare in Siciliam abiit, ut signa illuc Benedictina inferret, firmaretque. Verum is non prius ex Italiâ abiit, quàm paternæ virtutis vestigia, quocunque iret, reliquisset, scilicet innumera propemodum prodigia, quibus omnis generis homines salutis & sanitati restituit. Eadem secum in portum Messanæ intulit: ubi mox suo & Benedictino nomine vulgato, in patrimonij sui fundo sibi suisque sedem; D. Joannis Baptistæ honori Ecclesiam struxit. Quinquennium abiit, cum ad PLACIDUM visendum fratres germani Eutychius & Victorinus, sororque Flavia Româ appulêre, ignari quidem, non tam ad fraternæ visitationis officium; quàm honoris & Martyrij consortium se venisse. Quinto enim post die immanis è Saracenis Tyrannus Manucha improvisò classem littori applicuit, totumque Cœnobium, solo Gordiano Monacho fugâ elapso, cepit. Captos Christum negare jussit, aut mori. Constanter renuentes omnes, longis septem dierum suppliciis excruciauit. PLACIDO prius linguam, non minùs postea in DEI laudes eloquentem, caput deinde cunctis (supra 30. Monachi fuêre) ademit. Evolarunt in cœlum felices animæ anno 541. Tyrannus in mare rediit, ultricibus undis cum totâ classe haustus, commérito interitu Superis litavit. *Ex lepes.*

VI. OCTOBRIS.

Quid illud sapientis consilium ingeram : *Ne tardes converti ad Dominum* ? Nescis quid superventura pariat dies. Quid insaniam causer, de futuro tam temerariè præsumen-
tis : quasi verò tempora & momenta Pater in tuâ , & non
magis in suâ posuerit potestate , vel voluntate ? *S. Bern. in
Declamat.*

Oblatio suæ juventutis ad DEI obsequium.

Pro studiosis humaniorum litterarum.

S. NICETIUS. Ep.

NICETIUM prius penè Monachum, quàm hominem ;
DEO, quàm orbi editum vidisses : talem scilicet co-
rona monachalis, caput infantis ab utero circumdans, pro-
didit. Ipse verò, cum per ætatem licuit, mox reipsâ in
D. Maximini Trevirensi cœnobio monachum professus,
pulchrius ex ipsis sibi virtutibus corollam texuit. Hinc
in Abbatem ejusdem Asceterij, deinde in Archipræsulem
Trevirensē promotus, coronam monachicam mitrâ, mi-
trâque illâ coronâ exornavit. Magnos omninò animos
pro virtute tam sub cucullo, quàm tiarâ gessit. Regum
quippe vitiis, exemplo publico nocituris, non palpum du-
xit : sed acriori illa, medicâ tamen, linguâ perstrinxit. At
ea orislibertas apud Theodoricum quidem Franciæ Re-
gem in honore fuit : apud successores Theodebertum &
Clotharium sinistris auribus excepta, NICETIO regiæ in-
dignationis & exilij causam præbuit. Hoc tamen ille pro
DEO libenter tulit, patienter simul aliorum Præsulum, af-
flicto adhuc insultantium, acerbos sarcasmos pertulit, præ-
viditque divinitus, se quidem Ecclesiæ suæ restituendum ;
illos vero, qui exulem risissent, gratiam suam cum pudore
prehenfuros. Ita factum postea, regnante & jubente Sige-
berto, eâ penè horâ, quâ id Diacono suo Præsul prædixit.
Nec minùs prodigiis, quàm virtutibus, etiam apud Gen-
tiles inclaruit. Hi enim in mari periclitantes, cum suorum
inanium Deorum vacuas & surdas aures frustra pulsâssent,
NICETII, quod aliàs celebre audierant, Nomen seriò in-
clamârunt : & mox in præsentī naufragio opem senserunt.
Peste Treviros penè consumente, NICETIO in preces ef-
fuso, cum fragore vox insonuit : *Ad unam portam Eucha-
rius, ad aliam Maximinus ; in medio excubat NICETIVS. Quid
contra horum præsidia possumus ? Sinamus itaque urbem eorum tui-
tioni.* Et ab illâ horâ pestifera lues cessavit. Supremam ho-
ram, abituro, D. Joannes Baptista & Paulus Apostolus è
cœlo nunciârunt, nobileque diadema exhibuêre, dignam
illâ, quam ab utero gesserat, coronam. *Ex Trith. &
Menol, Bucel.*

In reprobâ cujuslibet animâ fit confusio tartari, & in sanctâ, mundâ, atque perfectâ species paradisi. Mens enim odiosa, cupida, curis tantummodò sæcularibus dedita, libidinis igne succensa, nonne tibi videtur infernus: in quo videlicet diabolus habitat, & concupiscentiarum ignes æstquare non cessant? *S. Pet. Dam. l. 2. ep. 5.*

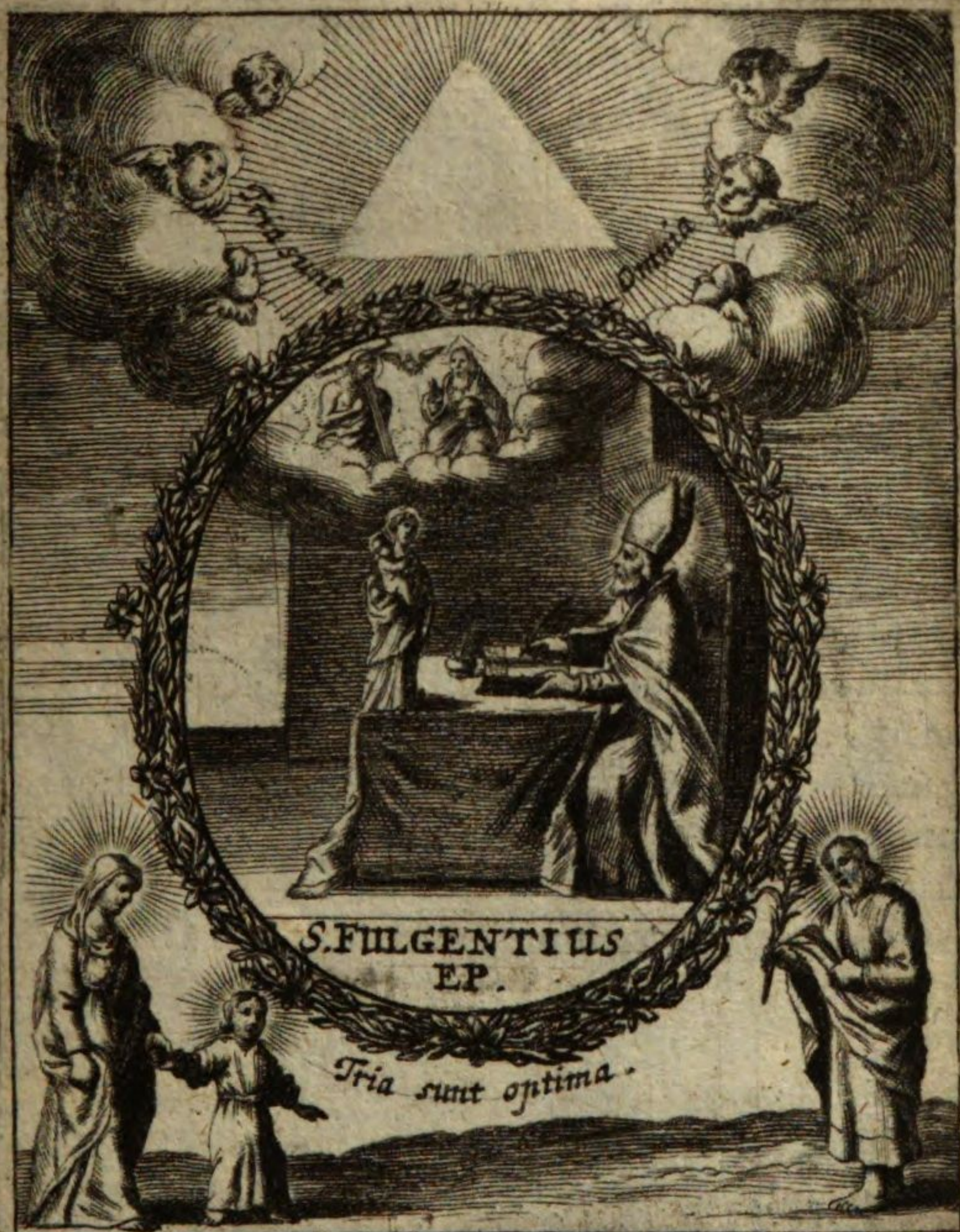
Mundities animi.

Pro conversione Angliæ.

S. OSITHA Reg. V. & M.

Tergiminos in unâ heroide titulos suspice, pulchro consortio junctos, Reginae, Virginis, Martyris. Reginae quidem nomen natales regij & pares nuptiae dederunt: Virginis & Martyris honorem Virtus addidit. Educata inter sacras Virgines à sanctis Abbatissis Moduenna & Edithâ, nubilis jam in regiam reducta, & licet ipsa Christum sponsum mallet, Sigero Anglo-Saxonû Regi desponsata est. Celebratae erant regio apparatu nuptiae, locata in folio OSITHA: restabat thori regalis consortium, quod amantissimus sponsae Sigerus ardentè postulabat. At ipsa, cui mens alia & DEO juncta, opportunis primùm prætexitibus distulit justa sponsi vota: inde cum feras ille fortè insectaretur, accersitis duobus Antistitibus, horum operâ vestem Monasticam induit: ita vestitam Regi & sponso redeunti se stitit. Obstupuit hic primò, perorantem tamen pro Virginitate Reginam benignè audiit: suis denique amplexibus castissimos Christi amores praeferri, ultrò consensit. In monumentum quoque tam sancti exempli insignem Parthenonem addidit: in quo deinceps OSITHA cum multis Virginibus vitam, Reginâ Virgine dignam, omnique virtute cultissimam vixit. Ultimam ergo tam merita coronam Numen imposuit. Irruentibus in cœnobium barbaris, capitur OSITHA, blanditiis minisque ad impietatem stimulatur: quòdque regio & excelso animo immota persisteret, capitis damnatur. At prodigium! eodem, quo decollata est, loco, protinus fons, multis ægris salutaris, erupit: caput verò amputatum ipsa humo sustulit. & per tria stadia deportatum ad templi Divis Petro & Paulo sacri limen, in victimam DEO gratissimam humi procumbens, deposuit. Passa est sub annum Christi 653. regij sanguinis decus, quem suomet sanguine gloriosè nobilitavit. *Ex Bucel. & alijs.*

VIII. OCTOBRIS.

Coronaberis, ô Virgo, ut in cœlis Regina Sanctorum & in terrâ sis Regina Regnorum. Prædicabitur de te, quod sis Mater Christi, ac proinde Regina Cœlorum, totum jure possidens Filij regnum. *B. Rupert. Tuit. l. 4. in Cant.*

Cultus devotus imaginum B. V.

Pro regno Hispanniæ.

S. FULGENTIUS. Ep.

REgius FULGENTIO in Hispanniâ sanguis fuit, nec minorâ consanguineis gloria, inter quos SS. Leandrum, & Isidorum fratres, Florentiam sororem numeravit. Ipse eodem generosæ virtutis stimulo actus, omnes opes, quas adeò colunt, ex terræ etiam latebris eruunt, terræ & tenebrarum filij, contempnit, atque in claustro se recondens, cucullo radios pietatis texit. Sed nunquam ita nube sol obtegatur, quin ejus lumen sentias. FULGENTIJ sanè virtus ex piis quoque latebris facilè emicuit, & in sede Astigitanâ tiarâ insignis fulgere debuit. Nec mirum: præter eruditionis & facundiæ laudem, linguarum Hebræicæ, Arabicæ, Græcæ, Syriacæ, Latinæque eximiâ peritiâ præstabat, opportunis ad animos erudiendos instrumentis. Hinc cum fratre Leandro, ope consanguinei Regis Reccaredi, pessimas Arianæ hæresis tenebras ac umbras ex Hispanniâ proscripsit, veræque religionis & pietatis lumen denuò accendit. Sed & lucem posthumam, sacros in Divinam paginam Commentarios, aliâque docti piique ingenij monimenta reliquit. Quod verò maximum, inter strenuos MARIÆ cultores jure sibi locum fecit. Hujus honori de Filij Incarnatione præclarum opus elaboravit. Hujus imaginem, (quâ Guadalupensem nunc dicunt) Leandro fratri à Magno Gregorio, ut fertur, donatâ, unicè cordi habuit. Hinc ab illâ nec mors separare potuit. Quin eadem D. Virginis icon, tot prodigiis hodie illustris, cum sacro FULGENTII corpore inventa, & in lucem producta, quem sibi & aliis thesaurum servâsset, palàm ostendit. Tibi nunc istud in aurem, Mariophile, Thesaurum similem etiam tibi reliquit Divus noster: felix eris, si non corpus manûsue, sed ejus exemplo, cor & animum illi apponas. *Ex Me-*

nol. Bucel. & citt. ibid.

Sanctus David aquæ in se concupiscentiam castiga-
vit, atque eam sibi à suis oblatam, ne desiderio ex eâ sa-
tisfacere videretur, effudit: & S. Eliæ perceptio car-
nium non concupita non nocuit. Unde datur intelli-
gi, quòd veraciter abstinentes, escarum non naturas, sed
concupiscentias damnent, ac voluntates suas desiderati
sibi vel potius ab usione mortificent. *D. Rhaban. l. 3.
de agone Christi.*

Abstinentia.

Pro violantibus jejunia Ecclesiastica.

S. GUNTHERUS Mo. C.

SANCTI Regis Stephani consanguineus GUNTHERUS, ætatis florem ferè mundo dedit: mundo scilicet, qui & hodie adhuc amat primos flores delibare, suosque illis colores aspergere. Sed non servavit mundo colorem GUNTHERUS noster: divinitus illustratus, maturesciente etiam ætate, despiciere cœpit illustres mundi vanitates; abjecitque demùm illas in Cœnobio Altaichenfi Monachum professus. Nil potius habuit, quàm latere, & aulam aulæque honores fugere: sed tantò minùs latere potuit, virtute, ut solet ignis instar pro-dente se ipsam. Hinc impensius amare consanguineum suum, virtute jam arctius conjunctum, Rex Hungariæ Stephanus, & ad aulam suam invitare, ut dulci amici alloquio frueretur. Bis id fecit, & repulsam à GUNTHERO tulit: tertiò repetitis precibus id vix obtinuit. Ubi in aulam venit sanctior Aulicus, à Rege honorificè habitus, & mensæ adhibitus est. Inter alias opiparas dap-es aliquando convivio illatus est pavo assus, irritandæ gulæ peropportunus: ad delicatius id ferculum una gustandum, convivam suum rex amicè invitat, renuit ille, suæ regulæ leges obstare obtendit. Instat, urgétque Stephanus, non esse tam rigidam regularum mentem, modico etiam non violari. Duravit aliquamdiu amica contentio: donec GUNTHERUS, propositi & regulæ suæ tenacissimus, in lacrymas cœpit resolvi, his preces ad bonum Numen miscere. Et hem! miraculi genus rarissimum! spectante & stupente cum proceribus Rege, pavo assatus primùm alas redivivas in patinâ quaterere, mox renascentibus plumis caput sublimè tollere, tandem è mensâ avolare. Vicit igitur GUNTHERUS, & paulo post etiam evicit, ut ad Cœnobium dimitteretur. Ex hoc in eremum evasit, & triginta septem annis austerissimè vixit. Morti ejus Dux Poloniae Bre-tislaus, cervo duce & divino monitu pridie ad illum ad-ductus, cum Severo Episcopo adfuit. Corpus exanime, qui indomiti (si tamen aliquid virtuti indomitum) ad Cœnobium Breunovien- se, quem locum sepulcræ suæ gerat, avertente, anno 1045. Ex Radero

X, OCTOBRIS,

Rectè pigri vocabulo denotatur, qui vult regnare cum Christo, & non vult operari pro illo: delectant præmia æterna, & refugit laboriosa opera: vult habere otium temporale, & æternam vult accipere mercedem. Anima autem operantium pro Domino æterno impinguabitur muneribus sempiternis in agro. *D. Rhabanus comment. in Reg. S. Ben. c. 4.*

Fervor in pijs laboribus.

Pro acediosis.

S. PAULINUS Ep.

COenobium S. Andreae Romae, opus S. Gregorij M. Seminarium Apostolorum Angliae meritò dixeris. Ex eo post alios prodijt etiam PAULINUS, vir fide & charitate ardens, eloquentiâ & doctrina fulgens: verbo, alter pene PAULUS. Is cum in sanctâ religione Angliae inferendâ, infigendâq; plurimum utilissimæ operæ posuisset: in regnum postea Northumbriae (Angliae pars est) primus pedem intulit, ut Evangelium propagaret. Implantandæ Christi fidei occasionem fecere nuptiae, quas Rex Northumbriae Edwinus, idolis aliàs deditus, cum sorore Regis Cantiae Eadwaldi (Edilburga dicebatur) inire optabat. Nec aliâ conditione nuptiale foedus admissum, quàm ut Ediburgæ sua (Christiana nempe) Religio salva foret, liberum etiam Catholicis, quos secum inferret, sacerdotibus suorum rituum exercitium. Amor Virginis Edwino persuasit omnia: qui & hoc adjecit, nemini subditorum vitio fore, si ad Christum transfiret. Bona semina in optimam frugem educavit PAULINUS, verbis, factis & illustribus vaticinijs inanitatem Deorum, & Christianæ fidei veritatem Regi commonstrans. Tandem post multas moras & longa certamina ejus pectus emovit, & publico in consessu procerum contra idola conclamatum. praeunte etiam sacrificulo, qui palàm factus, tot annis tam sedulò cultos sibi Deos nec obulum profuisse. Dejectis hinc saxeis lingneisque Dijs, Crucis trophæum statuitur, Rex ipse, cum maximo procerum numero, sacro fonte lustratur, Christi imperio amplum Regnum cedit: PAULINUS Eboracensi sedi primus praeficitur. Haftenus læti fuere successus: succedere postea (ut humanarum rerum vicissitudo fert) tristiores procellæ. Nam Edwino sublato, hostes ejus idololatrae Northumbriae dominari cœpere. Unde PAULINO cedendum tempori, & in Cantiam recedendum fuit: ubi Ecclesiam Rostensem tenere iussus, sanctâ ibidem curâ defunctus, exul à suâ sede Superum patriam adiit anno

XI. OCTOBRIS.

Conscientia bona titulus est Religionis, templum Salomonis, ager benedictionis, hortus deliciarum, aureum reclinatorium, gaudium Angelorum, arca Fœderis, thesaurus Regis, aula DEI, habitaculum Spiritûs sancti, liber signatus & clausus, in die judicij aperiendus. *S. Bern. l. de inter. domo.*

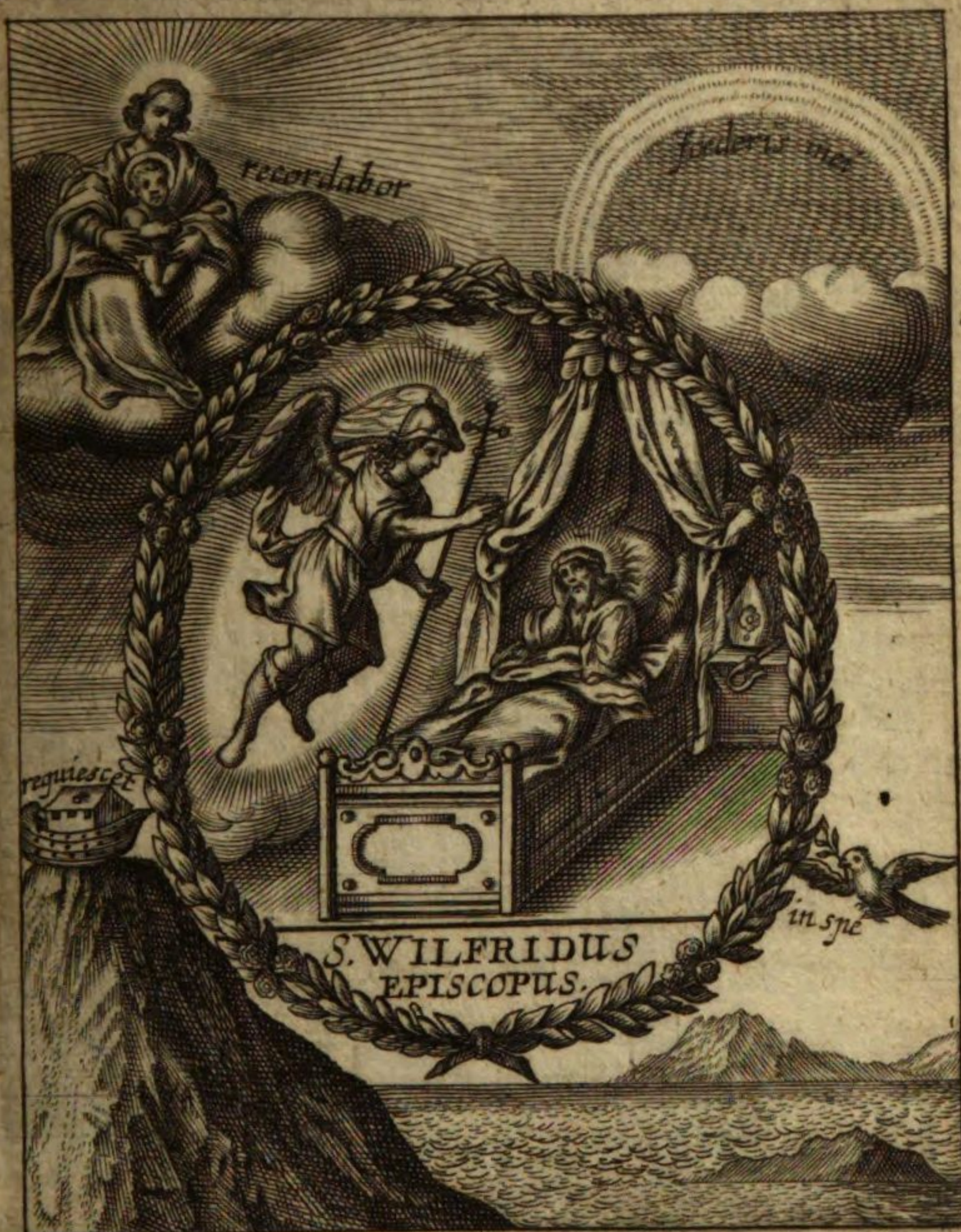
Cura pura conscientie.

Pro servientibus infirmis.

S. EDILBURGIS V. Abbat.

Iterum Angliæ littora legimus, insulæ sanctorum quondam (imò Angelorum) feracissimæ. Maxima ferè ex regijs animabus gloria fuit: in quibus EDILBURGEM cernimus, Regis Offæ neptem, Divi Erckenwaldi, clarissimi Pontificis, sororem. Cum fratre, omnia post Christum habuit: cùmque is geminum condidisset Asceterium, unum Cerotense viris; alterum Berchingense Virginibus; primo se ipsum, alteri EDILBURGEM, non invitam, sed maximè volentem inclusit, custodique optimæ ac magistræ Hildelithæ Abbatissæ subdidit. Ab hujus morte ad clavum Parthenonis ipsa virgo nostra vocata, quantum generis splendore & munere; tantum virtutibus, jejunijs, vigilijs, præcùmque assiduitate super alias eminuit, omnes ad cœlestia desideria factis ipsis, optimis oratoribus, accendit. Virtutis lucem adversitatum nubila clariorem reddidit. Invaserat sæva pestis cùm vicinas plagas, tum Parthenonem ipsum. Decumbentibus multis sororibus, haud quaquam defuit EDILBURGIS: has ipsa adire, solari, fovere languentes: ad cœli patriam suspirantium mentes erigere. Vitâ sanctè functis pluribus, deliberabatur, quo loco sacra earum corpora reponerentur: & en! dum in preces incumbunt, lux è cœlo fusa tumulos signavit. Secuturam vero sorores suas sanctam Abbatissam, clara visio virgini Tergithæ facta monstravit. Ista de nocte cubiculum ingressa, corpus humanum linteo involutum, sed sole fulgentius, ab infirmarum cellâ, sursum ad cœlos aureis quibusdam funibus sublimè trahi conspexit: nec prius ab oculis illud recessit, quàm Cœli penetralibus illatum esset. Subsecuta statim mors beatæ EDILBURGÆ fidem fecit, ipsam eâ visione notatam, & feliciter ad superos evectam: & idem, ne plures testes desideres, in vitâ & morte plura, quæ fecit prodigia, confirmârunt. *Ex Ven. Bedæ*

& Menol. Bucel.

XII. OCTOBRIS.

Hortor, ne Divinæ scripturæ nulla tibi fuerit cura, cujus & usus frequens est, & cognitio salutaris: atque illud quæso præcipuè, ut in mente habeas, firmâque semper memoriâ complectaris: *Memento Creatoris tui in diebus juventutis tuæ.* B. Lupus Abb. ep. 6.

Studium pietatis..

• Pro nobili juventure.

S. WILFRIDUS Ep.

Illustres WILFRIDI natales, & parem vitam præ-
nuncia signavit flamma, quæ domum Matris partu-
rientis totam; sed innoxio ardore, obsedit. Non minor,
nobilior tamen, pietatis flamma nobilis pueri tenerum
etiamnum pectus implevit: quâ accensus, ætatis
anno decimoquarto vix expleto, inter Benedictinos
Lindisfarnenses se contulit, magnòque fervore in o-
mnem virtutem, demissionem, maximè & obedientiam
incubuit. Itaque cum ingenio, doctrinâ, moribus sur-
sum longè super alios sese extulisset, in Eboracensis
Pontificatûs apicem provectus est. Dixisses novum Ec-
clesiæ sidus ortum; adeò mirâ luce omnium oculos per-
strinxit, errorum tenebras procul proscrispsit. Extingue-
re tamen tam fulgidam lucernam conata est invidia,
quæ aulas sæpe in transversum agit. Ad Reges Angliæ
malè delatus, in tenebrosum carcerem vinctus conij-
citur: quem mox Divina lux clarissimum reddidit, &
vincula spontè labentia liberum. Præsulem fecere. Ni-
hilominus semel ac secundò sede suâ pulsus, multisque
annis, terrâ jactatus & alto, totâ etiam Angliâ exulavit.
At non obscurum ipse exilium duxit, quocunque irer
lucem fidei & religionis intulit. Tempestatis procellâ,
cum Romam peteret, delatus in Frisiam, felici itineris
errore, multos illic ab erroribus absolvit. Romæ ali-
quamdiu obscurus latuit: majori tamen mox gloriâ
illuxit, quando ex Concilio, cui olim Præsul ipse inter-
fuerat; lecto coram Pontifice WILFRIDI Eboracen-
sis nomine, merita viri in memoriam rediére; ipse in ve-
herationem maximâ venit. Jussu Romani Pontificis re-
stitutus, in medio itinere graviter decubuit: cui cum
Michiële Archangelo apparens cœlitum Regina sanita-
tem dedit, simulque quadriennium vitæ, discipulorum
precibus impetratum promisit. Vivum, mortuûmque
WILFRIDUM clarissima prodigia illustrârunt: ex
quibus illustriora, quòd pueri nondum baptizati, mo-
nachique ex alto lapsi exanime cadaver, sanctior Pro-
metheus, imo verus sol animavit. *Ex Ven. Bedæ & lepes.*

XIII. OCTOBRIS.

Omni custodiâ cor tuum serva, nec claustra cordis tui aliquando reseres callidissimo tentatori : qui nullo pacto potest signaculum cordis infringere, nisi fortè (quod absit) fallaciæ ejus blanditijs delinitus, sponte velis intra mœnia tua hostem sævissimum admittere.
B. Franco Abb. 10. 12. de grat.

Diligens custodia cordis.

Pro solitariam vitam agentibus.

S. CHELIDONIA V. Abbat.

CHELIDONIAE in primâ ætate cum suâmet matre certamen, sanè difficile, fuit. Nempè illa soli Christo vivere; hæc eam mundo etiam servire voluit: at vicit filia, & nequicquam obluetante matre, in maternâ quoque domo vitam monasticam vivere cœpit. Quò verò securius rectiusque ageret, Sublacum postea profugit, ad illum ipsum locum, quem S. BENEDICTUS sanctioris vitæ primordijs in domum sanctitatis auctoravit. Hic sacrum Virginum velum accepit, & Parthenoni vicino, cum jam virtus maturior Virginem commendaret, præfecta est. Non diu tamen præfecturæ onus toleravit: solitudinis, quâ cum uno DEO & angelis conviveret, desiderium in solitariam habitationem eam retraxit. Modus vivendi, quem sola tenuit, supra sexum arduus & severus fuit. Noctes insomnes ducere, pro lecto duram petram habere, pro capitali saxum substernere, biduana triduanâque jejunia nectere, aspero cilicio & multo frigore corpus subigere, deliciae fuerunt. Verum ita pro DEO durè viventibus mollius plerumque cœlum esse solet. Hoc CHELIDONIAM multis prodigijs donavit. Fame afflictam corvus, olim Eliæ dapifer, pane allato pavit. Aliàs cum puer ex transmissis ab alio piscibus partem sibi furtim sublegisset, monitus est à Virgine, cœlitus edoctâ, ut ne quod sibi reposuisset, incautè repeteret. Et is in ruborem datus, petitâ veniâ, cum ad piscem redjit, serpente obvolutum reperit. Denique cum animam ageret CHELIDONIA, lux clarissima totum Sublacum, ipsamque noctem illustrem adeò fecit, ut multi crederent totum Cœnobium arsisse. Atque hoc nimirum est, illustres in cœlonatales auspicari. *Ex*

Menol. Bucel.

XIV. OCTOBRIS.

Fides Christi, gratiæ copulata, plurimarum virtutum copiam in nobis generat, & facit nos aliquando exire obediens in locum per contemplationem, quem accepturi postea sumus in hæreditatem. *S. Paschasius in exposit. in Matth.*

Recollectio animi inter negotia.

Pro negligentibus curam suæ salutis.

S. BURCARDUS Ep.

BURCARDUS Bonifacij, illius apud Germanos magni, consanguineus, in sanctitate quoque & observantiâ monasticâ discipulus fuit, dignus Magistro. Hujus studia æmulatus, propagandæ Religioni Catholicæ plurimum operæ addixit. Ut efficacius verba penetrarent, pastoralem illi lituum Zacharias Papa tradidit, & in possessionem Ecclesiæ Herbipolensis Bonifacius, ingenti cum populi plausu & lætitiâ induxit. Jam isti civitati ante Divinæ fidei semina & flores Chilianus intulerat, suo insuper sanguine irrigaverat, antistes quidem dictus, sed nondum uni huic Ecclesiæ inauguratus. Primus igitur BURCARDUS sacros ibidem fascēs capessivit, & cum exemplo virtutum successoribus per manus traditos reliquit: hinc uti primus, ita princeps Patronus Herbipolensium deinceps dictus. Eminent in Præsule provida in gerendis rebus prudentia, in eloquio mitis comitas: his pondus addidit, larga in omnes, egenos maximè, dextra. Quis in erudiendis animis vir fuerit, à facto disce. Devictis Saxonibus, obsides ex eâ gente 12. adolescentes sumpserat, Magnus Carolus, nobilissimorum parentum filios. Hos qui educaret, nemo dignior BURCARDO visus. Neque illo quisquam fuit felicior: nam omnes in eos viros provexit, qui primis postea Germaniæ Cathedris impositi, Ecclesiæ, Germaniæque splendorem eximium addiderunt. Postquàm quadraginta annos Præsul exegisset, ad Cœlos ivit, tot coronis cumulandus, quot animas ad fidem pietatēque traduxerat.

Ex Bucel. & ctt.

XV. OCTOBRIS.

Illis jure gaudendum est, quibus & pro malis suis
 hic afflictio temporalis infertur, & pro bonis, quæ ges-
 serant, præmia in cælo sempiterna servantur. Felix
 sanè commercium: pressuris hic temporalibus atteri, &
 in illâ postmodum perpetuæ lucis amœnitate lætari.
S. Petr. Dam. l. 8. ep. 6.

Tolerantia adversitatum.

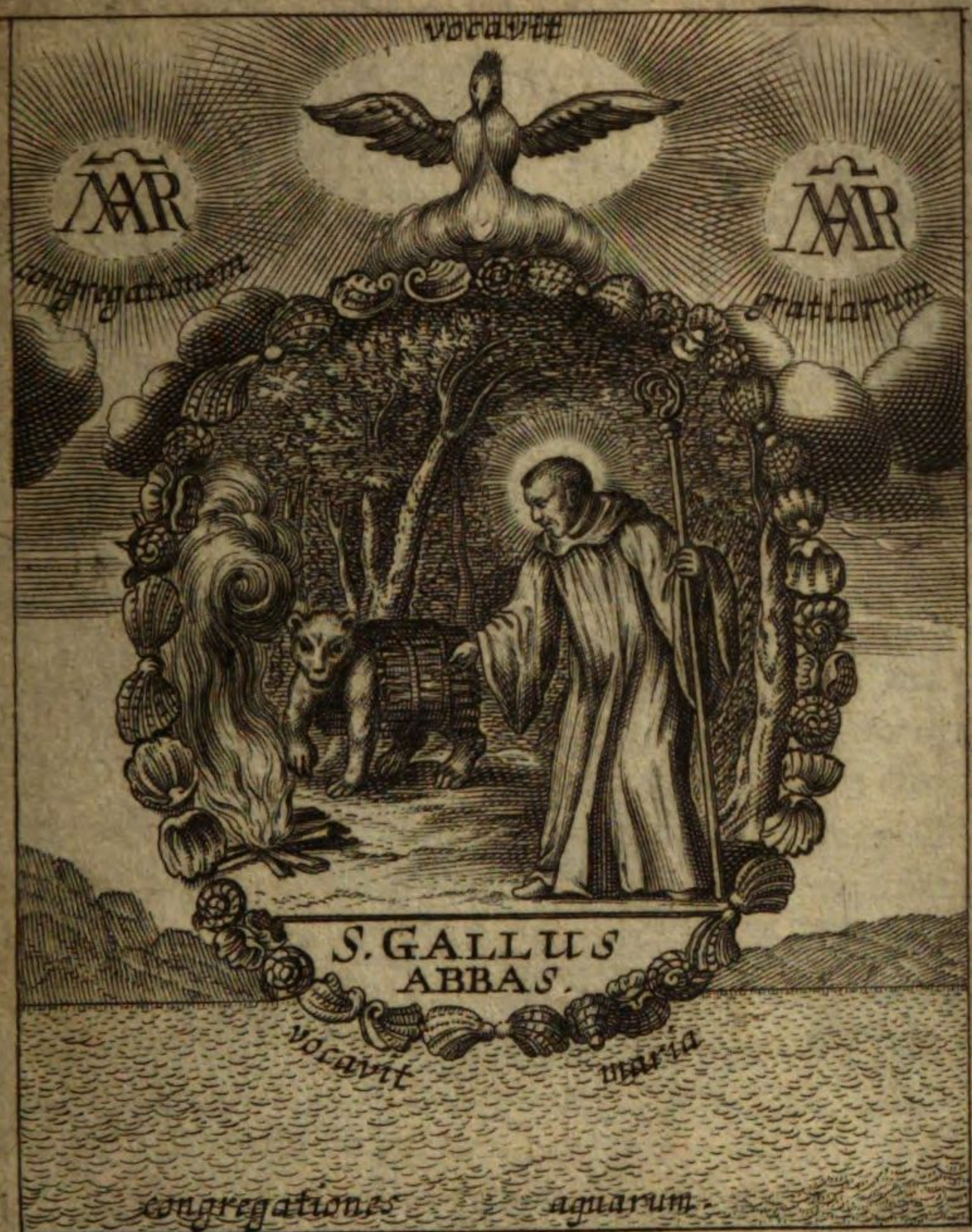
Pro S. fidei propagatione.

S. BRUNO Ep. M.

SI gratior pulchro in corpore lucet virtus, eodem, vel
maiori jure, illustrius illa in illustri sanguine fulget:
tunc omnes implet numeros, DEO chara, hominibús-
que. BRUNO Gebehardi Saxonum Ducis frater fa-
cem Nobilitati præferat. Is, ad cœlestia adspirante a-
nimo, religiosum institutum in Cœnobio S. Joannis
Magdeburgi inijisse fertur: sub quo tantis naturæ gra-
tiæque dotibus inclaruit, ut summus Pontifex Ruthe-
norum genti Archiepiscopum inaugurandum duceret,
mitteretque ad Lituanos, Prussosque (barbaras adhuc
gentes) CHRISTO conciliandos. Non levi manu su-
scipit BRUNO onus, etiam magnis humeris grave:
tam verò dextrè rem gessit promovitque Christianam,
ut Lituania tota brevi in Catholicam fidem concede-
ret. Hinc in Prussiam, unius jam gentis victor ivit, &
cœlestis Verbi mucronem fortiter in impietatem
strinxit. Ibi non pauci equidem manus dederunt: mul-
ti tamen rigidâ cervice homines, & quibus multus (ut
ita dicam) circum pectora filex, non modò pietati non
cessere; sed correptis pro superstitione armis, strenuum
Ducem BRUNONEM ardenti furore invasere. Ab
his captus, non simplici Martyrij genere coronam pro-
meruit. Nam post alia barbaræ crudelitatis supplicia,
manus illi pedesque truncati & demum spontè pro
CHRISTO offerenti, sacrum caput à cervice recisum.
Ita vel in trunco corpore triumphavit, ad superoseve-
cta, victrix anima: triumphumque BRUNONIS
posthàc non tantum patria Saxonia, sed Rutheni quo-
que & Litvani, magnis laudibus titulisque Apo-
stoli, Martyris, ac tutelaris celebrârunt.

Ex Menol. Bucel.

XVI. OCTOBRIS.

Dæmonum est, malas cogitationes suggerere; nostrum est, illicò eas expellere. Voluntate suâ cadit, qui cadit: voluntate DEI stat, qui stat. Cogitatio tamen immunda mentem non inquinat cùm pulsât, nisi cùm hanc sibi per delectationem subjugat. *S. Bern. l. de inter. Domo.*

Vigilantia contra tentationes.

Pro Catholicis Helvetiæ.

S. GALLUS Abb.

Altum dormienti Alemanniæ Christum GALLUS incinuit, excitavitque tandem, ut apertis oculis fidei lucem aspiceret. Illustri in Hiberniâ stemmate satus adolescens, missis opibus, in Cœnobio Benchorensi humilem pauperemque monachorum vitam delegit. Maturus jam virtute D. Columbanum, strenuum veræ Religionis Ducem, in Britanniam, inde in Galliam, & cum hinc exulare is cogeretur, in Alemanniam secutus est. Nec mora : cum primum prope Brigantium cum Magistro consedit, mox in idola & delubra movit: ita tamen gentilium animos graviter in Columbanum irritavit: qui proinde furori cedendum ratus, Alemanniâ desertâ, in Italiam excessit. At abituro simul GALLO, ardens febris remoram iniecit, & Divino nutu, pedem loco figere coëgit. Ergo jam plusquàm octogenarius in eremum, adscitis socijs, concessit, hanc triduo jejunio & precibus consecravit, Cœnobiûmque condidit, cui frequens postea urbs accrevit. Vitam duxit perquàm rigidam, assiduo jejunio, cilicio, & ferreâ catenâ carnem premens : quæ tamen pietatis exercitia tenaci silentio, & submissionis studio tegebat. Pedem cellâ non extulit, nisi cum contra idola, & vitia classicum canendum, & signa inferenda essent. Urso obsonia sibi parata depascenti imperavit, ut deinceps ad ligna pro foco comportanda deserviret: qui imperanti ad nutum paruit. Dæmonem eremum infestantem, nec non ex energumena Gunzonis Ducis filiâ, tunc Regi Galliæ, postea Christo desponsatâ. Crucis armis profligavit : dona verò opulenta, à Duce oblata, omnia in pauperes effudit. Insulas sibi oblatas in aliorum vettices rejecit. Omni ergo honore major GALLUS, nonagenarius, clausâ mortali vitâ, obdormiit & in cœlum evolavit. Cujus exuvias cum equi indomiti in eremum spontè reducerent, cerei ponè accensi, frustra flantibus ventis, semper luxere, ut pro GALLO non modò dormiente, sed mortuo cœlum vigilasse visum

Ex Breviar. & Surio.

XVII. OCTOBRIS.

Una sententia obedientibus & inobedientibus sufficere potest, quam per se Veritas loquitur: *Qui vos audit, me audit: qui vos spernit, me spernit.* Inde illi gaudeant gaudio magno, qui seniores suos venerationi habent, & honori propter Christum, *S. Bern. l. de ord. Vita.*

Veneratio majorum.

Pro irrisoribus aliorum.

S. MAGNOBONUS Ep.

Magnis prodigijs & paribus meritis nomen sibi fecit in Galliâ MAGNOBONUS. Ex Abbate Colnetensi Præsul Andegavenſis dictus, ipſum dignitatis & urbis ingreſſum raro miraculo conſecravit. Utenim ſplendidior eſſet, non tam à pompâ, quàm à miſerorum lætitia, Urbis præfectum, ut quos carcer captivos claudebat, ſibi cum libertate donaret, rogavit: ac ſurdo fabulam cecinit. Igitur ne voto ſuo fruſtraretur, rectâ in Eccleſiam contendit, & quod Præfectus negâſſet, Numen oravit. Et hem! diſſilire in clauſtris compedes, rumpi ſeræ, patere poſtes: admirabundi captivi, reſiſtente nemine, in libertatem, & mox ad MAGNOBONUM liberatorem ſuum in Eccleſiam ire: Numen optimum maximum unâ voce laudare. Hæc & alia ille miſeris beneficia: nam pauperum etiam Patronus fuit. Verſo tamen ſtylo petulantia non tarda, vindice Cœlo, intulit ſupplicia. Cùm provinciam viſitando ex Antiſtitis munere luſtraret, vilem Præſulis veſtem (nec enim ſplendidas amabat) pueri inſolentes riſere: unus quoque petulantior, altiùs alijs cachinnos extulit, ludibria & ſannas adjecit. Quid agitis petulantes? nescitis pueros Eliſæi olim irriſores malè riſum luiſſe, urſiſque in prædam ceſſiſſe? Tacuit MAGNOBONUS: ſed Numen non diſſimulavit. Metuenda ſubitò venti procella oritur, pulvere caliginem miſcet: & horrendum! puerum illum nequiores, attonitis præ terrore alijs, in aëra abripit, procul in ſenticeto, male multatum ſemianimèmq; abiicit. Ubi tandem, poſtquam diu quæſiſſent, invenère parentes, ad ſanctum Præſulem attulère, & ſanum ac incolumem eo orante retulère. Ita impune ſanctitas non ridetur. Longum eſſet, alia Divi mira numerare: in quibus navem absque remige pro voto ad iter obſequentem habuit, venenum ſibi propinatum cœlitùs prævidit & cavit, conſcios ſcleris amicè arguit & amicorum inſtar habuit: ſuperis denique tam amicus, illis ſeſe adjunxit anno

68. *Ex Menol. Brunel.*

XVIII. OCTOBRIS.

Hoc est DEO vivere, DEO æternaliter vivere, virtutibus studere, retrò non respicere, in ea, quæ antè sunt, se extendere, nec à persequendi unquam studio desistere, donec voti compos dilectum animæ suæ mereatur apprehendere. B. Franco to. II. de grat.

Sancta intentio.

Pro instituentibus pias peregrinationes.

S. MONO Mon. M.

NON malè quidem ille dixit : rarò sanctificati, qui multum peregrinantur : sanctos tamen peregrinatores plurimos olim Britannia & Scotia dedere : sed quibus una peregrinandi causa atque Dux CHRISTUS & Cœlum fuit. MONO ex isto numero prodit Scottus patriâ : ubi & Benedictini instituti monachus factus, æmulam Angelis innocentiam moribus expressit. Hinc, uti simile amat sibi simile, Angelorum sibi facile amorem, familiaritatémque conciliavit. Decernente Numine, ut remotioribus quoque populis in exemplum iret MONONIS virtus, de Cœlo lapsus cœlestis genius ducem se itineris obtulit, atque è Scottiâ in Belgium ad Arduennam usque sylvam deduxit. Opportunus illic locus optimum hospitem excepit : ubi in modicâ se cellâ concludens, latè sanctitatis famam diffudit. Multis tam sancta vita saluti fuit, qui cœlestibus pariter accensi desiderijs, arduam ad cœlum viam utroque pede inière. Candidissimam porro vitam purpuratâ morte nobilitavit MONO, suoque pinxit sanguine. Etsi enim nullas nisi virtutis opes cellæ suæ intulisset, latrones tamen scelesti, aut aurum sperantes, quod ille pridem spreverat, se reperturos, aut pietatis odio, ex insidijs in sacram cellam irrupère, Divinisque intentum rebus Divum crudeliter trucidârunt.

Ita sub annum Christi 640. ad Cœli patriam laureatus ivit. *Ex Hug. Men.*

& Bucel.

XIX. OCTOBRIS.

Quia omni horâ & omni loco nos cognoscimus à DEO respici, non debemus in conspectu ejus, & Angelorum illius peccare: sed in omni loco & in omni horâ & in omni tempore cum justitiâ & veritate debemus vivere, & cum timore ac tremore in conspectu ejus stare. *D. Rhaban. comment. in reg. S. Ben. c. 4.*

Memoria divina presentia.

Pro consequendo dono perseverantiæ.

S. DESIDERIUS Mo. C.

Fuit iste S. Sigiranni Abbatis, sanctitate clarissimi, & Magistro non degener discipulus, in Longoretensæ cœnobio monachus. Juventutem pietate & doctrinâ luculenter excoluit: & hinc gravioris ætatis tam maturi fructus. Complures dein annos in communi vitâ sanctissimè exegit, & Præsbyteratûs honore initiatus, verbo exemplôque alijs prolixè profuit. At solitudinis demum amore ductus, in arctam se cellam conclusit, ex quâ velut in centro collectas vires & cogitationes omnes rectâ in cœlum dirigeret. Bilem movit malo dæmoni, semper bonis iniquo, tam ardens sanctitatis studium: hinc cornua contra DESIDERIUM sibi sumens, vasti corporis taurum induit, & in cellam imperum faciens, arietare illam velle visus est, quo incolam pium à loco & instituto dimoveret. Sed frustra fœnum in cornu geris stygia bestia: non nescis, vanas esse sine viribus iras: Panicos tuos terrores ridet DESIDERIUS, unicum edit sacræ Crucis signum: & hem! insolens taurus nuspiam ampliùs comparet. Ita in ruborem & fugam datâ Styge, quietam deinceps & miraculis pluribus nobilem vitam usque ad felicem mortem egit. Quâ appetente, paucis antequàm concederet diebus D. Joannes Baptista & Gentium Doctor Paulus è cœlo in cellam se DESIDERIJ demiserunt, splendidam, margaritisque ac gemmis rutilantem cœlestem coronam illi ostentantes, unâque invitârunt ad illam brevi in cœlo capeffendam. Quàm libenter obsecutus sit, quivis secum facilè reputabit. Beatus, qui cum DESIDERIO ita cucurrerit, ut accipiat bravium. *Ex Menol. Batel.*

XX. OCTOBRIS.

Propter merita & intercessionem sublimium justorum, quos intercessores & patronos quærimus nostræ infirmitati, Dominus miseretur & propitiatur, ut in omnibus, siue adversis, siue prosperis, ne vel in illis deficiamus; vel in istis decipiamur, protectionis eius muniamur auxilio. *Florus Magister in exposit. Miss.*

Pia fiducia in patrocínio Sanctorum.

Pro devotis cultoribus eorundem.

S. VITALIS Ep.

Vivum sanè candidissimúmque lilium VITALIS, candore suo, odore, gratiâ totum adhuc post mille annos Salisburgum trahit in devota obsequia. D. Rupertus Bojorum Apostolus ex Galliâ huc adduxit, virum innocentia sanctitatéque nulli secundum, eadem etiam Benedictini instituti observantiâ conjunctum, Hinc in extremis agens Rupertus intento digito indicavit, istum videri præ alijs dignum, qui post se proximus & secundus tam Cœnobio D. Petri, quam diocesi Salisburgensi Præsul sufficeretur. Utrumque munus gessit annis duodecim tam virtutibus, Antistite dignis, quàm prodigijs, quibus religionem Christianam, recens illatam firmavit, insignis. Ille scilicet cæcis lumen, claudis gressum, paralyticis motum, ægris valetudinem, uno in cœlum intuitu, aut amicâ salute, aut crucis signo reddidit. Nec minus animos multorum, quàm corpora salutis restituit. Istud verò singulare & inter sanctos etiam rarissimum, raræ innocentia, & intactæ puritatis argumentum, antiquissimâ & constanti traditione memoriæ posterorum proditum. Jam animam exhalârat flos Præsulum VITALIS, animusque cœlestibus viridarijs; corpus retræ illatum, & marmore contactum. Cum ecce! ne vivere puritatem ac innocentiam post mortem nescires, ex corde VITALIS vitâ functi nivei candoris lilium exurgere, & per medium marmor transmissio nobili stamine supra tumulum eminere visum. Miraculi novitas maximam sancto Præsuli posthac venerationem fecit: nec minoribus ipse prodigijs in sibi devotos beneficia disperijt: quæ in hodiernum diem dare non desinit. Hinc sacro tumulo adhuc legitur inscriptum:

Præsul VITALIS cubat huc, ægrique medetur.

I, quisquis animo vel corpore æger es, & apud VITALEM vitæ remedia quære. Tu quoque, Mariane, ab uno flore (castitatis inquam) totam VITALIS vitam lege. *Ex monim. S. Petri.*

XXI. OCTOBRIIS.

Nemo vult, ut jumentum suum latro abigat, & prædoni conferat. Nemo vult, ut aliquis habitationem ejus diripiat, templumque ejus subvertat. Ergo quod sibi non vult fieri homo, non faciat DEO: id est, non tollat se malè vivendo DEO, & semetipsum tradat diabolo. *D. Rhaban. comment. in reg. S. Ben. c. 4.*

Fidelitas in Divino servitio.

Pro auferentibus injustè bona aliorum.

S. CONDEDUS Mon. C.

CONDEDI magnitudinem, & apud DEUM merita ignea columna prodidit, quam matrona, quæ hospitio illum piè exceperat, è terrâ in cœlos usque maximâ cum luce se porrigentem vidit. Erat is gente, & monasticæ Religionis tyrocinio Britannus. Inde in Galliam venit, pro Christo peregrinus, inque Fontanellæ cœnobio à D. Lamberto Abbate receptus, paulò post, ut alijs Divini Verbi fontes liberiùs propinaret, approbante Abbate, in Balsinnacensem insulam, adscitis duobus socijs, secessit. Hanc ipse Rex Clodovæus, monente & movente Numine, CONDEDO cum agris & possessionibus, in eâ sitis, ultro donavit: isque Fontanellæ Monasterio adscripsit. Condidit in eo loco ad honorem magnæ Matris (cui erat addictissimus) elegans templum, & alterum Principibus Apostolorum sacrum adjecit. Fixâ dein ibidem sede, vitam degit Angelicam & prodigijs celebratam. Fortè aliquando astuta vulpecula in domum Divi irrepfit, opportunam fami suæ prædam gallum gallinaceum conspicata, famelicas fauces & acutos in illum dentes strinxit, arreptum medium raptim abstulit. Vix foras venerat fur improbus, caveam repetiturus: hem! ad ipsas antri fauces repentè Divinâ vi loco affigitur: quidquid annititur, pedem promovere, inferreque non potest. Ergo præsentī malo sagacior vulpes, nolens volens intra septa revertitur, furtum infelix reddit, & tum demum libera citato pede ad antrum se recipit. Lepidum, inquis, prodigium. Sed gaudet etiam quandoque colludere beatæ sanctorum simplicitati DEI sapientia.

Ex Hugone Menardo.

XXII. OCTOBRIS.

Laudanda Divina est dispensatio, quæ ad hoc suos temporaliter verberat, ut à perpetuis eos flagellis abscondat: ad hoc premit, ut elevet: ad hoc fecat, ut sanet: ad hoc deijcit ut exaltet. Qui enim bona agit & mala suscipit, quidquid sibi justæ retributionis in terrâ subtrahitur, hoc illi in cœlo multiplicius cumulatur. *S. Pet. Dam. l. 8. ep. 6.*

Fortitudo in adversis.

Pro Congregatione Benedictinâ Cassinensi.

S. BERTHARIUS Abb.

cum Socijs M M.

NUnquam felicius pugnant Martyres, quàm cum magno numero, & toti velut exercitus cadunt. Taliter videsis triumphantem cum integris cohortibus antesignanum BERTHARIUM. Illum mons Cassinus in Benedictinâ militiâ principem & imperatorem vidit, strenuum arte, eruditione, consilio, verbo, manu, exemplo. Suspexere virum, non tantum monachi; sed Principes: ejus operâ Pontifex Romanus, Imperator, Galliæque Rex pro bono Italiæ Ecclesiæque pluribus annis usi sunt. Anno verò à salutis exordio octogesimo quarto supra octingentesimum, hostes CHRISTI Saraceni, qui jam pridem Italiam infestabant, magno cum exercitu illam obviuerunt. Quacunque se circumferrent, late vastitatem & stragem dedere. Confluxerat tum ad montem Cassinum, velut ad sacræ Religionis propugnaculum vel asylum, ex alijs Italiæ cœnobijs numerosa Monachorum multitudo, nempe à Duce BERTHARIO animos, aut consilium captura. Jam fama vulgaverat, instare barbaros, fugerent properè & salutem pedibus quærerent, qui optarent: at infractus BERTHARIUS, officio imperatoris apprimè fungens, bono omnes animo esse iussit. si superis visum, hinc mori præstare: non gloriøsius pugnaturos, quàm in tot fratrum triumphali coronâ. Ipse, ut imminentem pugnam faustam & felicem juberent superi, ad aram DEO litaturus, sacris operari cœpit. Hæc inter, occupato monte, in Cœnobiũ irruere immanes Saraceni, primus ad altare Dux & sacerdos BERTHARIUS, digna DEO victima cecidit: mox in alios omnes in fidei & Religionis odium pari furore sævitum. Numerum inire nemo potuit,

nisi ille, qui martyribus suis palmam & lauream

dedit, Martyrum Rex *Ex Chron.*

Cassn. & alijs.

XXIII. OCTOBRIS.

Quoties videmus aliquem indigentem, agnoscamus Christum in illo: quia & ipse indigens membrum Christi est. Non claudamus viscera compassionis nostræ ab illo, & per hoc sciemus, quia charitas Christi manet in nobis. *S. Bern. de pass. Dom. c. 12.*

Misericordia erga indigentes.

Pro regno Siciliae.

S. ZOSYMUS Ep.

Syracusas & Siciliam ZOSYMUS sanctitate sua illustravit. Septennis Monasterio S. Luciae dedicatus, monachum postea illic induit, S. Fausto tum rebus praefecto. Ibi custodiam pretiosi thesauri, nempe loculi, quo D. Luciae Virginis & Martyris corpus claudebatur, obire jussus, cum negligentius officium faceret, sancta Virgo in somnis minabunda illi apparuit, & flagello ad officium compulit. Cum maximam ætatis patrem in absolutissimâ monasticæ observantiâ egisset, Abbatis munus ejus humeris impositum: ac tandem annis jam gravis Syracularum Antistes dictus est. In illo fastigio, si vitæ ZOSYMI rigorem & paupertatem aspexisses, Monachum dixisses: Præsulem vero; si in conversatione gravitatem, sacram in cathedrâ eloquentiam, in omnes, egenos maximè, paternum affectum spectâsses. Eunti aliquando in publicum mendicus occurrit, eleemosynam rogans. Dari ei per ministrum (is Diaconus erat) jussit ZOSYMUS. At iste in vacuam peram manus mittens, esse, quod daret, negavit. Hic pius Antistes, nil oculos hominum erubescens, suammet sibi vestem mox detraxit, vendi, & pretium mendico dati imperavit. Placuisse tantam charitatem Numini statim patuit, nam paululum progresso, juvenis elegantis formæ, quæque vel Angelum deceret (& fuisse creditus est) sese in conspectum dedit, auri massam obtulit, protinus sese ex oculis eripuit. Sed & hanc Zosymus in usum pauperum expendit. Putâsses egenorum penè tantum Oeconomum esse: adeò quidquid acciperet, illis datum credebat. Hinc ab Imperatoris cubiculario elegantioribus lecti stragulis, novisque vestimentis, quibus Præsulis iste paupertatem regi volebat, donatus, omnia statim divendi & in egenos distribui jussit. Nonagenarius è febre decessit: sed post mortem quoque surdorum, mutorumque preces donatâ sanitate audiit, & exaudiit.

Ex Menol. Bucel.

XXIV. OCTOBRIS.

Bonorum simplicitas per prudentiam acuenda est. Simples sinr, ut nemini struant insidias, nullius læsionem exquirant. Prudentes verò, ut malorum dolos semper prævideant, & ad evitandas hostium invisibilium fraudes, solliciti reddantur atque suspecti. *Ra-
dolph. Flaviac, in Levit. c. 2.*

Conjunctio prudentiae cum Christianâ simplicitate.

Pro Pseudopoliticis.

S. MAGLORIUS Ep.

Humanæ fortis lusus est : ascendere , ut casu graviore ruas : at Divini amoris, sanctæque submissionis lusus & ars est ascendere ut descendas ; descendere ut ascendas. Magister in hoc genere MAGLORIUS fuit, in Britannia minori nobili sanguine genitus, ad sanctitatem verò in cœnobio à sanctis Elfuto & Samfone, magnis Viris, educatus. Hâc suffragante, è cellâ ad cathedram Dolensem evectus est : sed Angelo, mouente, lubens ex Archipræsulis altâ sede in humilem se denuò cellam demisit. Secuta est ramentum abeuntem à dignitate magna Numinis gratia & splendor prodigiorum : nec non assidua miserorum cohors , quæ monasterium , castrorum instar , obsidebat , medicam à MAGLORIO opem expectans. Inter alia in vitam quoque defunctum Monasterij famulum reduxit , & Comiti Loiselconi lepram septennem precibus absterfit. Gratus pro tanto beneficio Comes possessionum suarum non exiguam partem suo Medico , ejusque cœnobio addixit. Vix Præsul possessionem illarum adiit, mira res ! mox quidquid piscium aviumque in vicinâ ditione , à Comite sibi servatâ, habitabat, ad partes ipsius transmigravit. Mutavit , uxoris suasu, animum Lojelco, & permutationem , annuente MAGLORIO, fecit, datis, quos sibi retinuerat, fundis ; receptis, quos donârat. At alterum miraculum ! iterum (sensisse dixisses dominum) pisces avesque ad MAGLORIJ ditionem transiêre. Ergo, Numinis advertens consilium Comes, integram ditionem DEO & Præsuli transcripsit, & hem ! illi suas sedes, quas antè tenuerant, repetiêre. Moriturum MAGLORIUM cœlestis genius invisit , & sacrum Dominici Corporis viaticum anhelanti ipse attulit , quo recepto felicem spiritum ad beatas sedes transmisit. Beneficium hoc cœleste quisquis miraris , scito, istud longe maximum esse, quòd in Altari quotidie Angelorum Dominus ipse tibi seipsum offert, & præbet. *Ex Bucel.*

XXV. OCTOBRIS.

Eneruato rigore justitiæ, status evertitur disciplinæ,
& dum ultoriæ severitatis censura reprimitur, temeraria
delinquendi licentia relaxatur. Inordinata sanè pietas
nutrit impietatem, & timida manus medici, vulnus
auget ægroti. *S. Petr. Dam. l. 7. ep. 11.*

Magnanimitas in tuendâ justitiâ.

Pro ministris Principum.

S. PETRUS Abb.

PETRUS in agro Perusino natus, Clericali in militiâ jam sanctitate vitæ multum potuit. Hinc cum Otthonis II. Imperatoris milites, militari licentiâ inter Perusinos grassantes, jus ac fas fusque deque haberent, multorum lacrymis motus Cæsarem adiit, monuitque libera voce, *Imperium illi à DEO datum, quod regeret, non opprimeret: subditos quibus imperaret, non quos enecaret. Cœrceret igitur insolentes milites, veriùs prædones, & frænum licentiæ effrata iniiceret.* Reiectus primùm à conspectu Imperatoris importunus monitor, cognitâ post ejus sanctitate, ad Otthonem reductus est, sanâq; ipsius consilia pondus habuere. Verùm PETRUS, etsi jam tantus, sæculum adhuc suspectum habens, ut propius cum Numine habitaret, cœnobium condidit, & se in illo: cujus & Abbas postea dictus est. Magno tunc vitæ rigore sese attrivit: vinum in quadragesimâ nunquam, aliàs rarò & parcè admisit: ter quot hebdomadis jejuni-um coluit: à choro abesse piaculum duxit. Inde eò largius in se cœlum frequentibus prodigijs sensit. Còlumnâ marmoream, in sublime sublatam, cum ruptis funibus grandem jamjam ruinam minaretur, Crucis signo in aëre suspendit. Cùm panis Cœnobij deficeret, eo orante, mox adfuit, qui saccos frumento onustos ad portam sisteret. Vas electuario plenum ab Episcopo concreditum, cum in pauperes evacuâssset, precibus denovo implevit. Ex omnibus denique istud rarius, quòd panes, quibus ipse benè precatus fuerat, canibus objectos, nullus ex ijs, ringentibus frustra famelicis dentibus, attingere est ausus. Ita benedictionis sacræ virtutem vel bruta sensere. Id miraculi inspectante etiam aliquando quodam Comite fecit. Qui cum offenso erga PETRUM animo esset, ubi venerabundos benedictorum panum canes aspexit, in amicitiam & venerationem majorem sancti Abbatis venit. Jam senex ad D. Petri Apostoli limina Romam iter fecit, in medijs etiam pluvijs aliquando siccum. Tandem domi febre correptum PETRUM idem PETRUS ad suam domum, id cœlum recepit. *Ex offic. Eccl. Perus. & Bucel.*

XXVI. OCTOBRIS.

Quid est sequi vestigia Christi, nisi ambulare, sicut ille ambulavit, id est, contemnere omnia prospera, quæ contempsit, non timere adversa, quæ pertulit, libenter facere, quæ fecit, fierique mandavit, sperare, quæ promisit, & sequi, quod ipse præcessit? *D. Rhabanus in Comment. reg. c. 4.*

Imitatio Christi.

Pro transgressoribus Decalogi.

S. ALBUINUS Ep.

Quantum auri sacra fames pati cogit miseros mortales, tantò amplius ferre sanctis persuadet sancta iustitiæ fames: hinc tot olim labores, molestias, incommoda, pericula terrâ, marique devorârunt, ut sanctam fidem, iustitiâque hominibus inculcarent. Ex multis est ALBUINUS Huesensis in Hiberniâ monachus, qui per mare, per terras erravit, & in his incredibilia pertulit concoxitque mala, ut gentiles ab erroribus ad rectas semitas traduceret. Ex patriâ usque in Thuringiam delatus est, ubi sedem posuit, & trophæa post hæc statuit de devictâ superstitione. Accessit merenti summi Pontificis auctoritas, quæ Frislarientium Præsulem esse iussit, ut jam non tantum suo, sed Ecclesiæ totius ore sacra verba populis loqueretur. Itaque, movente corda DEO, libenter Thuringi aures ALBUINO præbuêre, & in fidei obsequium flexêre cervices: nam & miracula, quæ fecit, veritatem testata sunt, viâque ad vitam monstrârunt. Hæc quidem, licet sigillatim prodita non inveniamus, ex suo se tamen effectu, fructu religionis & fidei produnt, posteritati que commendant: cum illæ scilicet vix aliter in rudium animis coalescant. Desudavit ALBUINUS in sanctis illis laboribus usque in senectutem bonam, plenâque meritis: pro quâ æternum virentem in cœlis juventam recepit. Beatus ille, & calculo olim candido signandus, qui pro DEO laborare in finem non desinit: nam tales expectat merces illa promissa omnibus, sed reddenda perseverantibus, magna nimis.

Ex Trithem. & chron. Thuring.

XXVII. OCTOBRIS.

Habeat charitas zelum, sed adhibeat pro tempore modum severitas. Censura quidem nunquam remissa, intermissa tamen, plerumque plus proficit. Vigor justitiæ semper feruidus, sed nunquam præceps. Sicut non omne, quod libet, licet: sic non omne, quod licet, expedit. *S. Bern. ep. 25.*

Lenitas erga proximum.

Pro zelo inordinato ferventibus.

S. TETTA V. Abbatissa.

Filia & soror Regis Angliæ TETTA minus se aliquid esse credidit, nisi & DEI sponsa esset. Floruit tunc inter alios sacrarum Virginum Parthenones Weinbrunnense Asceterium, uti amplissimo numero; ita virtutibus fertile. Huc regia ista proles, ad alta columbæ instar adspirans, è mundo evolavit, nidumque septa inter Benedictina posuit. Sancta Cuthburgis illi magistra & antistes fuit, cui adultior in animarum (quingentæ in uno Parthenone convivebant) regimine successit. Tantum numerum quæ una regere potuerit, miraris? Scito verba factis exæquasse: dictis non rarò miracula, maximum utique apud homines pondus, addidisse. Contigit ut Virginum una, cui templi sacra cura incumberebat, dum ad vigilias consurgeret, claves sibi creditas desideraret. Evertit hinc inde omnia, quæ potuit, quærendo: at actum egit. Venit ergo ad TETTAM, ejusque pedibus provoluta, amissarum clavium veniam sollicitè quæsiit. Suboluit statim Abbatisæ, mali dæmonis astu id contigisse, ut Virgines turbaret. In oratorium proinde cum alijs se contulit, DEO, ut claves redderet, supplex. Ubi preces complevit, hem! ante fores Oratorij vulpecula exanimis jacuit, claves in ore ferens. Creditum non injuriâ, mille fraudum artificem diabolum vulpis larvam, (qui olim serpentis gesserat) malè gestam, ita posuisse. Cœnobij præpositam, æquo, dum viveret, Virginibus austeriorem, è purgantibus flammis oratione pariter TETTA extraxit: quo facto sepulcrum ejus, quod antea ceu vacuum subsederat, in justum tumulum excrevisse visum. Benefecit aliàs magnopere Germaniæ, cum postulante D. Bonifacio Liobam, illustre Virginum & fœminei sexûs lumen ex Angliâ transmisit. Sane si Liobæ maximas virtutes nôris: ab his facile

TETTAM Magistram metieris. *Ex Menol. Bucel.*

XXVIII. OCTOBRI.

Hoc fides credat, intelligentia non requirat : ne autem non inventum putet incredibile, aut repertum non credat singulare. Hæc sunt, quæ fidem necessariò exigunt, rationem non admittunt : expetunt simplicem creditorem, arguunt impium discussorem. Et ideo credi oportet simpliciter, quod investigari non potest utiliter. *S. Bern. serm. in Cœnâ Dom.*

Vera fides & pietas erga sacramenta Ecclesiæ.

Pro indispositè illa recipientibus.

S. FARO Ep.

IN palatio jam floruit FARONIS Virtus: Regibus namque Franciæ Clothario & Theodeberto inter primores inservijt, uti in vulgi oculis magnus, ita charus Principibus. Ille verò rariori arte Divinum obsequium aptissimè regio servitio innexit, ut dubitares, DEI; an regis Aulicum rectius diceres. Insigne charitatis specimen tunc edidit, cùm Rex Clotharius à gentilibus Saxonum Legatis offensus, jam neci illos destinasset. Quippe violaturum Jus gentium Regem FARO pio astu prævertit, exoravitque, ut suo illos arbitrio traderet, pro meritis pœnas daturos. Annuente Rege, domum seductos humanissimâ suasionem induxit, ut Christo se, idolis ejuratis, dederent. Ita jam Christianos, & alios homines non invito Rege dimisit: cùm illum quidem à turpi piaculo, hos à morte liberasset, duplicique vitæ beneficio obligasset. Sororem Burgundoforam aliquando cum visitasset, ab eâ cœlestibus accensus desiderijs, aulæ & mundo valedixit, charam quoque conjugem, ut secum Christo in monasticâ vitâ se desponderet, adduxit. Fratri postea Walberto in cathedrâ Meldensi successit, illamque non tantum virtutibus, sed miraculis quoque adornavit. Dum carcerem quadam die transiret, vinctos miseratus, liberos exire jussit. Et ij simul, ruptis spontè compedibus, pœnitentes delictorum in libertatem ivère. Uno naufragio plures homines undæ infelicitè hauserant: at omnes FARO, unâ ad DEUM prece, in vitam reduxit. Cùm in die Paschatis Confirmationis Sacramentum pueris impertiret, inter alios cæcus se miscuit: hunc ubi sacri chrysmatis oleo inunxit, simul lumen & visum dedit. Cumquo utinam oculos aperiant nostri sæculi sectarij, qui nullam huic Sacramento fidem habent: hunc cæcum rectius; quàm suos illos quondam nimium cæcos duces sequerentur. *Ex.*

lepes.

XXIX. OCTOBRIS.

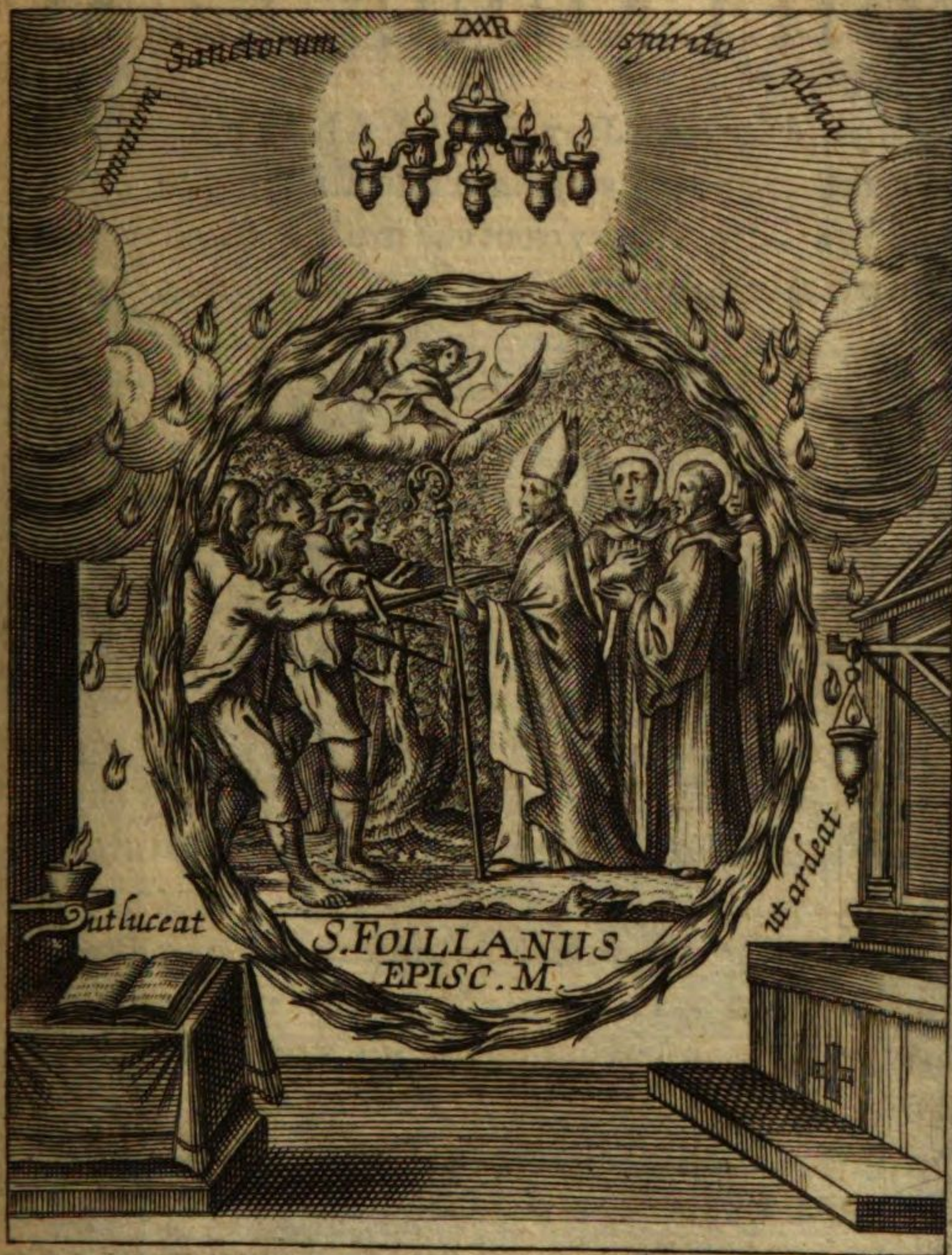
Misericordes citò in proximis veritatem deprehendunt, dum suos affectus in illos extendunt: dum sic per charitatem se illis conformant, ut illorum vel bona vel mala tanquam propria sentiant, cum infirmis infirmantur, cum scandalizatis uruntur. *S. Bern. de duodecim grad. Humil.*

Misericordia in curandis proximorum morbis spiritualibus.

Pro Confessarijs & Patribus spiritualibus.

S. THEODORUS Abb.

INter nobiles **MARIÆ** Virginis amatores non mediocrem locum **THEODORUS** occupat: nam intimo affectu illam dilexit, nilque habuit honore Parthenio potius aut charius. Generis nobilitate inter Gallos conspicuus, quod fors est longè maxima hominum, optimum juventutis suæ magistrum, D. Cæsarium Arelatensem meruit. Nec sterilem arenam in **THEODORO** ille coluit: bonam educationis culturam præclaræ animi fruges commendârunt. Hinc ab eodem Præsule in clericorum sortem adscriptus, & sacerdotij ordine insignitus, virtutum exemplis strenuè alijs præluxit. Cùm verò Benedictinæ familiæ gloria, operâ ipsius D. Mauri, recens tum temporis in Galliâ effloresceret, odore monastici nominis tractus **THEODORUS**, Clericalem togam cum religiosâ commutavit, & opes omnes in struenda cœnobia & templa, **DEO** sacravit: e quibus præcipuum D. Symphoriani fuit, in quo contractâ magnâ monachorum manu, ipse ducem & pastorem egit. Ex virtutibus miraculisque quibus sancti nominis famam sparsit, divina oris facundia, & cœlestis mentis sapientia in **THEODORO** primatum habuêre. Nimirum in curandis ægrarum mentium vulneribus, sanandisque earum morbis mira illius virtus enituit, frequenti ad eum, velut ad medicum, hominum concursu magnopere celebrata. Hinc Philippus Viennensis Archipræsul ipsum præ omnibus selegit, cui conscientia suæ secreta committeret. Ast Parthenij amoris argumentum quæris? Ardebat **THEODORUS** maxime, illius perpetuum statuere memosynon. Arrisit cœlo pium desiderium: divinitusque illi monstratus locus, quo Magnæ Parenti templum & monasterium conderet. Hoc ille feliciter præstitit, & circa annum 580. (alijs 590.) præmia Parthenij cultus consecutus est. Vin', Parthenie, **THEODORUM** imitari? fac tuummet pectus & animum Virgini in templum & sacrarium consecres. *Ex Adone & Bucel.*

XXX. OCTOBRIS.

Non interrogas , ô homo, ea quæ pateris, sed quæ Christus passus est : quanti te fecit , ex his, quæ pro te factus est, agnosce. Quantò enim minorem se exhibuit in humanitate, tantò maiorem exhibuit in bonitate : & quantò pro me vilior, tantò mihi charior est. *S. Bern. Ser. 1. de Epiph.*

Oblatio sue vite pro DEO.

Pro impatientibus in adversis.

S. FOILLANNUS Ep. M.

PHiltanus Hiberniæ Rex FOILLANUM genuit, à fratribus tamen suis viris sanctissimis Furseo & Ultano, parique cum illis virtute, multò illustriorem. Regias porro iste cogitationes esse duxit, non ampla terræ spatia sceptro tenere; sed cœlum ipsum, in cuius obtutu terra punctum est, animo complecti. Igitur patriâ exijt, exutisque regni curis, indutâ monachorum veste & vitâ, in Galliam cum fratribus migravit. Rara FOILLANI sanctitas & prudentia, doctrina insuper & sanctus animarum amor, dignum fecêre, qui tiarâ Pontificum à Martino Papâ ornaretur, non ut uni loco Præsul dominaretur, sed (quod tum frequens erat) qui adducendis in Christi castra hominibus & excindendæ superstitioni latè præesset. Fortiter igitur ad generosum certamen se accinxit, campumque decretorium, totam Hannoniam delegit, quam verbis & miraculis ad eò inflexit, ut Christo plerique manus darent, & profligatâ idololatriâ in sanctam fidem ultrò concederent. Præclaris verò gloriosisque laboribus coronidem Numen dedit. Quippe, instigante haud dubiè Styge, barbari homines, ex reliquijs superstitionis superstites, animum & manus in FOILLANUM, Deorum hostem, armârunt, tandêmque in sylvâ quâdam, quam Carbonariam dixerunt, cum tribus socijs iter agentem ex insidijs adorti, crudeliter trucidârunt. Fudit regium sanguinem anno salutis 654. & ideò verè regium, quòd sibi & Hannoniæ, illo cœleste regnum emit.

Ex Molano, lepes, &c.

XXXI. OCTOBRI.

Discipulus proficiens gloria est Magistri. Quisquis in scholâ Christi non proficit, ejus indignus est magisterio : præsertim tamen ubi sumus, ubi nihil in eodem statu permanet, & non proficere, sine dubio deficere est. *S. Bern.ep. 341.*

Studium profectus in litteris & virtute.

Pro instructoribus rudium.

S. WOLFGANGUS Ep.

Suevorum gloria WOLFGANGUS genus suum à Comitibus Pfulingensibus recenset: at magnæ arboris ipse longè nobilissimus ramus fuit. Primos juventæ annos in Augiæ divitis cœnobio sub optimâ institutione in litteris moribûsque posuit. Musas dein adultus ad eò non erubuit, ut ludum litterarium, & unâ liberalem sinum in tenuiorum juvenum, litteris operam navantium, alimenta ipse aperiret. Clericis accensus, in Ecclesiæ Trevirensis Decanum evasit. Tandem vocante ad majora Numine, relicto sæculo, in D. Virginis in Helvetiâ Eremum concessit: ubi post absolutissimum virtutis tyrocinium cœnobij Decanus, & religiosorum juvenum magister evasit. His defunctus laboribus in Pannoniam & Austriam ivit, & pro Christo, & sacrâ religione rudibus animis implantandâ pro viribus laboravit: donec in laboris Apostolici præmium mitra Ratisponensis meritissimum caput excepit. Virtutes eximias paribus miraculis sociavit. Aliquando popularem auram fugiens, in solitudinem montis Falconis secessit, ad locum hodie prodigijs & peregrinorum frequentia celebrem. Illic pedis ictu fontem elicit: casuram, mali dæmonis impulsu rupem sui corporis obnixu sustinuit: ejusque vestigia lapis ceræ instar mollescens recepit. Sacræ ædiculæ ædificandæ locum designaturus, securim è monte projecit: & illa ultra humanarum virium impetum delata, eo, quo nunc sacra illi ædes stat, loco defixa est. Omitto alia: inter maxima WOLFGANGI merita non postremum est, quòd suâ institutione Imperatorem Henricum sanctum Orbi dedit. Hujus, tum Boicæ Ducis, futurum Imperiale fastigium fatidico spiritu vivus prævidit: defunctus verò oranti ad suum tumulum Henrico vocem reddidit. *Post sex.* Unde cum mortem Henricus expectasset: post sexennium Coronam tulit. Quid plura? multa paucis dixit quidam, de WOLFGANGO loquens: *Da sales Præceptores, & tales habebis Imperatores. Ex*

tenr. Canisio, Raderio & Bucel.

Pro violantibus sanctas intercedit.

I. NOVEMBRIS:

Quid unquam studiosius vitandum electis omnibus, quàm superbiæ & inobedienciæ malum, videri debuit? hæc quippe primi Angeli sublimitatem deposuit, hæc perditorum spirituum gloriam stravit. *S. Greg. in 1. Reg. 13. expof. l. 5.*

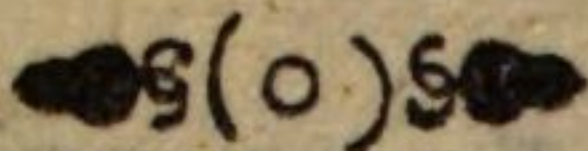
Fuga contumaciæ

Pro violatoribus Ecclesiasticæ immunitatis.

S. VIGOR Ep.

VIGORI Baiocenses, Apostoli sui titulum tribuerunt : Sanctum dixisse fertur Angelus nondum natum , cum Matri ejus boni Nuncij nova afferret. Et hoc nomen puero quoque præ omnibus aliis longè placuit. Vnde quamvis illustre genus jactare posset, solâ tamen gloriari virtute statuit, ac religiosæ vitæ nomen in S. Vedasti cœnobio addixit. Hic optimè eruditus, multis posthac fidei & morum futurus magister, prodiit, & in Baiocensium Præsulem inauguratus, proscriptis ex eâ regione idolis, veram Religionem stabilivit. Virtutis exempla, quæ si sola, , rudioribus animis nuda apparent, multis rarisque prodigiis vestita, conspicua fecit. Hæc inter tres serpentes inusitatæ magnitudinis, diversis in locis terrore & periculo vicina complentes, precibus suis profligavit : in cadaver hominis defuncti, jam frigidum, exultantem animam, absens licet, revocavit. Sed ut in omnes aliàs benignus, durus tamen Ecclesiasticarum rerum vindex fuit. Bertulphus Comes armatas illis manus injecerat : rogatus à VIGORE, ut desisteret, surdas aures habuit. Ergo, dixit V I G O R, *meas preces, quas tu non audis, cœlum audiet. Utinam non tuo malo.* Dixit, & ad templum se conferens, oravit. Necdum finierat, jam orantis VIGORIS vires propera in Comitem Numinis ultio monstravit. Repente enim cum equo corruens, fractâ cervice, animam infelicem expulit ; metumque posthac aliis injecit, ne vel rigidam cervicem piis monitis sui Præsulis obiicere, aut res DEO dicatas violare auderent. Transiit è mortalium numero VIGOR, post annum 600. & quia viget, vivitque etiam post funera Virtus, à morte præclaris miraculis sui memoriam stabilivit. *Ex*

Sur. & Bucel.

II. NOVEMBRIS.

Tunc anima mori dicitur, cùm ipsa ratio ad peccatum per consensum curvatur. Anima enim, quæ peccaverit, ipsa morietur. Resistat ergò, ne moriatur: pugnet, ut coronetur. Molesta est lucta, sed fructuosa: quia si habet pœnam; habet & coronam. *S. Bern. de int. do. c. 17.*

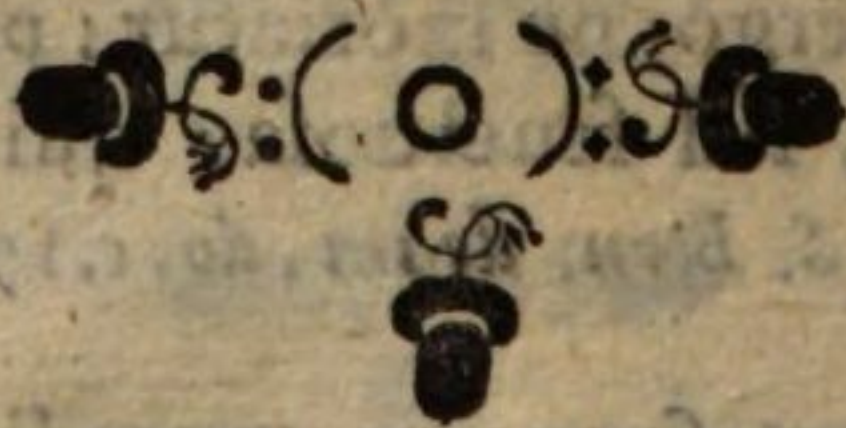
Firmum propositum non peccandi mortaliter.

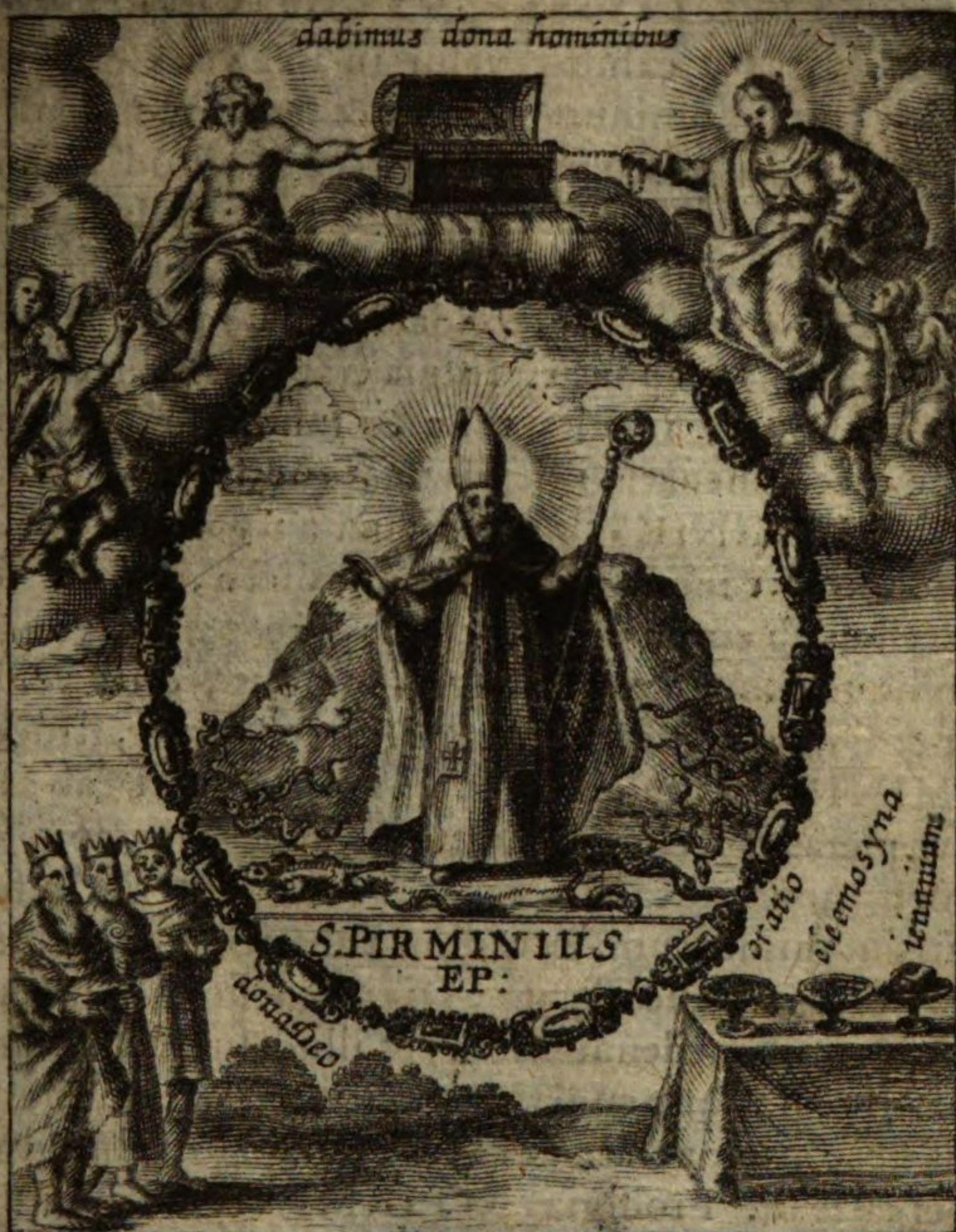
Pro constitutis in occasione & periculo peccandi.

S. BEUNOUS Mon. Conf.

Serium hic & severum lacescitæ Virginitatis vindicem ob
Soculos habes. BEUNOUS fuit, ex familiâ D. BENE-
DICTI in Angliâ Monachus, vitæ sanctitate inter alios
longè conspicuus, Wenefridæ Virginis, tam sanctitate,
quàm genere, regiæ, magister. Hanc ille castissimis Christi
sponsi amoribus tam sanctè instituit, ut omnes regionum
procorum amores, ipsâque vitam virginitati posthabere
non dubitaret. Impotenter id tulit Canocus, Regis Alani
filius, suosque à Virgine amores, tam calidos, ludi cernens,
amore in iram verso, ad Ecclesiam usque fugientem insecu-
tus, multò magis illic improbis votis obfistentem, suâ ma-
nu in populi conspectu obtruncavit. Indoluit immani fa-
cto præsens BEUNOUS, capûtque sacrum Virginis humo
sustollens, arridentem insuper admissio sceleri principem af-
fatus : *Quandoquidem, dixit, nec Dominico diei, nec Ecclesiæ,
nec Regiæ Virginitatis flori pepercisti, DEVM meum exoro, ut tantæ
temeritati pro meritis reddat.* Vix verba protulit : mox audi-
ente cœlo, corruit exanimis scelestus juvenis, & quod hor-
rendum, cadaver impiû in oculis spectantis & stupentis po-
puli disparuit, meritò terræ etiam invisum & grave, cui
nobile Virginitatis germen inviderat. At Wenefridam
BEUNOUS, post sacrum ritè factum, totâ in cômunes
preces concione invitâtâ, ad vitam reduxit, & sacre pud-
icitæ, pro quâ hostia ceciderat, vivum in illâ statuit & glo-
riosum trophæum : sed non minùs sanctitatis suæ
perpetuum monumentum. *Ex Me.*

nol. Bucel.

III, NOVEMBRIS.

Nunquam sis otiosus, quin aut legas, aut aliquid de sacris scripturis mediteris: vel certè, quod, melius est, rumi-
nes psalmos, operando nihilominus incessanter, quod tibi fuerit injunctum, ut semper te diabolus inveniat occupa-
tum. Multam enim malitiam docuit otiositas. *S. Bern. in form. vit. honest.*

Detestatio otij.

Pro avertendis corruptelis juventutis,

S. PIRMINIUS Ep.

APIRMINIO exhiberi velut in arenâ conspicias inimi-
citas inter hominum genus ; & serpentem, seménque
ejus olim prædictas, eò feliciori successu , quòd eidem vi-
disse, simul vicisse, fugâsse, ac profligâsse fuit. Is Monachus
primò Benedictinus Andegavi , deinde Meldensis Episco-
pus, post res ibi præclarè gestas, sacrae fidei propagandæ cau-
sâ, in Germaniam appulit. Insula erat Rheno, lacúque Ve-
neto circumflua , inculta tunc & inhospita , serpentibus
quippe , & venenatis insectis undique infesta. Hanc vix
intravit PIRMINIUS , mox divinâ auctoritate jussit pe-
stiferos migrare incolas : mirúmque dictu , tribus diebus
ac noctibus ab emigrantium copiis latè patentes aquæ vi-
sæ undique coopertæ. Hinc ab omnibus , quæ venenum
alunt & spirant , insectis insula deinceps libera , structo per
PRIMINIUM Cœnobio, Augia posthac Dives, ab opibus,
quibus pietas & Religio illam auxit, appellari cœpit. Stru-
xit idem non pauca alia diversis locis asceteria, in fidei &
virtutis munimentum, ex quibus Fabariense præcellit , ubi
calidas thermas esse ferunt , Divi beneficio adinventas :
quibus & mira medendi virtus , & illud supra naturam ca-
loris artificium, quo cunctis intrantibus , sive senibus , sive
pueris sic se attemperat , ut caloris nunquam nimium , sed
semper satis sit. Prodigia alia PIRMINII, quia innumera,
in digitos non mittimus. Unum præterire non licet, pre-
ces ejusdem, contra venena fuisse omni alexipharmaco præ-
stantiores. Hinc illa antiquorum benè precatio.

Sanctificet nostram Sanctus PIRMINIUS escam.

Dextera PIRMINII benedicat pocula nostra.

Quidquid ergò humanæ artis ingenium irritò conatu la-
boret, panacæam quandam corporibus animisq; curandis
pridem Virtus confecit, hodiéque faciet, illi se-
dulò allaborantibus. *Ex Raderò &*

alijs.

IV. NOVEMBRIS.

Vis scire,, an pertineas ad populum Ejus, vel potiùs vis esse de populo Ejus? Fac quæ dicit JESUS, & computabit te in populo. Fac quæ jubet in Evangelio, quæ jubet in Lege & Prophetis, quæ jubet per ministros suos. *S. Bern. sup. Miss. hom. 3.*

Studium placendi DEO & B. Virgini,

Pro dissolutis Sodalibus,

S GIRARDUS Mon. C.

R Aram & exquisitam mireris in GIRARDO Christianæ militiæ armaturam. Lorica illi cilicium erat, quod balthei loco, ferreus circulus circa lumbos arctè stringebat. In brachiis, non digitis, annulos gerebat, sed ferreos, & fortiter adstrictos. Similis materiæ & artis opus torques colum circumdabat: cui pondus addidit plumbi massa, & lapis utrinque dependens. His armis indutus Christi miles, in assiduis jejuniis & vigiliis stationem tenens, contra inferos & Venerem invictus stetit: perstititque eo vivendi ritu in Cœnobio S. Albini Andegavi Monachus usque in longum senium. Probavit tam strenuum militem Imperatrix MARIA, quæ in templo pernoctanti & vigilias obcuncti conspicua, capiti ejus dextram imposuit, gratam sibi ejus vitæ rationem, seque illi auxilio fore, affirmans. Hac ope & cœlesti gratiâ suffultus, multas Erebi vinculis adstrictas animas peccatis soluit, & ad castra pietatis reduxit. Illustratus etiam altiori lumine, Regis Angliæ Henrici & multorum optimatum naufragium, mortem quoque Gelasij Papæ, & plura alia domi in suâ cellâ vidit. Animas insuper vitæ functorum, alias cœlesti jam patriâ receptas; alias piaculari flammâ detentas conspexit: has etiam suis precibus pœnis exemit. Jam ultimam fortissimi pugilis luctam adverte. Senio confectus & viribus defectus in lectulo jacebat: cum repente de exitu suo certior, post nocturnas vigilias, diei Dominicæ luce appetente, cellulæ suæ januam aperiri jussit. Dein memor promissionis olim à DEI parâ factæ, expansis manibus, totis illam animis in vota & auxilium vocavit, ut servulum sese piissimis manibus exciperet, Filióque sisteret. Nec à voto longius eventus abfuit. Vix orationi; mox vitæ etiam finem dedit: roseo in vultum exhausti & exanimis corporis colore diffuso. Ita testatum fecit, roseâ mollique MARIÆ dexterâ & amplexu in cœlo illos felicissimè foveri, quibus Ejus & Filij amore, durior vita in deliciis fuit. *Ex Hug.*

Menardo.

V. NOVEMBRIS.

De alieno malo non inquines os tuum, non detrahas peccatori, sed condole. Quod in alio detrahis, in te potius pertimesce: quod in aliis reprehendis, in te emenda. Si vis detrahere, tuis peccatis detrahe. *S. Bern. de mod. be. viv. ser. 33.*

Fuga detractionis.

Pro detractoribus & susurronibus.

S. LÆTUS Mon. Conf.

LÆTUS duodennis puer, cum oves paternas pasceret, reputare secum non pueriliter cœpit, rectius fore, si ipse in Christi ovem & caulam migraret. Nec multum cunctatus, ad vicinum Abbatem Trietium venit, cum lacrymis cucullo donari, & regulam D. BENEDICTI doceri postulavit, obtinuitque. Receptus in Cœnobio longè plus virtute, quàm ætate adolevit: multis hinc sui admirationem, sed nonnullis invidiam, semper virtuti æmulam, movit. Hi illum ambitiosum, ostentatorem, humanæ laudis aucupem dicere, bonum juvenem ad vilissima ministeria detrudere, laboribus opprimere, convitiis laceffere, demum procul à Monasterio ad pecora ablegatum velle. Superavit tamen æquo, læto animo LÆTUS adversa, iniqua omnia: jamque jubente etiam Abbate, cum adjunctis sociis in solitudinem, pastor denuò futurus, ibat: cum repentè viam per sylvas capeffentibus, obviam sese inferunt immanes bestię, ulturæ innocentiam, & feram pessimam invidiam confecturæ: ruunt in LÆTI socios, dentésque exacuunt in opimam prædam. At stetit pro malè meritis tutrix innocentia. LÆTUS sævituris mox in nocentes feris abstinentiam imperat: obediunt illæ, audientes dicto, humi ad Divi pedes prostratæ. Ita facilè cum ipsis feris cicurata invidia. Reducitur cum honoribus domum LÆTUS, & multis deinceps prodigiis coruscat. Hinc portæ Cœnobii postea præfectus, ut cunctis adventantibus velut à fronte sanctitas alluceret. Provectior ætate, sese in solitudinem recepit, & Angelorum familiari sæpius consortio recreatus, jam tunc cœlos animo obibat. Sub vitæ finem cum Abbas Trietius ipsum in viseret, opportunè ad funus suum & justa extrema advenisse prædixit. Nec longa mora: erectis in cœlum manibus oculisque, inter orationis verba, nil nisi lætitiā spirans, animam, verè LÆTUS, efflavit. Talis exitus innocentia, nunquam scilicet non lætus.

Ex Menol. Bucel.

VI. NOVEMBRIS.

Cum alienæ infirmitati compatimur, valentiùs à nostrâ roboramur, ut amore futurorum mens ad præsentia adversa se præparet, & cruciatus corporis, quos timebat, expectet. *S. Greg. l. 7. Moral. c. 6.*

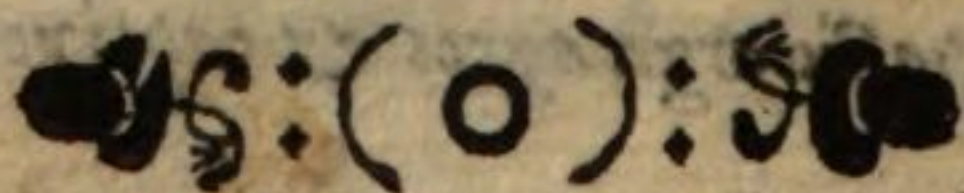
Compassio erga agros & captivos.

Pro captis à Turcâ.

S. LEONARDUS Abbas.

Nobilis genere LEONARDUS, patrinum Regem Galliarum Clodovæum habuit, magistrum teneræ ætatis optimum D. Remigium Præsulem, quo instillante, magnum in opera pietatis affectum hausit. Huic verò promovendo non parùm profuit Regis gratia & singulare indultum, ut quoties carceres & catastas obiret, toties, quos illic captivos inveniret, liberare ei liceret. Et obibat LEONARDUS non impiger illos quotidie, è vinculis dimittens innumeros, quos tanquam vitæ & libertatis debitores, in pietatis studium arctius sibi obligabat. Ista juvenis actitabat: at maturiori in ætate, ipse sese in vincula religiosæ vitæ dedit, ac postea nobile D. BENEDICTO Cœnobium, Nobiliacense dictum, ex hæreditariis opibus condidit: cui præfectus, multos etiam nobiles animos è sæculi pedicis ad sanctiorem in Christi servitio libertatem traduxit. Nec tamen minùs illic captivorum liberator audit: imò multò gloriosius, quòd absens tunc, DEO agente, id ageret, quod olim favente Rege præsens poterat: nempe solo LEONARDI invocato nomine, plurimi, solutis sponte compedibus, in libertatem irent. Id ipsum quod mortalis; adhuc hodie in cœlis degens, multorum cum salutari experienciâ præstat. Hoc tot sub ipsius nomine in Germaniâ quoque structa templa, sacella, aræ loquuntur, quæ afflictorum, captivorumque ingens solatium, suspensis ubique, anathematum loco, compedibus manicisque ferreis, LEONARDUM salutant. Innumeris, præter hæc, prodigiis vitam & nomen suum nobilitavit: quæ inter Reginam Galliæ è partûs doloribus periclitantem, orante Rege & Regiâ periculo divinitus solvit. Solutus carnis vinculis, ipse ad Superos gloriosus migravit ad annum Domini 600.

Ex lepes & aliis.

VII. NOVEMBRIS.

Verfutiæ tam callidi, tam exercitati hostis non posset fragilitas humana resistere, nisi eos à tentationibus electorum virtus angelica propulsaret. Unde cuique nostrum à die baptismatis usque ad obitum delegatus est Angelus, qui & viriliter decertantem à tentatione custodiat, & auxilium præbere in bonis operibus non desistat. *S. Pet. Dam. l. i. ep. 17.*

Gratiarum actio pro custodiâ Angelicâ.

Pro constitutis in periculo vitæ.

S. WILLIBRORDUS Ep.

PRæclaros, quanquam sine sanguine, Martyres, multos
DEI amor & animarum zelus fecit. His adde WIL-
LIBRORDUM, cui ad Martyrij palmam non animus,
nec percussor defuit, sola Mors, DEI nutu, officium non
fecit. Ex illustri inter Anglos prosapia genus duxit, sed
florenti in ætate, mundi opes, florémque calcavit, DEO que
in cœnobio sub regulâ D. BENEDICTI sacramentum
dixit. Eruditissimis deinde viris, quòd magna sponderet
juvenis indoles, in disciplinam traditus, multarum gentium
Doctor prodiit. Archiepiscopali Pallio à Sergio Papâ orna-
tus, Frisones, Danos, Hollandos, Zeelandos, plurésque fi-
nitimos populos, sanctissimis Christianæ fidei dogmati-
bus, moribúsque erudivit, incultam undique barbariem ex-
terminavit, idola eorúmque reliquias comminuit. Quod-
dum in villâ quâdam, quam Walachiam dicebant, strenuè
factitat, idoli custos, educto gladio, caput WILLIBROR-
DI gravi ictu impetiit. At sceleratus, Divinâ impediante
virtute, nec vulnus quidem fecit, arreptúsque mox à malo
dæmone ac suffocatus, succidanea pro Præsule hostia ceci-
dit. Fulsit ubique prodigiis WILLIBRORDUS: cùm-
que Treverenses pestifera lues premeret, aquâ benedictâ,
opem poscentibus Monialibus medicinam paravit. Occi-
dit clarissimum Borealium regnorum fidus sub annum 739.

& sub tumulo etiam magnâ miraculorum gloriâ re-
fulsit.. *Ex lepes. & aliis.*

VIII. NOVEMBRIS.

Recordemur misericordiarum DEI, ut sic accendamus in ejus amorem. Revocemus ad memoriam bona, quæ contulit nobis. Sicut nullum est momentum, in quo non utamur vel fruamur DEI bonitate, pietate, & misericordiâ, sic nullum debet esse momentum, in quo eum præsentem non habeamus in memoriâ. *S. Bern. de inter. do. c. 9.*

Frequens recordatio fidei in baptismo susceptæ.

Pro ingratis erga DEUM.

S. WILLEHADUS Ep.

WILLEHADO quoque candidum potius sertum, quàm purpureum Cœlum texuit, quàmvis istud, à Magistri sanguine jam rubens, vel maximè ambiret. Discipulum agebat Magni Bonifacii, ac unâ in gentium magisterio solertissimum & individuum adiutorem. Cùmque in Frisiâ pro Christo Magister occubuiſſet, ipse minimè stationem deferens, tantò ardentius in errores & superstitiones impiorum pugnavit. Nec sine capitis periculo: nam everſis per Neophytos idolis, tota impiorum in WILLEHADUM conversa manus. Ab his graviter cæsus, caput etiam gladio ficarij amiſſet, niſi Divina vis à cæde carnificem prohibuiſſet. Multis tandem in Frisiâ ad Christum perductis, in Saxoniam bonis avibus venit, cui tam feliciter Christi ſigna intulit, ut Windekindus Dux, ille Germanæ nobilitatis antiquus parens, ultrò ſeſe ſacris Baptiſmi undis expiandum offerret. Bremæ dehinc ſedem conſtituit, & Archipræſulis dignitate ab Hadriano Papâ honoratus, primus eidem urbi præfuit. Vitam, ſanctorum more, duxit auſteram, præter carnes, piſcibus quoque ſua menſâ interdicens, hos tamen, mandante Pontifice, poſtea admiiſit, quod non neſciret, plus obedientiæ, quàm abſtinentiæ ſacrificio tribuendum. In pietatis fervore eximius, quotidiana miſſarum ſolemnia, cum ſingulari animi ſenſu & devotione, ac trina plerumque quotidiebus Pſalteria Davidica, etſi tot negotiorum mole diſtensus, dixit. Exceſſit è vivis anno ſalutis 790. utinam & non hodie ex populi ſuorum animis. Vobis tamen, Parthenii, vivat Virtutis memoria, non tam in exanimi imagine, quàm vivis exemplis. *Ex lepes & Baron.*

IX. NOVEMBRIS.

Fortasse respondes: juventuti lætitiā; senectuti pœnitentiā deputabo: cū deferbuerit sanguis, & juvenilium medullarum validissimus & calidissimus ignis abscesserit. Dilecte mi, mors hunc ordinem non servat: quæ tam juvenes, quàm senes exire compellit, involvens pariter humile & celsum caput. *Ven. Nicol. Mon. ep. 35.*

Maturatio pietatis.

Pro augendâ juventutis pietate.

S. MALACHIAS Ep.

ECce! studiosa juvenus, æqualem tui, si ætatem spectes, MALACHIAM, sed vah! probum tui, si pietatem attendas, multum dissimilem. Tu scilicet quam seriò & diligenter oras, vel potius, quam libenter precibus & rebus divinis te subducis, ut ludo vaces: ille, quas poterat horas, puer adhuc & genere nobilis, otio suffuratur, ut precibus donet: dum Magistrum comitatur, post tergum se recipiens, quò occultius possit, panfis brachiolis orat, & cælo mentem inserit. Ista puer: majora adolescens. Tunc maturato proposito D. BENEDICTO nomen dedit: vir postea Benchorensi Cœnobio, quod ipse restauravit, Abbas datus est, ex Abbate in Archiprætulem & Hiberniæ primatem inauguratus est. Hic jam, quid orando posset, palàm fecit. Eandem dignitatem homo alius ambitiosus, successionis velut hæreditariæ jure sibi debitam, contendebat. Nolit contendere MALACHIAS de munere, quod invictus susceperat: sed Numen oravit, ut pro arbitrio ferret sententiam. Non mora: ille sacræ sponsæ rivalis, cum tribus sequacibus, Cælo vindice, fulmine excusso perijt. Inde nec linguam procacem in MALACHIAM acuire, impune fuit. Obrectatori viro lingua computruit: mulier suffocari se clamans miserè mortem obiit. Sed & nullum penè prodigiorum genus, quo olim Apostoli, Prophetæque claruere, Divo defuisse, S. Bernardus, qui vitam scripsit, testatur. Hinc non tam Legatum Apostolicum (quo munere per totam Hiberniam jussu Romani Pontificis functus est) quam sæculi sui, & regni illius Apostolum dixeris. Exijt è vivis in Galliâ, in Clarævallis Cœnobio, dum D. Bernardum, tam sanctitatis, quam amicitiae fœdere junctissimum, inviseret. Reliquit posteris memorabile monumentum, illustre vaticinium, de Romanorum Pontificum successionem, quos longo ordine, sed sub prophetico schemate & ænigmate enumerat: ut hic alterum novi Testamenti Prophetam MALACHIAM cernas. Ex D.

Trithem. &c.

X. NOVEMBRIS.

Verè beatus est, qui & rectè credendo benè vivit, & benè vivendo fidem rectam custodit. Igitur sicut otiosa est fides sine operibus bonis; ita nihil proficiunt opera bona sine fide rectâ.. *D. Rhaban. l. 3. de agon. Christi.*

Exercitatio fidei & bonorum operum.

Pro conversione regnorum A catholicorum;

S. JUSTUS Ep.

Audi Anglia, & in mentem revoca tuos illos olim Apostolos, à quibus tibi Evangelica primùm tuba insonuit: quorum ductu idolis signa intulisti, quorum armis gentilem superstitionem vicisti, triumphasti: quorum consilio leges Christianas accepisti, Christo felices manus dedisti: nonne illi Benedictina progenies, Romanæ Ecclesiæ alumni, Catholicæ antiquæ fidei assertores? Quid ergò hodie in tot sectas, quot capita divisa, omnem amplecteris novitatem, solam fastidis unam & antiquam veritatem, ipsosque, qui illam tibi in aurem suggerunt, monachos & sacerdotes? quanto justius olim JUSTUM coluisti, quàm Calvinum, Lutherum, aliàque hodie profana capita? Quòd si ignoras, quis vir JUSTUS fuerit, paucis tibi ex tuis veteribus fastis ob oculos pono. Monachus Romæ S. Andreæ Benedictinus fuerat, sacræ fidei & justitiæ amore succensus. Cum Augustino, Mellito, & alijs in Angliam navigavit, Gregorij Magni nutu, ut veræ Religionis lumen inferret. Nec cecinit surdis fabulam. Ipsum Regem Eadwaldum, strenuum antea idolorum cultorem, ad Christiana sacra perduxit, sacris baptismi undis abluit, ardenti zelo Catholicæ fidei incendit, dignumque fecit, quem etiam Magnus Gregorius laudaret. Cum Rege (cujus ad exemplum componi solent subditi) plurimum populum non nudis verbis, sed virtutum prodigiorumque viribus convertit. Roffensem primò tulit insulam, postea Cantuariensem. Hujus sedis post Mellitum antistes & Archipræsul Angliæ, post dejecta idola, fixam ubique Christi crucem, firmatam salutis anchoram, veram Religionem, ab Angelis ad præmia & triumphos cœlestes vocatus est anno salutis 630. Ha-

bes: Justitiæ semitam præivit JUSTUS, sequere, ni toto cœlo vis aberrare. *Ex Matth. Vest-*

monaster. & Iepes.

XI. NOVEMBRIS.

Renovetur cor à carnalibus desiderijs, ut exclusis illis introducatur amor DEI & amor patriæ cælestis: recedant ab ore arrogantia & derogatio, & succedant peccatorum confessio, & bona de proximis æstimatio. Assumatur continentia & innocentia, ut contrarijs virtutibus contraria vitia depellantur. *S. Bern. in Sentent.*

Seria morum emendatio.

Pro Ordinibus Mendicantium.

S. BERTHUINUS Ep.

Optima semper & uberrima virtutum seges fuit, cum bonum cœlestis amoris & pietatis semen in teneras mentes incidit. BERTHUINUS in Hiberniæ solo natus, cum primum uti ratione cœpisset, cum literis pietatem altè imbibit, & hinc in quo elementa didicerat, cœnobio Angliæ Othbellenfi, optimam vitæ sanctioris constructionem, religioso habitu sumpto, formavit. Inde eruditio, sanctis moribus subnixa, præclarum Viri nomen in vulgus sparfit, cumq; in ore hominum BERTHUINUS jactaretur, Episcopali infulâ insignitus est, ut ex cathedrâ DEI Verbum avidis mentibus loqueretur. Verum biennium solum sedi Othbellenfi præfuisse memoratur. Nam ad alia bonum Numen paratissimum ad cœlestes nutus BERTHUINUM vocavit, forsan ut majori cum fructu peregrinos agros coleret, & pluribus sese inferret sanctitas, cum latius se circumferret. Jussu Divino Romam primum ivit, sacra limina salutavit: deinde ex oculis hominum se subducens, ibi velut inter patrios Sanctorum lares occultus vixit, DEO & cœlo soli cupiens innotescere. Exinde in Galliam transmisit, & in Maloniâ sede fixâ, honori Magnæ Matris, quam impensè colebat, Oratorium & cœnobium struxit, atque inde provinciam circumjacentem sacræ doctrinæ salutari imbre uberem irrigavit. Ejus sanctitas, Principe loci Odoario id agente, Duci Pipino innotuit, qui muneribus amplioribus eam dignam censens, quinque villas & Ecclesias vicinas BERTHUINO attribuit. Tantum apud Principes sæculi potuit vel peregrina Virtus: quid poterit apud DEUM in patriâ, jam domestica? *Ex Molano & Busel.*

XII. NOVEMBRIS.

Non sufficit bona incipere, nisi etiam quisque studeat ea, quæ benè inchoavit, usque ad finem vitæ perducere: quia melius est, viam justitiæ non cognoscere, quàm post cognitionem retrorsum converti. S. Bern. de mod. ben. viv. serm. 20.

Perseverantia in bonis operibus.

Pro militibus Christianis.

S. ÆMILIANUS Abb.

NON multas avorum ceras & stantes in curribus Æmilianos ÆMILIANUS iste numeravit: sed quæ nobilitas sola est, atque unica Virtus, vel humili loco genita, rerumque caducarum contemptus, toti Hispaniæ magnum fecit. Ab ovium curâ ad sui & literarum curam arcanâ inspiratione adolescentem Numen vocavit. Viginti eum annos natus, sancto cuidam Eremicolæ (Felici nomen erat) se applicuit: perfectumque vitæ institutum hausit. Inde per quadraginta annos in ardui montis secretis penetralibus, uni DEO notus intentusque asperrium vitæ genus vixit, aëris & ventorum inclementiam, nivium algorem, infestantis Erebi frequentissimas pugnas & terricula-menta fortissimo animo superavit. Igitur jam per omnia exercitatus senex, divino instinctu iterum ad homines descendens, Regulam D. BENEDICTI, tunc recenter in Hispaniâ sparsam, inter primos accepit, dedique alijs, maximumque tam numero, quam sanctitate Asceterium, ab ipso deinceps D. Æmiliani appellatum, condidit: maximis quoque miraculis coruscavit: ut Antonium Abbatem, Martinumque Turonensem, summos illos viros & Monachos penitus æquasse videatur. Et illa quidem omnia unum superat, quod expleto anno vitæ centesimo, vitâ defunctus postea inter plurima publico totius Hispaniæ bono edidit. Quippe pro patriæ defensione de cœlo non semel descendere, magnisque prodigijs & cœlestibus armis in Mauros hostes depugnare palam visus est: quorum cum una vice octoginta millia mactasset, Hispaniæ sacratior Hercules, suppar Jacobo Apostolo Patroni nomen & venerationem affectus est. Hinc ejus corpus in aureâ arcâ gemmis rutilante reconditum, celeberrimis adhuc miraculis illustre vivit. Atque ex his æstima bone lector, quid Sanctis, quidque Monachis tota regna debeant. *Ex Breviar.*

XIII. NOVEMBRIS.

Succinctis fide, vel observantiâ bonorum actuum lumbis nostris, & calceatis pedibus, per ducatum Evangelij pergamus itinera Domini: ut mereamur eum, qui nos vocavit, in regno suo videre. In cujus regni tabernaculo si volumus habitare, nisi illuc bonis actibus currendo minimè pervenitur. *S. Benedict. in prolog. Reg.*

Sequela Sanctorum.

Pro amicis & benefactoribus Ordinis S. Benedicti.

FESTUM OMNIUM SANCTORUM

Ordinis S. Benedicti.

Triumphalem hinc pompam explicat magnus imperator BENEDICTUS : ducitque in cœleste Capitolium victorem in terris exercitum. Numerum finire cupias, audies quod Abrahamus : *numera stellas, si potes.* Quippe eadem BENEDICTO facta benedictionis promissio, *Multiplicabo semen tuum, sicut stellas cœli.* Plusquam quinquaginta millia, Albo sanctorum adscripta, periti censuerunt (ex quibus solus mons Cassinus 5555. dedit) sed plures Cœlum nobis ignotos numerat. Equidem gloriosi agminis duces eminent, 25. æternum Sancti orbis Pontifices : Imperatores insuper, Reges, Reginaeque, Duces, Principes : purpurati Patres & Præsules, nobilissimi herôes & heroïnæ, magno numero : omnes coronis aureis & palmis triumphalibus spectabiles. Spectantur in triumpho subactæ Christo provinciæ, Germania, Anglia, Belgium, magna pars Italiæ & Hispaniæ, Dania, Dacia, Suecia, Hollandia, Seelandia, aliæque gentes plurimæ. Victi in triumphum ducuntur cum ducibus infernalibus hæresum primipili, Donatus, Arius, Machometes, Berengarius, Simoniaci, Sacramentarij, & magna sequacium manus. Arma si quæris victricia ; hem ! calamos, libros, orationes, jejunia, cilicia, flagella, virgas, secures, gladios : & quæ non alia ? quæis magna ferendo, faciendoque cœlos meruere. Nunc inter sidera fulgent illa quondam terræ lumina, invitantque omnes hinc ad sua castra ; illic ad astra. Sua monstrant vestigia : quæ presso pede si teris, sidera quondam calcabis. Denique ne nescias, adhuc tantæ gloriæ semen in terris est. Nempe à DEO olim BENEDICTO promissum : *ejus familiam ad finem usque mundi staturam, & in extremis illis Ecclesiæ fortiter adstituram.* Ex Arm. VVion. & alijs scriptor. Benedictin.

XIII. NOVE MBRIS.

Quàm plurimi se sapientes æstimant, & viam se veritatis nosse gloriantur. Sed nequaquàm verè sunt sapientes, qui non habent fortitudinem animi ad perficiendum opere, quod sapiunt. Ergo vera est sapientia, nosse quæ debeas, & nota perficere. *B. Alcuinus lib. de anima rat.*

Invocatio Divini auxilijs in bonis operibus.

Pro periclitantibus de vitâ.

S. ABBO Ab. & M.

EX Floriacensis cœnobij horto (ubi tam religionis, quàm bonarum artium nobile viridarium fuit) in Angliam vocatus est ABBO, ut doctrinæ, quâ præstabat, odore alios imbueret. Tunc enim Angli, etsi domi bonorum virorum copiâ abundarent, Doctores tamen omnibus numeris absolutos etiam foris quærere non erubescabant. Auspicatam porrò navigationem Numen miraculo honoravit. Namque in altum proVectos subitò ingens tempestas occupavit. Intumescunt procellæ : nunc sursum, nunc deorsum navigia vertuntur : spumantes fluctus præsens naufragium minantur. ABBO inter hæc ad preces versus, cœlum placare studuit. Quid sit? sex naves, quæ in comitatu ibant, iratum pelagus hausit, una, quæ ABBONEM vehebat, salva & incolumis portum tenuit. Revocatus postea in Galliam, sui cœnobij clavo admotus est. Hic uti dextrè, ita serè & feliciter Monachorum rem, frustra oppugnantibus alijs antistitibus, promovit : injurias verò ipsi illatas gravi in contumeliosos vindictâ Numen ultum est. In honorem Imperatricis Cœlorum DEI paræ splendidissimam aram, multo auro vestitam, Floriaci erexit, ut vel sic exprimeret aureum Partheniæ pietatis affectum. Coronidem & coronam vitæ in Vasconiâ demùm imposuit. Illuc enim ad reformandam monasticen profectus, ortâ inter Vascones suosque seditione, cum litem compositurus intercederet, à sicario in religiosæ virtutis odium confossus cecidit anno 1008. pinxitque sanguine florem religionis multis à morte miraculis nobilitatum. *Ex Me-*

nol. Buc. & Hug. Menard.

XIV. NOVEMBRIS.

Pax Christi ad salutem proficit sempiternam: pax cum bonis & bellum cum vitijs semper habendum est. Mala siquidem hominum impiorum odio habenda sunt: nam homines ipsi, quamvis mali sint, amandi sunt, quia creatura DEI sunt. *D. Rhaban l. 3. de agone Christi.*

Charitas erga inimicos.

Pro rixosis & litigiosis.

S. LAURENTIUS Ep.

Plerumque vel teneræ ætati plus profuere duriores
adversæ fortis rugæ, quàm delicatæ educantium
blanditiæ. LAURENTIUS in pueritiâ à patre, La-
geniæ Principe, Regi Hiberniæ Dermotio obses datus,
pessimè ab inhumano Rege habitus est. Tandem vi-
gentibus patris minis, dimissus, in Monasterio Glin-
dalacensi optimam litterarum institutionem cepit. In-
duto dein ibi cucullo, viginti quinque primùm annos
natus, Cœnobij fasces, non juvenili tamen animo, acce-
pit. Etsi enim genere & munere præstaret omnibus,
omnium nihilominus servus esse, ad obsequia & ve-
nerationem fratrum, quorum animas regendas susperat,
ubique se demittere: opes, DEO nempe debitas, illic
in egenos, alibi in sacras ædes, liberaliter profundere.
Quid aliud in Ecclesiæ Antistite desiderares? Ergo ad
cathedram Dublinensem vel invitus provehitur. Hic
iterum monachum egisse diceres: nam Corpus totum
cilicio involuit, & ter quotidie à familiari servo flagris
cædendum exposuit. Legatione Ecclesiæ suæ ad Re-
gem Angliæ Henricum dum fungetetur, sceleratus
homo in ipso templo Præsulem invasit, validissimòque
ictu impacto ejus capiti fuste, faucium & penè exani-
mem terræ afflixit. At ejulante ob casum populo, re-
sumpto spiritu caput humo tollens LAURENTIUS,
aquam postulat, oblata signo Crucis & Dominicâ o-
ratione benè precatur, sanguinem dein & vulnus abluit:
repentè sanus surgit, remque Divinam peragit: raro
miraculo: nam multos sanctorum sanitatem alijs tri-
buisse, paucos sibi ipsis leges. Addictissimum & charis-
simum sibi clientem esse ipsa Deipara testata est. Quip-
pe cum templum Virgini sacrandum à Pontifice esset,
ipsa LAURENTIUM, qui id sacri muneris perageret,
delegit, etsi alterius diœcesis locus esset Moriturus ma-
gnæ Matri se devotissimè commendavit: atque ita se-
curus in Virginis sinum transijt: ubi omnes Parthenij
admodum suaviter requiescent. *Ex Surio & Bucel.*

XV. NOVEMBRIS.

Pudeat filium regni minoris studij in retinendâ adoptionis suæ gloriâ inveniri, quàm filium perditionis in coacervandis perituris & cumulandis sibi supplicijs semper mansuris. Pudeat eum incomparabiles paternæ mensæ delicias deferere, & os paterno osculo sanctificatum, immundis porcorum siliquis polluere. *B. Franco Abb. to. 4. de grat.*

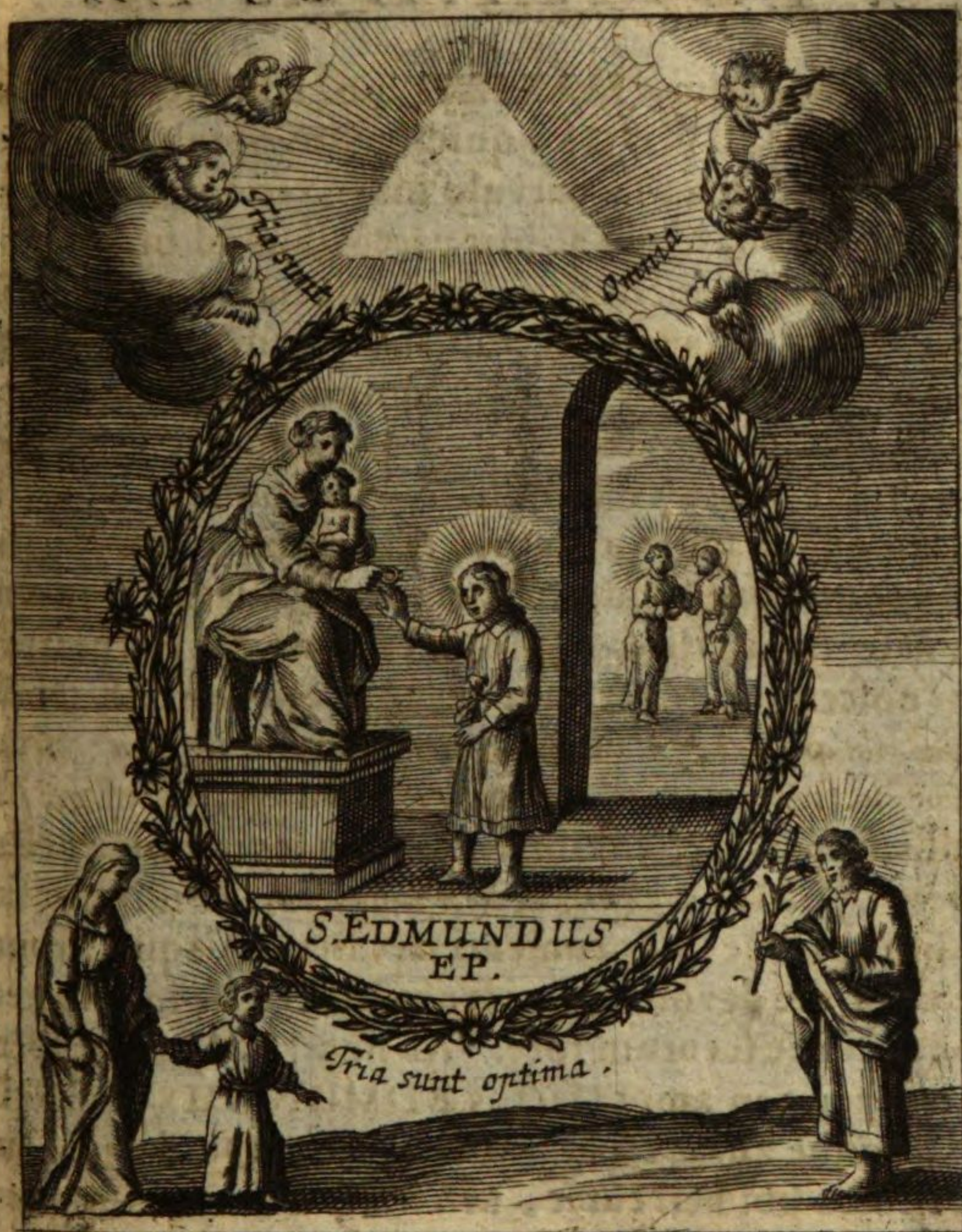
Studium propagande gloriæ Divinæ.

Pro augmento Ecclesiæ Catholicæ.

S. MACLOVIUS Ep.

P Illos penè annos, centum nempe & triginta tres, MACLOVIUS vixit. Adeò olim jejunia hominibus ætatem protendère, quam multis gula hodie & longa nimis convivia decurrant. In Hiberniâ illum parentes Comites genuerunt, ipso sacri Paschatis die, cœleste veluti ovum. Planè à puero maximæ curæ Cœlo fuit. Coævis aliquando in maris littore ludentibus obdormierat. Interea consuetis affluxibus accessit maris æstus: fugientibus alijs, solus MACLOVIUS undis circumventus: sed coronæ in modum circumfusus & innoxius. Itaque ad prodigia tam maturè initiatus, vitæ cœlestis lineamenta sub D. Brandani Abbatis manu duxit. Huic novitius dum lucernam præferre gestit, lumine sodalium culpâ extincto, accensurus ad focum currit, prunas illæso sinu recipit, dùmque ad lucernam properat, geminato miraculo, spontè illa ardet. Sed tanta tyrocinia penè obscurarunt ingentia post hæc jam Magistri & Viri gesta. Puero undis hausto, & duobus alijs vitam precibus reddidit. Fortunatas insulas, quas Canarias vocant, cum D. Brandano adiit, illasque cum eo Christi & Ecclesiæ imperio adjecit. Adeò unus orbis etiam sanctis non suffecit. In illâ navigatione mirabile illud contigit. Paschalis erat festivitas: at optanti celebrare sacra MACLOVIO, nec eminùs sese terra ostentabat. Verùm dum omnia circumspiciunt, repente balæna, immani tergore se extollens, insulæ speciem præbuit. Appellitur navis, exscenditur, Divinis Mysterijs solemniter operatur MACLOVIUS: inde ad navigium reditur: & mox stupentibus cunctis, bellua, magno cum undarum sonitu se concutiens, profundum petit. Præfuit Aletheni sedi primus, eique etiam nomen fecit, S. MACLOVII post sera sæcula appellatæ. Tantum scilicet nomen è cœlo Virtus habet, & si minimè quærat, facit: nos verò dum Nomina magna in terrâ quærimus, & illa & cœlum non rarò perdimus.

Ex Iepes & alijs.

XVI. NOVEMBRIS.

Sit tibi JESUS semper in corde, & nunquam imago Crucifixi ab animo tuo recedat. Hic tibi sit cibus & potus, dulcedo & consolatio tua, mel tuum & desiderium tuum, lectio tua & meditatio tua, oratio & contemplatio tua, vita, mors & resurrectio tua. S. Bern. in form. vita honesta.

Devotio erga SS. imagines Crucifixi:

Pro Doctoribus & Professoribus Theologiae.

S. EDMUNDUS Ep.

JESUM Sodalem, MARIAM sponsam meruit & amavit EDMUNDUS : quid melius optabis Parthenia juvenis ? hem ! à parvulo magna exempla. In Angliâ à nobilibus æquè ac pijs parentibus ad omne pietatis studium à ténētis formatus , liberalibus musis operam dedit. Jam tunc siquando cum æqualibus & condiscipulis in campos exiret, animi laxandî causâ, in more habuit pius puer, è turba ludentium sese subtrahere , ut solus secum cœlestibus cogitationibus vacaret. Id dum quondam agit, subito illi sese offert similis stature , formæque candidissimæ parvulus, lateri Edmunduli sese familiariter admovent, salutat & resalutatur : num nosceretur, rogat, tum neganti, *equidem, inquit, individus tibi quotidie & ubique comes ac commilito sum : sitamen nescis, frontem meam inspicere, & nomen lege.* Defixit ille oculos, inspexit, & en tibi ! exaratum legit cœlesti caractere : *JESUS Nazarenus Rex Iudæorum.* Audivit insuper, sibi aliisque id documenti servaret, quisquis fronti suæ quotidie devoto animi sensu hæc verba inscriberet, à malâ morte securum fore. Ab hoc JESU contubernio audacior in amore factus EDMUNDUS, MARIAM quoque ausus est sponsam ambire. Quid agit ? duos annulos sibi fieri curat, MARIÆ nomine insignes. Horum unum Marianæ imaginis digito , alterum suo inserit, castitatem perpetuam unâ Virgini nuncupat, geminóque veluti sigillo obsignat. Ista puer, & quid virum egisse putas ? magna omnia & digna Mariano cultu quibus non minora æquâ patientiâ tulit. Benedictinum Monachum professus, & postea in Parisiensi Academiâ Theologiæ Doctor & Professor, demum Pontifex Cantuariæ fuit, undique miraculis clarus. Abijt ad Sponsam anno 1240. A morte EDMUNDI ipse sacer, quem gessit, annulus virtutes & prodigia multa fecit : te verò , utinam saltem in imitationem trahat, Parthenie. *Ex Menol. Bucel.*

XVII. NOVEMBRIS.

Vide quibus brachijs vicariæ charitatis redamandus & amplectendus sit DEUS, qui tanti æstimavit, imò qui tanti te fecit. De latere enim suo te reformavit, quando propter te obdormivit in cruce, & somnum mortis excepit. *S. Bern. s. 2. de mutat. aqua in vin.*

Memoria Divinae pietatis erga homines.

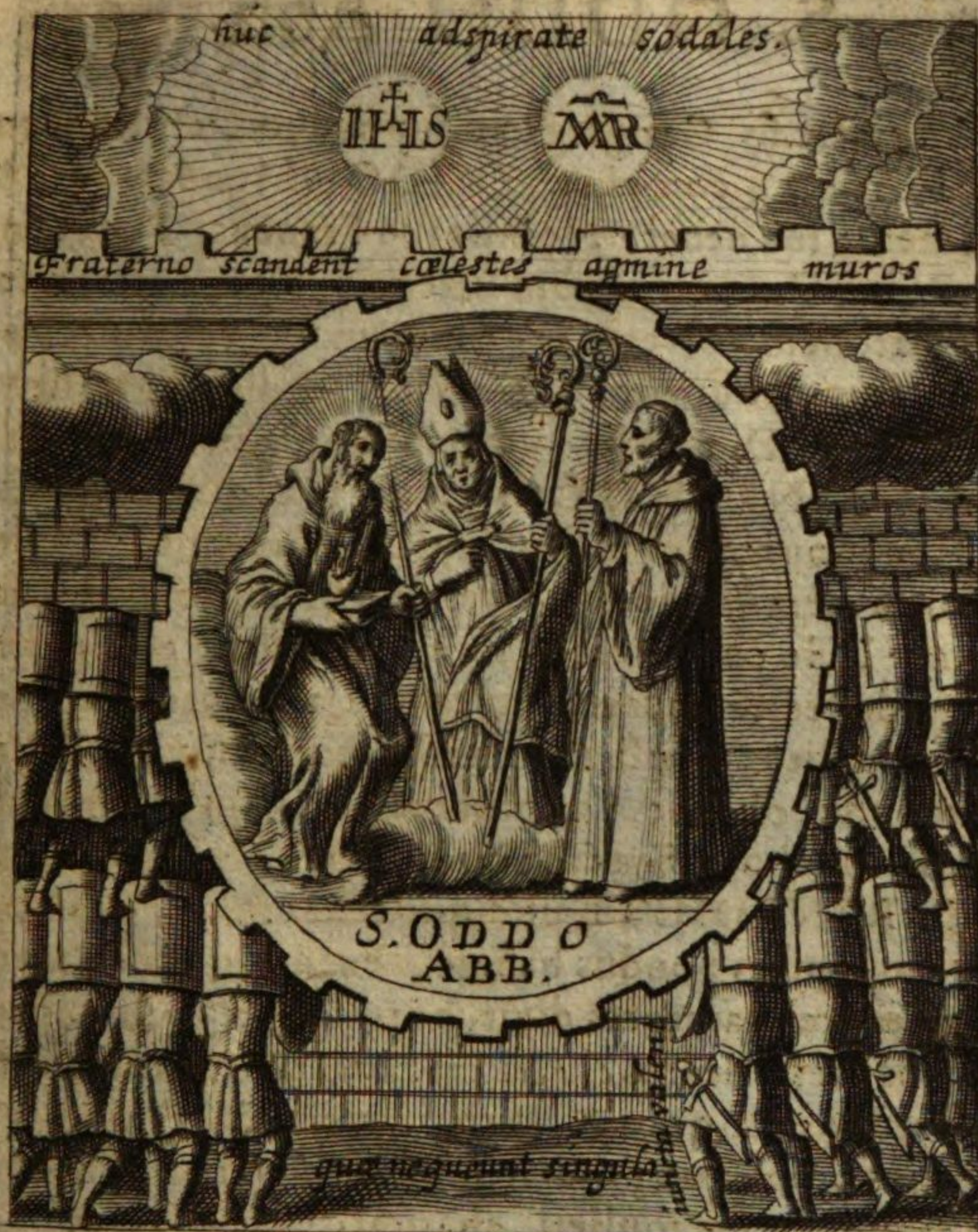
Pro hominibus DEO ingratis.

S. GERTRUDIS Abbatis. V.

HÆc est illa ter beata GERTRUDIS, Elpediani Hcœnobij Abbatisa, lectissima Christi sponsa, Virginum miraculum, unicum DEI & Cœli delictum. Nata illustri sanguine Eislebij in Germaniâ (alterius postea, heu! quàm dissimilis prolis, Lutheri, patriâ) à quinto ætatis anno sacro Parthenoni dicata, prius amare Cœlum didicit, quàm mundum nôset. Litteris primùm; mox Divinis studiis & virtutibus se totam dedit: quarum omni planè genere effloruit. Harum igitur odore tractus, ille Dilectus & electus ex milibus aîos natæ viginti sex conspicuum se stitit, & blandè Virginem consolatus, summi artificij, Amoris, inquam, sui in eâ lineamenta cœpit. Inde nulla penè dies sine lineâ. Paucas ex innumeris vide, Sponsam sibi ipse septem annulis subarrhavit. Matri filiam dedit, & cordi esse jussit. Ab istâ Matre GERTRUDIS vicissim velut altera Mater, dulcem parvulum JESUM, à Natali Domini usque ad Purificatæ Virginis festum educandum accepit. Aliàs idem jam Sponsus sanguinum, nunc se ipsum sigilli loco; nunc sua sacratissima quinque vulnera virgineo cordi impressit, ut Divini amoris lineas & radios in uno cordis centro omnes colligeret. Fuit &, cum cor suum cum corde sponsæ cominutavit, aut in hoc sibi, & in suo GERTRUDI habitationem struxit. Tandem & Regem Regum se præferens Imperatricem salutavit, totamque ei cœlestem Curiam ad nutum obtemperare jussit: promisitque omnibus, per illam quidquam petentibus postulata; eam invocantibus felicem exitum. Quis ista crederet, nisi Amor DEUS fecisset? Vixit magna GERTRUDIS ferè ad annum 1300. scriptumque reliquit Amoris opus, librum quem *Divinæ Pietatis* LEGATUM inscripsit. Hunc tibi legatum crede pie lector: in quo plenius totam hanc Virginem, imò DEI Spiritum, & charitatis Divinæ vim im-

mentam leges. *Ex Lib. Insinuat.*

Div. piet.

XVIII. NOVEMBRIS.

Sæpe si nos fortiter stringimus vitia ad usum virtutis immutamus: si dum iram rationi subijcimus in sancti zeli ministerium vertimus: si cum superbia, erigit, hanc ad defensionem justitiæ immutamus: si cum fortitudo carnis illecebrat, pietatis lucra mercamur. S. Oddo l. 3. in lob.

Emendatio pravarum affectionum.

Pro magistris juventutis.

S. ODDO Abb.

Cluniacensis Congregatio, supra duo cœnobiorum millia olim complexa, ODDONI fundamenta & incrementa sua debet. Nobilis ille Francus, Turonensis primùm Canonicus, cùm litteris operam daret & sedulò Maronem volveret, per quietem vas eximium, sed serpentibus plenum sibi offerri vidit, didicîtq; cœlitùs, ad sanctiora, Divinæ scilicet paginæ studia, se vocari. Cùm D. BENEDICTO Gigniaci se addixisset, moribundum monachum audiit, micas panis in mensâ neglectas, à dæmone ad DEI tribunal sibi vitio datas, fatentem. Inde cùm micas summâ industriâ colligeret, aliquando lectionis sacræ dulcedine absorptus, comedere eas oblitus, post mensam Abbati supplex & deprecabundus obtulit: at miraculum! tot margaritas stupenti exhibuit. Evectus in Abbatem Cluniaci, regulam D. BENEDICTI undique restauravit, cunctosque illius apices pondus habere, exemplo monstravit. Pauperes cœli janitores dixit, horum operâ, & impensis in eos factis beatos thesauros reserari. Hinc maxima illi istorum cura, quos & ultrò quærere, & vel in itinere obvios omni, quo poterat, subsidio juvare studuit. Ita cùm energumænæ mulieri, charitatis instinctu, equum suummet, iter fortè agens, commodâset, illa cùm vix insedisset, ab obsidente dæmone liberata est. In restaurandis cœnobîjs, regendis tot Monachorum, à suo nutu pendentium, turmis, componendis Principum dissidijs admirabilis & toti orbi oraculi instar fuit. Divos, maximè Martinum & BENEDICTUM, per familiares sensit. Hinc dum Romæ ad mortem decumberet, inducias cœlum oravit, quousque Divi Martini tutelaris sui festum Turonis solemniter egisset. Dedere superi: & resumptis viribus illuc ivit, solemnia celebravit: postea in febrim recidit, magnisque negotijs & vitâ beatè defunctus est. Tanti scilicet refert, non quantum, quomodò & quo sine labores. *Ex Breviario & Bucer.*

XIX. NOVEMBRIS.

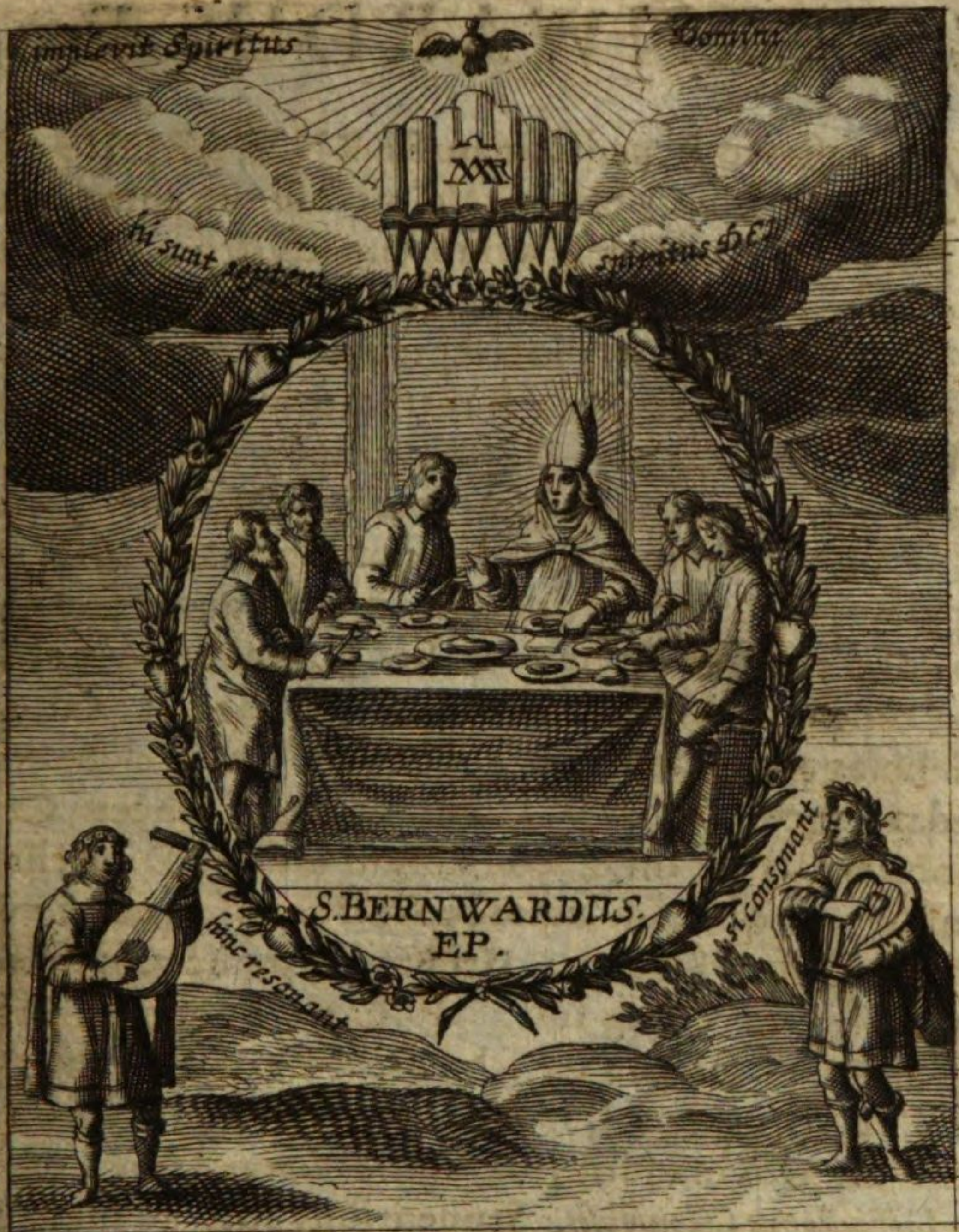
Virgo Christus est, & Virginis Filius, & Virginem conjugem vult habere. Tu si habes Angelicam (plus dico vobis) Christi, Matrísque suæ gratiam, hilaresce, tripudia, & in amplexus Christi gestiens illud amatorium clama, suspirans: *Osculetur me osculo oris sui.* S. Bern. in Evang. de 10. Virg.

Cura obtinende & augende Divinae gratie.

Pro infantibus de baptismo periclitantibus.

S. MECHTILDIS V. Mon.

MECHTILDIS ista magnæ Gertrudis Elpedianæ Abbatissæ germana soror est, tam sanguine, quam virtute, religiosâque professione: non dissimilibus etiam gratijs cœlitus dotata. Vix hanc lucem suo ortu salutavit, cum mox valedictura iterum videbatur, tam gravis languor infantulam invasit. Hinc protinus ad salutare baptismi lavacrum properatum est, quo recepto puellula, brevi & sanitatem recepit. Patuit verò postea, revelante cuidam ipso Numine, illud quod apparebat vitæ MECHTILDIS periculum, non tam mortis insidias, quam Divini Amoris delicias fuisse: voluisse nempe DEUM quàm primùm Virginem sacris undis ablui, ut charam olim animulam tantò ocius sibi per gratiam desponsaret. Monasticen in Elpediano Cœnobio amplexa est, ibique sub sanctissimæ sororis ductu nutûque vixit, eodem quoque quo illa spiritu repleta, Cœlites ipsos, cœlitumque Reginam, imò ipsum siderum Regem familiari consuetudine sibi devinxit. Admirabile cœlestis favoris specimen & amoris excessivi istud pignus: quòd aliquando Divini Sponsi Virginea Mater è cœlo delapsa ipsum Filij cor sacratissimum MECHTILDI attulit, & pretiosum depositum, arrham, vel potius anticipatum æternæ felicitatis præmiûm Virgini esse iussit, tam diu ab illa in sui cordis thesauro servandum, donec cor utrumque mors beata repeteret, imò in cœlo æternum jungeret. Stripsit MECHTILDIS & ipsa de spirituali Gratia planè cœlestem librum, mirorum omnium, quæ in ipsâ Divinus amor fecit, synopsis. Ipsa divino ardore incensissima, cum felicem animam in Cor Dilecti transpirare cuperet, eundem sibi assistentem vidit, & ad gaudia beata invitantem hisce verbis: *Veni Benedicta.* O! beata mors, sic in amore mori! illam audire vocem: *Venite Benedicti.* Sed nimirum benedictæ Matris amantes omnes audituros illam, quis dubitet? *Ex ejus vita.*

XX. NOVEMBRIS.

Qui amat divitias, non capiet fructum ex eis. Nihil est peius, quam amare pecunias: hic enim animam suam venalem habet. Sicut avaritia mergit hominem in infernum: ita omnino largitas elemosynæ levat ad cœlum. Avarus homo similis est inferno. Sicut infernus nunquam dicit, satis est: ita avarus nunquam satiatur pecunijs. *S. Bern. de mod. ben. vivendi. f. 44.*

Detestatio avaritiæ.

Pro liberalibus erga DEUM.

S. BERNWARDUS Ep.

Monasticen Benedictinam BERNWARDUS pri-
us vitâ & moribus, quàm professione complexus
est. Puer quidem genere admodum illustris, educatus
à monachis, in eum virum evasit, ut illius curæ Otto
III. postea Imperator, tunc septennis puer, crederetur.
Hildesheimensem nactus Pontificatum, accuratissimè
Pastoris munus fecit. Divina quippe officia summâ
cum curâ ille quotidie agere, dein pauperum non mi-
nùs, quàm aliorum audiendis causis sollicitè aures in-
dulgere: centum ex ijs quotidie mensæ, quam sacra le-
ctio condecibat, adhibere, ut hos pro suâ apud superos
bonâ causâ, ita benè unctos, patronos haberet. Otium
& delicias pro juratis hostibus habuit. In Ecclesias or-
nandas ingens studium contulit: in his sanctæ Cru-
ci nobilem basilicam & cœnobium insigne D. Michaë-
li posuit: in quo jam ætate provectus ipse quoque ve-
stem religiosam sumpsit. Uti prodigijs, sic prophetico
etiam lumine clarus fuit. Pulsavit quondam fores
BERNWARDI pauper scholaris Pilgrinus. Nuncia-
tum Præsuli: quippe qui egenos haudquaquàm solitus
fastidire. Ubi inaudijt, *Ergo introducatur ad me*, dixit,
Archiepiscopus Coloniensis. Stupentibus alijs, ad mentam
Pilgrinum deduxit, futurumque Archipræsulem primo
loco accumbere iussit. Oravit insuper, ut cum eam
quondam sedem adiret, primum, quod cantaturus esset
sacrum, pro BERNWARDO faceret. Mira res! electus
in Antistitem Pilgrinus, dum primo sacro solemniter
operatur, sui oblitus, *Requiem* inchoavit: dùmque
BERNWARDI memoriam ante sacram Elevationem
fecit, illum modò vivis ereptum divinitus agnovit. A
morte BERNWARDUS alteri cuidam gloriosus ap-
paruit, dixitque se pro desertis mundi delicijs opibús-
que centuplum in cœlo recepisse. Huc, huc ergo avari,
has cum BERNWARDO usuras quærite. Illic datur
pro uno centum: thesaurúsque paratur, quò fur non ap-
propriat, nec tinea corrumpit. *Ex Menol. Burel. & cit. ibid.*

XXI. NOVEMBRIS.

Hæc causa est, quod ab injustis justī finantur affligi, ut dum futura audiunt bona, quæ diligunt, patiantur etiam mala, quæ perhorrescunt: atque ad faciliorē exitum dum amor provocat, cruciatus impellat.
S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

Constantia in rebus adversis.

Pro nostris persecutoribus.

S. COLUMBANUS Abb.

Coelestium militum magistrum, ducemque sancto-
rum COLUMBANUM fuisse, quid miraris? do-
mestica ille bella puer pugnare, & in his vincere didicit.
Mater ejus (charum & potens apud filios, at pijs sæ-
pe propositis adversum nomen) omnem lapidem la-
mentis & precibus movit, ne Christo sese inter mona-
chos jungeret. Ipse tamen, velut piè impius, aures ob-
turavit, præpostera vota contempsit, & sub Comagello
Abbate in Asceterio Benchorensi militare cælo & D.
BENEDICTO voluit. Jam veteranus miles magnas
postea in Galliam, Germaniam, Italiàmque expeditio-
nes, paris propositi & virtutis allectis socijs, fecit. Col-
lectâ in primis validâ auxiliarium manu, nobile illud in
Burgundiâ cœnobium, Luxovium struxit. Sed gravis
hic illi cum vitijs conflictus fuit. Nam ubi Regem
Franciæ Theodoricum divinâ oris libertate corripuit:
pravæ mulieris instinctu, proscriptus, inhospitales u-
bique & inhumanos homines sensit, passim tecto men-
sâq; arcentes. Humaniores tamen fuere feræ: ex quibus
lupi duodeni solitarium aliquando COLUMBANUM
veluti coronâ cinxerunt: sed edito Crucis ab eo signo
cicurati, vestimenti tantum limbos innocenter lambe-
runt. Quid? quod ursus quoque cavernam suæ pridem
habitationi debitam ultrò advenienti cessit. Excessit
Galliâ & Germaniâ furori hominum cedens, relictis ta-
men post se Eustasio, Deicolâ, Gallo, alijsq; , vah! quan-
tis viris! ipse in Italiam concessit, & Bobiense struxit.
Monasterium, sanctorum quoque deinceps illustre do-
micilium. Quocunque iret, magna illum prodigia co-
mitata sunt: ubique idolis, superstitioni, vitijsque si-
gna intulit: nemo autem, etiam infensissimus, inferre
manus inimicas ausus. Innumeras Christo lucratus a-
nimas, tot inter lupos, serpentis prudentia, & Columba
simplicitate victor, cælo se cum optimis & opimis spo-
lijs intulit, Anno 622, *Ex Iepes & alijs.*

XXII. NOVEMBRIS.

His qui dolum in corde servant, cavendum ne desinant esse Spiritus sancti habitaculum : non enim poterit cor unum Dominum retinere simul & dolum : non enim Dominus dolosa, sed innocentia possidet corda, non dolo pollutam, sed innocentem & puram diligit animam. *D. Rhaban. Comment. in reg. c. 4.*

Cura innocentiae.

Pro agonizantibus.

S. COLUMBANUS Mon. C.

Junio rem hunc COLUMBANUM dicunt, senioris Jac magni illius COLUMBANI Abbatis Luxovien-
sis in cœnobio discipulum & cognatum, magni etiam
ab isto habitum ob præclaras virtutes, religiosam obser-
vantiam, & rarissimam vitæ innocentiam. Dixisses
hanc velut è paradiso mutuâsse: adeo obsequentia at-
que familiaria sylvestria quoque animalia sensit. Vide-
res, aves pavidissimas ultrò ad COLUMBANUM ad-
volare, feras fugaces catellorum instar adesse, gaudere
que tractari sanctis manibus, & sinu innocenti excipi.
Tam candidum innocentiae florem, ipsi cœlo arriden-
tem, juvenili in ætate carpere superis visum. Morbus
illum inopinus corripuit, & lecto afflixit. Doluit Ab-
bati Columbano tam magnæ spei juvenem, virtutis in
juventâ senilis speculum, ante annos sibi suisque, tot u-
nâ præstantes fructus, quos in hominum mentibus edi-
turus esset, eripi. In preces ergo ardentissimas se abij-
cit, lacrymis & suspirijs Numen fatigat, Columbam
suam dilectam terris diutius indulgere veller, exorat.
Nec vanæ fuere preces. Decumbenti ægro, quidam
splendido vultu, cœlestique formâ conspicuus se offert,
parata illi in cœlo beata gaudia & præmia asserens, sed
Patris Columbani obstare vota & gemitus, quò minus
ipse hinc moriturum ad astra duceret. Suspiravit gravi-
ter id inaudiens sanctus juvenis: inde in tristes quere-
las resolutus, Abbatem misso nuncio per omnes superos
obtestatur, ne viam eluctanti in cœlum animulæ porro
vellet præcludere. Exoratus pius Pater remissis preci-
bus, ægrotum sacro viatico refecit, & benè precatus, ulti-
mo donatum osculo ad sperata promissaque præ-
mia dimisit. Evolavit ergo protinus, carnis soluta
vinculis, ad astra candidissima hæc columba. Sequere
juventus, & disce, non multorum annorum, sed
virtutum gradibus illuc ascendi. *Ex Monim.*

Luxov. & Bucel.

XXIII. NOVEMBRIS.

Humanæ animæ pulchritudo est & decus, sapientiæ
 studium: non illius, quæ in terrenis solet occupari nego-
 tijs; sed illius magis, quâ DEUS colitur & amatur.
 Unde in Job dicitur: *Sapientia hominis est pietas, & recē-
 dere à malo scientia.* B. Alcuin. lib. de anim. ratione.

Studium pietatis.

Pro felici mortē.

S. TRUDO Mon. C.

Sanctus à puero TRUDO, cana capita virtutis maturitate in teneris superavit. Nondum bullam prætex-
tâque posuerat, jam cum puerilibus ludis, mundi de-
licias animo totas excluserat, bullam, vana omnia repu-
tans: sola illius animum pietas & religio tangebant. Hinc
puer, uti alij ædículas, ipse sacras jam ædes moliri vo-
lens, collectos lapides in templi formam redegit. Vidit
id fortè petulans quædam mulier, & impacto pede præ-
sagum ædificium subvertit: at non impunè. injuriam
ulciscente DEO, oculos mox perdidit. Ejulantem ve-
rò miseratus parvulus TRUDO, flexis poplitibus, pan-
sisque ad astra brachiolis, lumen ut redderet, Numen
postulavit: & hem! etiam obtinuit petita, restituto
mulieri oculorum usu. Tanta tantillus. Sed crevit cum
ætate pietas & religio: mundo exire totum votum fuit.
Non mora: D. Remaclo antistiti ultrò se submitit, ab
hoc litteras, maturâque virtutem hausit, ut magistro
ipsi admirationi fuerit, qui Apostolicis laboribus cœ-
litus destinatum prænovit. Constructis ex paternis fa-
cultatibus duobus cœnobijs, Monachis Benedictinis se
adjunxit, roboratâque jam in aliorum etiam profe-
ctum sanctitate, Præsyberatu initiatus, Hasbaniæ gen-
ti Christianas Leges dedit, quæ relictis erroribus facile
promptos animos, virtutibus prodigijsque TRUDO-
NIS permota accepit. Cœnobio, quod incolebat, urbs
postea accrevit, & utrique S. Trudonis nomen, à viri
celebritate insitum permansit. Imminente fato, ad cœ-
lum suspirans, occurrentes sibi magnâ frequentiâ Cœ-
lites conspexit: his se additurus, protensis manibus &
erecto sursum corpore, ingeminato insuper Crucis si-
gno, cum his verbis, *Dirige, Domine, viam famuli tui in
conspectu tuo*, beatum iter ingressus est. E corpore ex-
animi cum alijs prodigijs fragrantissimum odorem, &
cœlestem nebulam sparsit. Vide ætas tenera: quàm
bonus odor est, quem recens juventæ testa imbuta
virtutis balsamo imbibit, & servat. *Ex Iepes & Bucel..*

XXIV. NOVEMBRIS.

Sanitas est corporis & animæ sobrius potus : ebrietatis verò animositas, imprudentis offensio. Ebrietas perturbationem gignit mentis, furorem cordis, & flammam suscitatur libidinis, & ita mentem alienat, ut ubi sit nesciat. Unde & malum non sentitur, quod per ebrietatem committitur. *D. Rhaban. in Comment. Reg. cap. 4.*

Temperantia in potu.

Pro servis & ancillis.

S. PORTIANUS Abb.

EX servitute PORTIANUS ad filiorum DEI pretiosam libertatem enisus est: nempe servus & liber pari apud Numen loco sunt: sola virtus distinguit. Durum equidem & inhumanum ille herum nactus, pro levissimis culpis non rarò malè mulctabatur. Itaque cum is gravius excandesceret, mox pedibus salutem, & in vicino Aruernensi cœnobio asylum quærere solebat: cui loci Abbas, plurimum auctoritate pollens, veniam & impunitatem plerumque exorabat. Illuc dum aliquando iratum dominum fugiens se recepisset, insecutus iste vi extrahere tentavit: sed in temeritatis pœnam oculis repentè orbato, jussu Abbatis imponens manus PORTIANUS, cæcitatem absterfit. Mitior exin herus deprecantem servum, ut in Divinum servitium transire liceret, haud difficulter in Monasterium Aruernense dimisit, ut pilei loco cucullo donaretur. Hic ille rigidissimam vitam inchoans, durius jam pene sibi ipse, quàm herus antea, imperabat, longâ inediâ & siti aridas fauces spontè excrucians: quâ cum maximè arderet, sale etiam ori imposito irritare amplius ausus est. Successit in munere Abbati suo, ac quondam Patrono, tunc Patri: & quòd prodigijs clareret, magnam de se opinionem præbuit. Regi Theodorico, Aruernenses agros hostiliter vastaturo, ipse ut patriæ calamitatem averteret, occurrit. Exceptus primò comiter à Duce Siginaldo, poculum vini humaniter sibi oblatum respuit. Cum verò Dux importunius instaret, Crucis signum edidit, & en! disrupto vase, cum vino in terram profluente serpens prorupit. Monstrante forsan Numine, in intempestivo etiam potu anguem latere. Audiit id miraculum Theodoricus, & ipse quoque Abbatem veneratus, postulata, nempe incolumitatem patriæ, concessit. Donatus est pileo; veriùs coronâ, magnus hic DEI servus in Cœlis Anno 610. *Ex Gregor.*

Turcn.

XXV. NOVEMBRIS.

Cum vides aliquid, quod tibi displicet, vide si hoc in te est, & abscinde; si vero vides aliquid, quod tibi placet, vide si hoc est in te, & tene, si non est, assume: & sic erunt tibi omnia in speculo. *S. Bern. in documentis, vit. spirit.*

Profectus ab exemplis aliorum,

Pro filiis Principum,

S. WIMOCUS Mon. C.

Aulam olim Angliæ penè non in aulâ, sed in cœno-
bijs quærere debuisses : tot reges regiæque proles,
abjectis sceptris coronisque, in cellis habitârunt. Dixis-
ses regias animas in regni fastigio natas, non tam ut
regnarent, quàm regna relinquerent : ita regium cense-
batur, regem non esse. Id quod dico, WIMOCO Ju-
dicaëlis Armoricæ regis filio ex ipso stemmate velut
innatum fuit. Pater, avus, fratres, cognati, uno propo-
sito, pari animo, ut DEO servirent, diadema excusse-
rant, & in Asceterio D. Maini se cucullo involuerant.
Eadem vestigia, ne degener esset, trivit WIMOCUS.
Hic summa inter omnes, parentes, natos, agnatosque
contentio, quis majoribus in virtutem viribus incum-
beret, quis demissius se gereret, promptius sese ad alio-
rum nutus fingeret, refingeretque, durius corpus habe-
ret : paucis, ardentius DEUM amaret, cœlum quære-
ret. Præter exempla mutuæ accessere cohortationes,
quæ vel currentibus stimulum adderent : unum omni-
bus non proprii, sed divini, honoris calcar erat. In tam
sanctâ regum æmulatione, pari cursu toto vitæ stadio
certavit WIMOCUS : & inde merito cum omnibus
parem palmam, coronamque in cœlis, sanctique in ter-
ris nomen adeptus est. Viden hic è cœlestis regni Maxi-
mis expungi illam : *Regnum unum non capit reges duos.*

Nempè tam sublime & amplum cœli imperium
est, ut nec mille ei reges sufficiant. *Ex*

Menot. Bucel.

XXVI. NOVEMBRIS.

Cur carnem tuam pretiosis rebus impinguas & adornas, quam post paucos dies vermes devoraturi sunt in sepulchro? animam verò non adornas, quæ DEO ab Angelis præsentanda est in cœlis? *S. Bern. in medit.*

Meditatio mortis.

Pro tepidis Christianis.

S. SYLVESTER Abbas.

Mors ipsa SYLVESTRO sanctiorem vitam persvasit. Auximi in Piceno nobili loco natus, bonis moribus & litteris pueritiam impendit. Juvenis ad Jurisprudentiæ studia Bononiam à patre missus, monente DEO, sacris litteris operam dedit: unde infesti patris iram toto decennio, æquo tamen animo tulit. In Canonicum dein Cathedralis Ecclesiæ adlectus, in virtutis exemplo speculum aliorum fuit. Sed inter hæc cognatum, nobilem & formosum virum, mors abstulit: justis solutis, tumulo illatus est. Fortè paulo post SYLVESTER, cæmeterium transijt, & hem! casu, aperto tum cognati tumulo, ejus corpus inspicit, jam non formæ, quod erat, delictum, sed exesâ, putidâque fronte fœdum & graveolens cadaver. Exhorruit ad tristem metamorphosin: tum verò secum philosophari: *quod iste fuit, sum ego; quod est, cras fortè ero.* Nec plura: satcinam constrinxit, in solitudinem, desertis omnibus, abiit, & ut mortem semper ob oculos haberet, durissimam vitam vixit. Inde apud Fabrianum monstrato cœlitus per ipsum Magnum BENEDICTUM habitu, regulæque, discipulos collegit, & novam inter Benedictinos Congregationem instituit, Sylvestrinorum dictam. Mira egit innumera. Crucis signo aquam in vinum vertit, saxum loco movit, à civis Fabrianensis, sibi injurijs, manu lepram depulit. Lupum cellæ custodem posuit, ad nutus tam promptum, ut vix homo hominitalis esset. A malo dæmone præceps de sublimi actus, desperatam, ope Magnæ Matris, sanitatem recepit. Hanc semper cordicus amavit: ab hac pulcherrimum JESU-LUM in ulnas instar Simeonis accepit. Ex quo fonte cum inexplicabili voluptate tantam SYLVESTER lucem haussit, ut imposterum nullus ex sacra paginâ locus difficilis, aut obscurus illi videretur. Inde, quid hæsitamus? etiam mors, quam meditando tam benè vincere didicerat, ipsi dulcis fuit. *Ex Breviar.*

XXVII. NOVEMBRIS.

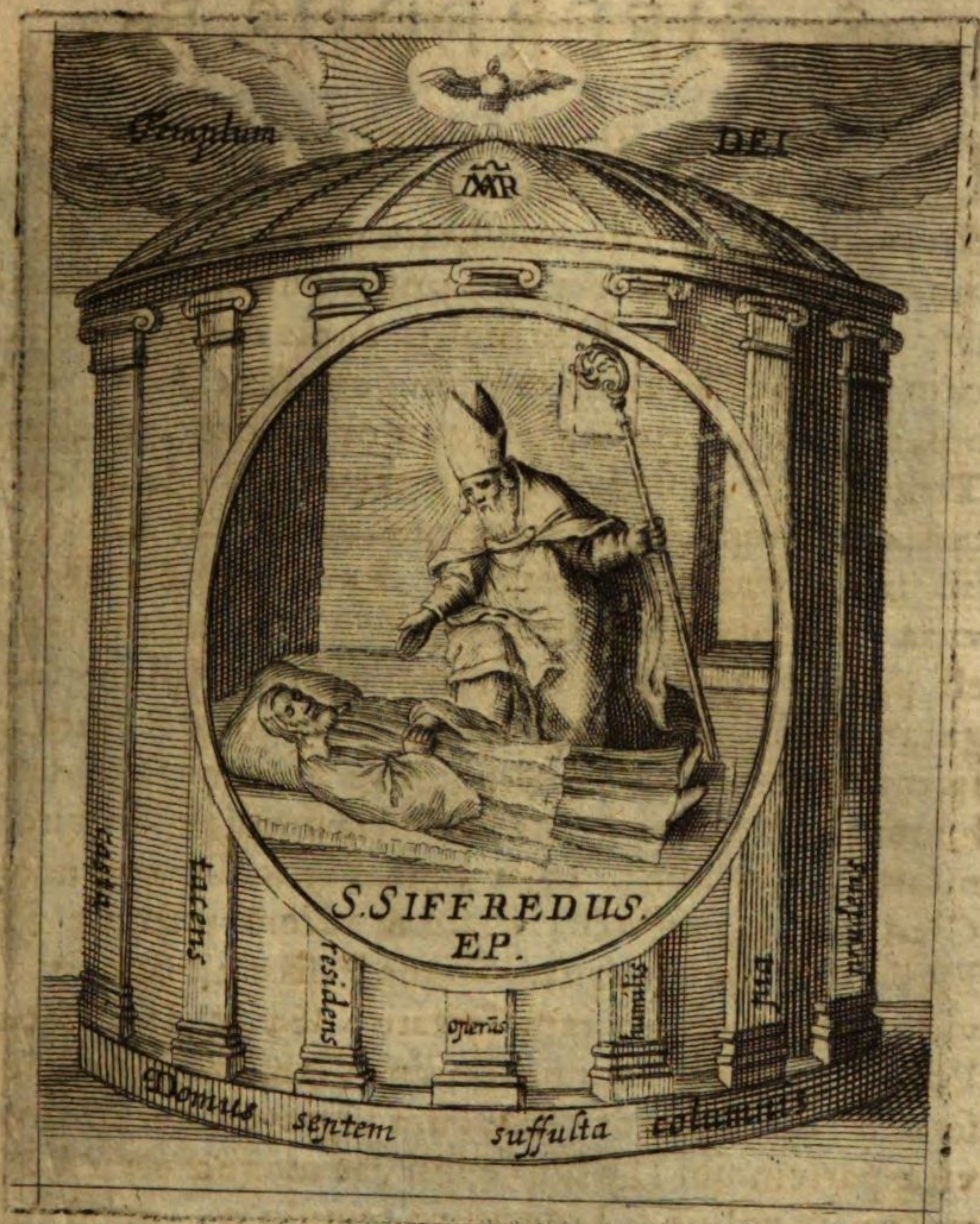
Vivite homo sobriè quantum ad seipsum; justè quantum ad proximum, cui exhibet, quod justum est; piè quantum ad DEUM. Justitia est in duobus, in innocentia & in beneficentia. Innocentia justitiam inchoat, beneficentia consummat. S. Bern. serm. II. int. parv.

Exhibitio justitiae erga proximum.

Pro Dominis & Magistratibus.

S. VIRGILIUS Ep.

SANCTIOR noster VIRGILIUS, *arma Virúmque* cecinit, Christiana signa ex ultimâ Hiberniâ in Germaniam, Salisburgum usque, inde in Styriam Carinthiamque & usque ad fines Hungariæ circumferens. Nimirum domi nobili genere ortus & Benedictinis legibus institutus, splendorem virtutis cum fidei ardore & zelo junxit. Accessit sanctissimorum virorum consuetudo. Ij fuere Lullus, post Moguntia ArchiPræsul, Alto Weingartensium primus Abbas, aliique, cum quibus in Galliam primum, dein in Germaniam venit, & post Abbatiam S. Petri aliquot annis gestam, Stephani Papæ auctoritate cathedram Salisburgensem conscendit. Hic egit omnia sancto Præsule & animarum Pastore digna. Fidem & religionem à D. Ruperto satam domi firmavit, foris latè propagavit. Ut primum Juvavij Præsulem D. Rupertum pro meritis honoraret, novam à fundamentis basilicam ejus honori construxit, ipsâque sancti Antistitis sacra lipsana ex D. Petri majori ex parte in eam transtulit. Porro in sacra illius ædis structurâ, hoc præ alijs mirum VIRGILIJ virtus fecit. Ultimâ jam manu operi impositâ, sanctus Pontifex mercedem architectis & operarijs debitam in unam pelvim conferri jussit, publicèque exponi, ut quisque pro sui laboris merito, quod deberetur reciperet. Concorso factò, adfuere omnes, manúmque pelvi immisere, extracturi, quantum luberet. At miraculum! dixisses cœlestis urnæ descriptas in hac pelvi rationes esse: accipere nemo quidquam potuit supra congruam suo labori mercedem. His & alijs prodigijs tunc & post fata VIRGILIUS effulsit, receptus inter astra A. 784. Ejus sacra ossa, una cum D. Ruperti exuvijs summâ solemnitate in recens post illius primæ cineres structam sacratâmq; D. Ruperto Basilicam anno 1628. illata, maximam aram, marmore Pario fulgentem, omni gemmâ præstantius adornant. *Ex Henr. Canis. & P. Weiss in Chron. Bened.*

XXVIII. NOVEMBRIS.

Perpende, quantæ crudelitatis sit, illos despicere, per quos habes & ipsum esse: quàmque dignum sit, te genitoribus tuis humilitate subterni, quibus & naturalis essentiæ substantiam debes, & quod ab illis te non ambigis puerum percepisse, quantopere debeas nunc gratâ vice senibus redhibere. *S. Pet. Dam. l. 8. ep. 3.*

Veneratio parentum.

Pro filiis immorigeris.

S. SIFFREDUS Ep.

Compendiosa Virtutis via est, quâ per parentum
Exempla itur. SIFFREDUS parentem suum, reli-
ctis opibus & delicijs, nobilitate posthabita, ad cœno-
bium Lerinense secutus est, impar quidem ætate, non
spiritu aut virtute. Nec multis annis monachus vixit,
cum jam apud Numen tantum potuit, ut febres, mor-
bos, dæmones à corporibus, quæ obsidebant, depelleret.
Trigesimum annum vix impleverat, ubi de eo certa-
tum est à monachis, Clericisque, ab illis, ut Abbas; ab
his ut sibi Episcopus præesset. Et prævaluere istorum
vota. Nam ad Carpentoraetensem Cathedram raptus
est, potius quàm ductus, invitus nempe. Ipsum inau-
gurationis diem cæcus, luce sibi ab eo mirè redditâ, au-
spicatum vidit: alios alij deinde plurimi candidos &
bonos sensere, qui multa beneficia prodigiôsâque sa-
nitatem receperunt. Inter omnes felicissimum habuit
Clericus, cui extincto vitam & lucem restituit SIF-
FREDUS. Ita plusquam bonus Pastor hic fuit, qui o-
vibus non tantum vitam servare, sed & dare potuit.
Præfuit suæ sedi strenuus Divini Verbi præco usque in
seros & canos annos. His cum ingravesceret, ultimam
vitæ partem sibi DEOque soli, ac magnæ pariter Ma-
tri servare voluit. Inde prope templum, quod antea
MARIAE, Tutelaris suæ, honori condiderat & sacrârat,
cellam struxit, è quâ ante mortem non exijt: multis ta-
men ægris adeuntibus optatam ibi incolumitatem
contulit. Ultimum suum diem, priusquàm obiret,
Clero populoque prædixit: denique qui vivus virtu-
tibus prodigiisque oculos suorum paverat, extinctus
cœlesti quoque odore nares animosque præsen-

tium recreavit. *Ex Hug. Menardo. &*

Bucel.

XXIX. NOVEMBRIS.

Bonum quod facis, propter misericordiam fac, non propter vanam gloriam. Nihil facias propter laudem, sed propter æternam mercedem: nihil facias propter famam, sed propter vitam æternam. *S. Bern. de mod. bon. viv. ser. 15.*

Fuga vane gloriæ.

Pro jactantibus bona opera.

S. RADBODUS Ep.

RADBODO aula Francica, Caroli Magni & Ludovici Pij temporibus, pietatis gymnasium fuit. Sic nullibi non virtutis schola esse potest, si pius esse velis. Ex aulâ reversus in patriam (Frisia illa erat) omnium voto ad insulam Ultrajectensem destinatus, noluit honorem prius adire, quam totam mundi vanitatem in cœnobio S. Salvatoris, unâ cum opibus & delicijs, exuisset. Eruditus brevi in absolutum juxta Benedictinam normam Monachum, ad Antistitum labores, seriam animarum curam, se convertit. Interea sibi ipsi rigidas vivendi leges statuit. Carne mensæ suæ perpetuò interdixit: alias verò inter dapes, lauto paratu structas, cum epulari crederetur, planè esurire gnarus, jejunia bi-duana triduanâque congeminabat. Potus aqua fuit, quam quidem vinum suum ipse appellitabat, ut convivas piâ simulatione falleret, & cum gulâ vanam quòque gloriam, virtutis tineam, arceret. Quod dum ageret, fraus uni convivarum aliquando suboluit, isque poculum RADBODI arripuit, detecturus utique, si aquam reperisset. Sed hem! probante pias artes Numine, illa in generosum vinum abiit: deceptâque est exploratoris curiositas. Cæterum quod sibi detrahebat optimus Præsul, liberaliter in egenos largiebatur: hos præter victum vestitu juvabat, illorum etiam pedes suismer manibus lavabat. Ista domi: foris Evangelium Danis magno cum zelo intulit. Sed cum pijs vocibus multi resisterent, anathematis fulmine etiam gentiles percussit: quod ne brutum esse putares, eos, quos fulminâisset, subita pestis extinxit. Parthenius denique cliens RADBODUS, amorem suum in Virginem ardentibus quotidie ad illam precibus testabatur. Hinc ægrotanti ipsa optima Mater, comitantibus Theclâ & Agnete, adstitit, suâmq; se non posse illi negare præsentiam, qui tam sedulam & frequentem sui memoriam faceret, confessâ est. Piâ dein manu morbum absterxit, cœlestiq; odore locum replevit. Ora, ora bone sodalis sæpe sæpius Materem tuam. Tam facilis illa est ad exaudiendum, quam frequens & promptus ad orandum. *Ex Surio & Butel.*

XXX. NOVEMBRIS.

Velocior est nonnunquam salus, memorato nomine Virginis **MARIÆ**, quam invocato nomine Domini **JESU** filij sui. Filius enim ejus Dominus est & judex omnium, discernens merita singulorum: dum igitur à quovis suo nomine invocatus non statim exaudit, profectò id justè facit. Invocato autem nomine Matris, et si merita invocantis non merentur, ut exaudiatur: merita tamen Matris intercedunt, ut exaudiatur. *S. Anselm. de excell. B. V. c. 6.*

*Memoria & Veneratio SS. Nominis **MARIÆ**.*

Pro augendo fervore Sodalitij Mariani.

B. JOSCIO Mon. C.

FLorete flores Mariani, imò ex JOSCIONIS roseo, rosarum germen legite. Is in S. Bertini cœnobio Benedictinus Monachus fuit, religiosâ observantiâ & morum innocentia DEO hominibûsque probatus: verum à raro in DEI param studio cultûque ardenti multò celebrior. Illius pium & singulare inventum fuit, tot Psalmis, quot litteris, iisque singularum initio respondentibus, diebus singulis **MARIÆ** nomen honorare. Primam literam exprimebat Canticum *Magnificat*: alteram Psalmus, *Ad dominum cum tribularer*. tertiam, *Retribue servo tuo*. quartam, *In convertendo*. quintam, *Ad te levavi oculos meos*. Singulis salutationem necessebat Angelicam, intimo semper cordis affectu, ut oculi aures, os ipsum pari harmoniâ in laudes Virginis consonarent. Tam sanctum suæ Matris cultum, ne occultus & inglorius sine aliorum exemplo lateret, Numen singulari miraculo nobilitavit. Post felicem JOSCIONIS transitum, statim ab exanimis corporis capite quinque rosæ purpureæ vernantissimæ, animante cœlo, erupere. Duæ ex oculis, geminæ ex auribus, una ex ore procrevit: quarum singulæ singulas Mariani Nominis aureas litteras & omnes simul totam **MARIAM** exprimebant. Obstupuere in primis monachi, deinde multi alij cum loci Episcopo ad miraculum occurrentes, omnes **MARIAM** Marianamque pietatem cœlestibus in folijs legere. Quatuor priores ex rosis, cum tangerentur, protinus aruere: illa verò quæ ex ore (principali scilicet pietatis instrumento) pullularat, viva mansit, crystalloque inclusa, Parthenios meritò omnes in odorem sui trahit, ut similes spirare rosas affuescant.

Ex Ferreolo Locrio & alijs,

I. DECEMBRIS.

Stella maris est MARIA. Quisquis hujus sæculi periculoso naufragio, five de animæ, five de corporis vitâ periclitatur, necesse est, ut ad contemplationem istius stellæ aciem mentis dirigat, per cujus meritum & gratiam se ab omni periculo liberari non dubitat. *S. Odilo serm. de incarn.*

Pia aspiratio ad Patrocinium B. Virginis.

Pro Episcopis Galliæ.

S. ELIGIUS Ep.

Qui malleum inter & incudem hæret, discat ab ELIGIO, suæ fortunæ Faber esse. Artis regulas hoc compendio cape. I. Otium, ceu extremam juventæ pestem, odio plusquàm Vatiniano persequere. ELIGIUS adhuc puer aurifabrilem edoctus, labori assuevit. II. Animum DEI sedem esse memento. Eum ad Lydium disciplinæ lapidem examinavit ELIGIUS, atque in Solemniacensi cœnobio, à se constructo, decoctâ omni mundi scoriâ, probatissimum sese aurum probavit: merito proin suo è claustrî matrice ad Noviomensem Præsulatû extractus, ut publico usui esset & splendori. III. Quà ope,quà opibus assiste pauperibus. Totus in eo ELIGIUS fuit, ut se & suæ egenis impenderet: nec aliter Regum erga se munificentiam admisit, nisi, ut quod illis donaret, imò quod crederet (cum usuris à cœlo restituendum) haberet. IV. Preces tibi in precio sint, & Cœlitum cultus. Hoc studium ELIGII, ad sanctorum lipsana vigilias agere. Quo fructu, quæris? eo, quem vox, cœlo lapsa, denunciavit: nempe orationem illius apud DEUM habuisse pondus & ratam esse: delicta verò oblitterata. V. At arcanorum artis arcanissimum hoc ultimum est, in DEI Matrem pietas. Per hanc quippe, ut omnis peccatorum venia, ita & gratiarum vena. Hic videsis ingeniosam fabri nostri indolem, & supremum artis magisterium. Ut mens semper fixa in Mariæ obsequio foret, cathedram Noviomensis jam antistes sibi fecit, 150. aureis argenteisque clavis distinctam, interfertis 15. clavis majoribus, quibus singulæ illorum decades interpungerentur: his usus ad facilius reddendum pensum Mariani Psalterii. Ab istâ cathedrâ ad æternas sedes, ut dignum labore præmium reciperet, receptus est. Atque hâc methodo in vitâ, etiam brevi, ars longa salutis

sine errore absolvitur. *Ex Surio &*

Bucelino.

II. DECEMBRIS.

Pruritus gulæ frænum cohibeat disciplinæ. Incassum namque conatur ædificare fastigium, qui in arenâ, quæ dissilit, collocat fundamentum. Qui virtutum lapidibus festinat atrium sublime construere, prius ei necesse est inhorrentia carnalium delectationum dumeta purgare. S. Pet. Dam. l. 6. ep. 32.

Mortificatio carnis.

Pro fame laborantibus.

S. ADAMANNUS Mon. C.

Ignem in sinu gerimus, omnis mali incentivum, carnem nostram. Hunc tamen non modò non excutiunt miseri mortales : quin pyraustarum more, amant, foveant, sibi que prò dolor ! incendium ex neglectis sæpè scintillis excitant, quo æternùm ardeant. Cautiùs se gessit ADAMANNUS : ut citiùs extingueret, subtraxit pabulum : gnarus sine Cere & Baccho frigere Venerem, totum se jejunio dedit. Quòd si, teste Magno Leone, *semper virtuti cibus jejunium fuit* ; mirum non est, ADAMANNUM in maximas, ut vitæ auctor scribit, excrevisse virtutes : siquidem totâ hebdomade præter diem Dominicum, & quem à Jove denominant, cibi admisit nihil. Neque huic Virtutis epulo sua defuit ambrosia, quam propinavit Oratio. Hanc quò hauriebat liberalius ; tantò ardentius sitire visus est : siquidem noctes integras inter preces solitus est comburere. Ita saginatus abstinentiâ, & orationis studio sanctè ebrius, invitante DEO, ad cœlestem mensam evocatur, circa annum 670. *Ex Menol. Bucel.*

III. DECEMBER IS.

Pereunt in hoc mari magno & spatiofo, pereunt mi-
seri : dum peritura sectantes, amittunt solida : quibus
apprehensis emergere, & salvare possent animas suas. S.
Bern. serm. 1. de Adventu.

Cura suæ & alienæ salutis.

Pro nimium quærentibus lucra temporalia.

S. BIRINUS Ep.

JActent se nonnulli maris Dominos esse, quibus nec gut-
ta pro arbitrio paret. Potiori titulo ejus imperium sibi
BIRINUS vendicat, qui ita subjectū habuit, ut siccis etiam
pedibus calcaret. Ille à primà quidem juventâ Benedi-
ctinis Legibus vixit: zelo tamen religionis incensus, Ro-
mam adiit, & ab Honorio Papâ cum præsulis officio fa-
cultatem impetravit, adeundi Occidentales Saxones, quâs-
que reperisset ibi animas naufragas, per fidei orthodoxæ
tabulam reducendi in salutis portum. Promoverant pium
votum venti secundissimi: cūque ad Britannia oras ap-
pulisset, exscensione factâ, ad aram tumultuariam litatum
DEO est. Finitis sacris, navis repetitur; jamque plenis
velis ibat, cū BIRINUS sacram pallam (Corporale vo-
cant) donum Honorij, in littore relictam esse recordatur.
Ergo ad terram precibus revocare conatur nautas, sed litus
arat. Fiducia proinde in DEUM usus pro anchorâ, ratem
prodigiosè in mediis undis sistit: ipse se committit æquo-
ri, illudque abeundo, redeundoque adeò siccis emetitur ve-
stigiis, ut pontum pontem, aut BIRINUM alterum PE-
TRUM dixisset. Ab hoc maris obsequio, facilè obse-
quentes quoque sibi cœlestia suadenti, aures ac mentes gen-
tilium habuit, receptusque in optatam insulam, Fortuna-
tam suo adventu fecit: dum pulsâ gentilitate, inductâque
Fidei veritate, brevè ignoto prius ibidem DEO aras erexit.
A Regibus dein Angliæ Cynigildo & Oswaldo, dono ac-
ceptam urbem Dorcestriam sacrâ Episcopi sede ornavit:
unde velut à fonte in universum regnum cœlestis doctri-
næ fœcundissimi rivi dimanârunt. Ipse porrò BIRINUS,
meritis plenus, ac clarus prodigiis, post calcatas feliciter
undas, subjectasque Numini terras, ipsis astris superior
esse cœpit sub annum 635. *Ex lepes.*

IV. DE CEMBRIS.

Sicut modicum fermentum totam farinae, cui iniicitur, massam corrumpit, universamque mox conspersionem suo sapore commaculat : sic simulatio, cujus semel animum imbuerit, totâ virtutum sinceritate & veritate fraudabit. *Ven. Beda l. 4, in Luc. c. 52.*

Fuga hypocrisis.

Pro simulatoribus pietatis.

S. SIGIRANNUS Abbas.

SIGIRANNUS primis juventæ annis apud Dagobertum Galliarum regem, cui sanguine junctus erat, pincernæ munus obiit : aulicarum artium non ignarus, quibus dum alij ad honores umbraticos ; ipse sibi ad cœlum gradum fecit. Simulare equidem & tegere doctus, at non sub ove, ut solet, vulpem ; verum sub aulæ togâ, sagum virtutis & castimonie loricam, cilicium. Hoc contra voluptatis incentiva firmavit pectus : utque omnem ab animo suo fumum arceret, tædas quoque conjugales accendi noluit cum Principis Aldroandi filiâ. Post delicias, divitias quoque, alterum ferè aulicorum idolum, subegit, easque, ne nutrirent vitia, alendis pauperibus addixit. Sic aulam fefellit pietas, ut duraret : imò, ut duraret longius, reliquit aulam SIGIRANNUS, factus ex pincernâ regio Clericus, & Archidiaconus Turonensis, summâ humilitate, inque egenos liberalitate conspicuus : hinc tandem ex Clerico Milibeccensis Monachus, ac Longoretensis cœnobij conditor & Abbas : ubi jam non pocula, sed miracula propinavit, quibus non tam sitim extingueret, quàm accenderet in studium pietatis. E multis duo accipe. Ipsius jussu, extinctâ fortè à puero candela, factò Crucis signo, iterum spontè arsit. Lepidum illud : cum fures, qui ejus cœnobio equos subduxerant, ita in vertiginem egit, ut totâ nocte in circuitu equitantes, manè ad claustrî portam occultâ vi se reductos viderent, proderentque patratum facinus, etiam invitî. Sic furti dedere pœnas, suspensi equidem, sed longo naso. At SIGIRANNUS, fatidico etiam Prophetarum spiritu illustratus, impleto vitæ curriculo, recto itinere ad astra perrexit. Illuc tu, quisquis es sequêris absque vertigine, si ab ipso propinata virtutum

exempla benè imbiberis. *Ex*

Hugone Menardo.

V. DECEMBRIS.

Sit quilibet castus, sit sobrius, sit indigentibus alendis intentus, hospitalitati deditus, jejunet, vigilet, diem nocti psallendo continuet: si tamen avarus est, totum perdit, ita ut inter omnium criminum reos, nequiores se invenire non possit. *S. Pet. Dam. l. 2. ep. 2.*

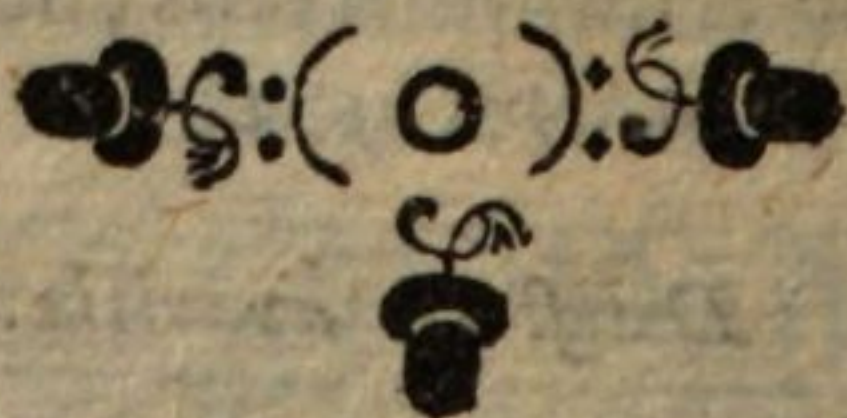
Detestatio avaritiae.

Pro eleemosynariis.

S. GERALDUS Ep.

QUOD filij Heroum noxæ sint, sæpe non tam à pravâ prolis indole, quàm ab incuriâ parentum est. Illa præclare finguntur ingenia, quæ ad DEI genium. Cùm mundus figulus est, quid nisi vasa tinnientia (quæ cum sonitu pereant) expectes? At ubi DEI manus rotam dirigit, nisi Vas electionis exire nil potest. GERALDUM explora: plenus est, non tinnit. Craterem veluti dixisses esse, illum, quem inter sidera Astrologi collocant: adeò jam, cùm tenera adhuc & recens testa foret, nil de humore, nil de odore sæculi ipsi adhæsit, placuitve: DEO scilicet jam pleno. Quid mirum? adhuc utero clausum Numini parentes in solidum obtulerunt. Unde à primis unguiculis mundo medium unguem ostendit, & cùm primùm licuit, in Moyfiacensi cœnobio optimis se moribus imbuendum tradidit. Hinc vir quantus! tantus quem D. Bernardus Toletanus Archiepiscopus Braccarensi Archipræsulatu dignum censeret, ut aliis quoque forma vivendi fieret. Doctrinam ergo & pietatem ex eo culmine in omnes, sed præcipuè in egenos sua liberaliter effudit: nusquam ratus virtutem meliori in medio consistere, quàm cùm stipanti pauperum turbæ pro centro foret. Quàm charus cœlo fuerit, frequens divina ultio, in hos, qui Sancto fuere injurii, ostendit. Corpus defuncti miram cœlestis odoris fragrantiam profudit, ut quàm bonum sanctitatis odorem vas cœleste, GERALDUS, semper servârit, omnes noscerent: coronam quoque splendidissimam, eidem destinatam, Angelorum ministerio exhiberi de cœlo nonnulli viderunt. Ita scilicet craterem suum, æterno inferendum epulo, superi coronârunt.

Ex Menol. Bucel.

VI. DECEMBRIS.

Cum dolens videt, quàm sit æternum, quod perdidit, invenit salubre consilium, temporale hoc despiciere, quod percurrit: & quò magis crescit consilio scientia, ut peritura deferat, eò augetur dolor, quòd necdum ad mansura pertin- gat. *S. Gregor. l. 21. Moral. c. 10.*

Contemptus vanitatum.

Pro abutentibus bonis temporalibus.

S. GERTRUDIS Abbatissa.

A Quam, ajunt, tantò altius resilire, quò delapsam profundius. Ita fons Sapientiæ, cum quò ascenderet, non haberet, invenit medium, lapsus in uterum Virginis, ut unus DEO crescendi gradus Humilitas esset: quem cum in propriâ naturâ non inveniret, humanam assumpsit. Imitati hoc Sancti, ut crescerent, decreverunt, ut summa consequerentur, sectati sunt infima. Sic & GERTRUDIS. Stabat illa in culmine humanæ felicitatis, genere inclyta, conjugio illustris simul & fœcunda. Cum Rigomero Principe, cui nupto erat, vitâ functo: *Quorsum*, inquit, *omnis hic mundus muliebris, quo, dum mundo placeo, DEO forsân displiceo? quorsum aurea gaza, quâ cœlum mercari nequeo? quò possessiones amplissimæ, si æternæ hereditatis possessione excludor. Angustiora sunt, quæ mentem sollicitant: sursum mea patria est, & regia sedes, sola par recipiendo animo, cui nimis angustum est, quidquid finitum est. Quod infra DEVM & cœlum, punctum est: hoc cum dividere tentat humana vel cupiditas, vel curiositas, heu! mens ipsa dividitur, distrahiturque maximo conscientie cruciatu. Ergo ô magnum, scilicet, punctum vale! E cellâ mihi propior ad cœlum via, quam Humilitas sternet.* Dixit, & pulcherrimâ metamorphosî, exutâ sæculi Principe, induit ancillam DEI: cujus se perpetuo adscripsit servitio in excitato à se Hammaticensi Parthenone. Ubi omnes adeò ancillæ numeros implevit, ut penè nil suis dignum manibus existimaret, quàm quod aliæ manus fugerent. Tandem cum inter tam raræ demissionis labores ad summam ætatem pervenisset, emancipata terris, supremos in cœlo honores est consecuta sub annum 655. Ex Ioan. Molano & Bucel.

VII. DECEMBRIS.

Mirâ hoc nobiscum dispensatione agitur, ut mens nostra culpæ nonnunquam pulsatione feriatur: nam esse se magnarum virium homo crederet, si nullum unquam earundem virium defectum intra mentis arcana sentiret, *S. Gregor. l. 2. moral. c. 26.*

Diffidentia in suis viribus.

Pro tentatis.

S. GERARDUS Ep.

Quis hostem timeat, ubi aleam belli DEUS jacet? tali scilicet Jovis semper cadunt feliciter. Illo jubente, totus militat æther: & conjurati quoque veniunt ad classica venti. Hoc & plus ultrà experta olim urbs Velitrensis. Gemenbat sub hostili obsidentium manu, frequenti ariete quatiebantur mœnia: humani spes erat desperata præsidii, conclamata omnia. Regebat tamen civitatem sacer antistes GERARDUS, M. Gregorij auctoritate (ut hinc virum æstimes) à cucullo ad mitram promotus. Is, ubi extrema patriæ imminere conspexit, DEUM exercituum in suppetias ardenti prece vocavit, flexitque facili negotio. Quid fit? en tibi! derepentè sanctiore carmine deductus è nubibus imber plumbeus (grave hostilibus capitibus lixivium) magno fragore & impetu in obsidentes proruit, compellitque vel invitos ad ponendas cristas, in fugam præcipitat. Nec redire ad obsidionem placuit, quòd timerent, ne tales pluvias graviora etiam fulmina exciperent. Ita liberati Velitrenses facilè intellexerunt, cui post Numen suam salutem deberent, nempe GERARDO: hinc illum post fata in Tutelarem præcipuū elegerunt, diemque, quo inter astra receptus, ob servatos cives coronam civicam adeptus est, perpetuis honoribus festivum esse decreverunt. Alia quoque, quæ cum in vitâ, tum à morte patravit mira, clarum fecêre GERARDUM nam & cæco lumen, membra paralyti resoluta suo officio, furioso mentem restituit: & hanc omnibus bonam dabit, quibus cum vitiis suis, pessimis, quibus anima obsidetur, hostibus lucta est, ut discant nimirum fugare illa, aut fugere.

Ex Menol. Bucel.

VIII. DECEMBRIS.

Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quanta claritas, quanta suavitas & quanta jucunditas maneat nos in illâ visione, quando DEUM facie ad faciem videbimus, qui est lux illuminatorum, requies exercitorum, patria redeuntium, vita viventium, corona vincentium. *S. Bern. in Medit. c. 1.*

Frequens aspiratio ad aternam felicitatem.

Pro devotis cultoribus Immaculatæ Conceptionis B. M.

S. ROMARICUS Abbas.

Utramque fortunam expertus est ROMARICUS. Nam in aulâ Theodeberti Francorum Regis, è summo honoris gradu penè ad saccum & peram redactum, brevè tamen post nubila serenior fors excepit, & suo loco restituit. At is interea suspectam habuit tam variam fortunæ fidem. Contigit opportunè, ut D. Amatus Luxoviensis monachus & ROMARICO mensæ adhiberetur: quî ne a symbolis assideret, condimentum addidit, atque è lancibus pretiosis argumentum sumpsit, quo ostenderet, quàm iniquâ lance expenderent mortales sæculi bona. Saperet jam ictus, fugeretque crudeles terras & littus avarum: ubi rari in vado sunt; pars potior jactatur fluctibus, merguntur plurimi: alii in luto hærent. Facile coquenti jam sæculi fastidium ROMARICO salivam Amatus movit. Quare misso aulæ nuncio, Luxovium sequitur, ibique jurans in verba D. BENEDICTI, sub atrâ veste præteritos, quos mundo impendit, annos luxit; id unum satagens, ne deinceps momentum ullum sine lineâ efflueret, quo se BENEDICTO quàm simillimum exprimeret. Expressit quoque cum sanctimoniâ vitæ, tum quæ illius testimonium est, mirâ operandi virtute. Hæc uti plurimos ægros, ita & Monialem leprosam sanavit: quæ ubi aquâ, ROMARICO ad se abluendum paratâ, corpus tinxit, mox omne lepræ vitium & malum extinxit. Alia taceo: ex unâ vitæ coronide totum opus metire. Vix animam egerat ROMARICUS, cum montem, ubi morabatur, implevit nebula, olim jam nuncia gloriæ DEI. In hæc medius & latè rutilans, globus igneus rectâ petebat altra, Divi animam secum deferens, supra fortunæ rotam casusque tam feliciter elatam. Hoc viderunt tunc omnes, qui ROMARICI funus curârunt: hæc sequentur illi, quibus terræ globus angustus, & cœlum votorum est terminus. *Ex Hug. Menardo, Bucel. & aliis.*

IX. DECEMBRIS.

Nobilis est valdè virtus temperantia, per quam omnis honor vitæ hujus inter homines constat, ut omnia, in quâcunque causâ homo temperanter cogitet, loquatur & agat cum consilio salutis suæ. *B. Alcuin. lib. de virt. & vit. c. 35.*

Humanitas erga proximum.

Pro augendâ charitate fraternâ.

S. BERNARDUS Ep. Card.

Bernardus, quem hęc conspicis, ex Valle Umbrosæ
Bellarum Benedictinorum lumen est. Illic spretâ sæ-
culi nobilitate, sub S. Salvij Abbatis disciplinam se ab-
didit, & magistri sanctitatem, ductis iisdem perfectæ
vitæ lineis adumbravit. Hinc in Abbatiam, dein in to-
tius Congregationis præfecturam successit: quo pacto
etiam Romæ innotuit, & orbis Pontifex lateri suo il-
lum adesse iussit. Suboluit, quod res erat, BERNAR-
DO, ad honorum fastigia se vocari: excusavit se pro-
inde, prout potuit, malens in humili Valle latere, quam
Romæ altius eminere. Sed frustra tergiversantem ad-
hibito imperio summus Præsul extraxit, & purpuratis
Patribus adjunxit. In eâ dignitate magnas pro Eccle-
siâ functiones obiit, Simoniam pro viribus excidit, Par-
menses non benè cum Romæ capite cohærentes, ad u-
nionem reduxit, unâ illorum animos ita sibi aggluti-
navit, ut sibi antistitem ipsum deposcerent, facileque
à Pontifice etiam invitum obtinerent. Nec illos un-
quam pœnituit, BERNARDUM Pastorem optasse.
Sanctissimis exemplis, sollicitâ ovium curâ, prodigijs
quoque cathadræ magnum splendorem addidit. Pa-
di quondam exundantis tumentes aquas solo vocis im-
perio compescuit, & ad alveum reduxit. Suis contra
Cremonenses decertantibus, forti precum subsidio bis
adfuit, & superiores fecit. Prophetarum irradiatus lu-
mine, plura, quæ humanam superant notitiam, præno-
vit: & inter hæc denique mortem quoque suam mo-
nachis, latus perpetuò stipantibus, prædixit. Istam
ergo sanctissimè divinis mysterijs munitus obiit, anno
1133. Ejus funus, lætantibus licèt Angelis, magnopere
luxerunt Parmenses, pauperes maximè, qui Patrem
amisisse se dixerunt. *Ex Menel.*

Bucel.

X. DECEMBRIS.

O quàm suave commercium, imò quàm inenarrabilis dulcedo in humanis visceribus oritur, cùm Creator & creatura alternis in seinvicem affectibus delectantur, sicut per Prophetam dicitur: *Invenit ei laudatio mea; ego verò delectabor in Domino.* S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

Conversatio spiritualis.

Pro eremitis & solitarijs.

S. SOLA Mon. C.

Magistro Bonifacio, magno illo Germanorum præcone, in vitæ religiosæ tyrocinio usus est SOLA. Divis deinde Wilibaldo & Wunibaldo regij sanguinis germanis in excolendis sacrâ fide rudium animis socius fuit, potissimam tamen vitæ partem solitarius, juxta nominis sui omen (nam & SOLUS dicitur) in cœli contemplatione exegit. Fixit sibi cellam & sedem in diœcesi Eystettenfi prope pagum Suala, cui parvum O-ratorium Magnæ Matris honori sacrum adjecit, & Angelicis ibi virtutibus prodigiisque effloruit. Claudio gressum, muro surdusque vocem & auditum, cæco nato precibus, aut Crucis signo lumen restituit. Rarius istud, etsi lepidum; benevolentiae tamen Divinæ in charos sibi servos patens testimonium, quo ad oculum monstratur, nos à Numine etiam ad delicias, ut ille ait, amari. Fortè SOLÆ a fello suo insidenti in itinere lupus ferox, viciniae terror & multarum ovium prædo occurrit. Eo conspecto, asinus concitatissimo cursu se in fugam præcipitavit. At SOLA ex jumento defiliens, stare illud in DEI nomine jussit, & cum malâ bestiâ certamen fortiter inire. Inclinavit ad imperium pronas aures asellus, stetit posito metu: spectante SOLA, duellum cœpit, lupum magno impetu aggressus est. Non segnius iste rabidis dentibus in eum irruit, sed fortio-rem, quàm putâset, adversarium invenit. Nam asinus calcibus dentibusque tam acriter pugnavit, ut lupum humi sterneret exanimem. Confluxit ad mirum specta-culum multa pastorum turba, intellexitque facilè, ma-joribus & divinis viribus gestum imparium pugna-to-rum certamen, partamque ab asino victoriam. Felicius & gloriosius SOLA de inferis & vitijs triumphavit: demum regnante Carolo Magno è solitudine sua ad be-ata Angelorum consortia se subduxit. Post aliquot sæ-cula ejus corpus è tumulo levatum, integrum & cale-sti odore fragrans repertum est, ut scires, qualis animæ fuerit domicilium. *Ex Raderi & alijs.*

XI. DECEMBRIS.

Christus per mysterium suum tibi videatur in ore, & Christus per sui amoris incendium tibi vivat semper in corde: ut congruat etiam tibi, quod sponsa dicit in Canticis: *Fasciculus myrrhae dilectus meus mihi.* S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

Sancta erga Dominicum Corpus fames.

Pro devotè communicantibus.

B. IDA V. Mon.

Pro & sancto furto parentibus se subduxit & per fenestras evasit novennis IDA, ut Christo sese donaret. Hinc rarissimis vicissim donata gratijs : nam vincibilis liberalitate nunquam potest Divinus Amator, Virginum sponsus. Is IDAM in sacro Parthenone sibi desponsaram mox arctissimè junxit, copiosoque cœlestium deliciarum rore & luce perfudit, ut non modò cordium secreta perspiceret, sed arcanissimum summæ Trinitatis mysterium supra omnem humanæ rationis usum altius penetraret. Sed & illa animi lux in ipsam corporis faciem manûsque diffusa, inter noctis tenebras quoque illustrem IDAM ac suimet lucernam fecit. Ad tentationes animi in alijs sedandas, mirâ vi cœlitus pollebat. Et fortè quidam gravem procellam mentis sentiens, opem illius implorârat. Cùm ecce ! inter preces repentè adstitit elegantissimi pueri facie Dominus JESUS, prope ipsum verò IDA, copiosas ex oculis lacrymas profundens, quas Divinus ille puer aureâ pelui excepit, cùmque his faciem abluisset, candidissima lintea ministrantibus angelis, frontem suam, & unâ omnes in altero animi rugas exterfit. Tanti sunt DEO piorum amantes lacrymæ, quas pro se vel alijs piè fundunt : pondus tamen & pretium tribuit amor. Hic quantus inter JESUM & IDAM arserit, quis edicet ? ipsam cor suum & animam suam non semel appellare dignatus est Dominus. Aliàs magna Mater divinum Filium ceu parvum infantulum IDÆ de cœlo tulit, & mille osculis dissuaviandum permisit, donec tota penè amore diffunderet & liqueceret. Mira fuit hujus Virginis in Domini Corporis ferculum fames, animarum salutis ardentissima sitis : erga defunctos rara charitas (quorum plurimos ex piacularibus flammis liberavit) in Numinis denique bonitatem immensa fiducia, certa obtenturam, quidquid ab omnipotentia Divinâ postularet. Concessit ad Agni nuptias anno 1231. annos nata 32. sed jam utrique sponsi cœlestis ætati vicina, atque ideo par pari in cœlesti thalamo jungenda. *Ex Chrys. Henrig. & alijs.*

XII. DECEMBRIS.

Cavete, ne sit in vestris mentibus sententia discors: quod sapimus, conjungat unus amor. quod vivimus & intelligimus, uno eodémque constet studio. Nil firmum est dissociabile, & nil est in hominibus DEO placitum sine pace, nec munus amplissimum ad aram. *Ven. Bedæ homil. in fest. S. VVigberti.*

Ædificatio proximi.

Pro scandalizantibus alios.

S. GREGORIUS Abb.

PRimis plerumque plantis, quas serunt inseruntve hortulani, plus operæ & curæ impendunt: hæ, si terra neget, ipsorum studio esse solent cultissimæ. In sacrâ culturâ id ipsum usu venire nemo facile neget: prima sanctorum Magistrorum germina, numeris ferè omnibus fuere absoluta, quæ scilicet suâ manu & ore formârunt. Magno monachorum Magistro BENE-DICTO plurimos sanctitate & virtute absolutissimos discipulos fuisse, quos ipse suomet magisterio in id culmen evexit, quis nescit? Quos inter cum GREGORIUS hic censeatur, facile est illius vitam & mores metiri: tantò magis, quòd alijs virtute præstantibus viris, quos Divus regebat & instruebat, etiam antelatus est, & Abbas Tarracinæ datus. Hoc verò gratiæ & amoris specimen singularis: quòd absenti insuper præsens & familiaris esse, non sine miraculo, Magister voluit. Agebatur de condendo cœnobio, cujus structura & divisio sollicitum GREGORIUM habebat. Dum ijs cogitationibus noctu indormijt: adest repentè per visum Pater BENEDICTUS, & quiescenti, humanis rationibus haud facile enodando modo, totius ædis futuræ ordinem ac partes scitè depinxit, ut nihil absolutissimæ ideæ desideraretur. Itaque ad hoc exemplar, tam mirè sibi effectum, GREGORIUS totas Monachorum ædes struxit, ipse verò sanctiorem in animo suo ideam retinuit, vitam scilicet morésque Sancti Patris sui, cujus vivam imaginem Tarracinensibus expressit. Ab his post mortem in Urbis Tutelarem cooptatus, eandem ideam posteris reliquit, cujus compendiosa est apud Apostolum delineatio: *Æmulamini charisma-*

ta meliora. Ex Dial. S. Greg. M. & Menol. Bucol.

XIII. DECEMBRIS.

Non parcè seminat, quì parùm habens, parùm largi-
tur ; quòd animus promptus sit, si plus haberet. Large
dat, qui affectum largiendi habet, etsi nihil habeat,
quod largiri possit. *S. Bern. serm. 2. in cenâ Dom.*

Pia liberalitas.

Pro voluntariè pauperibus.

S. JODOCUS Mon. C.

Longè alio pede ipsa regna mensus est JODOCUS, Regis Armoricæ Judicaëlis filius, quàm nos casas nostras solemus. Nos magnum aliquid semper vel in minimis suspicimus, aut amamus: ille cœlesti usus cubito nihil esse vidit, quod in orbe mentem caperet ad cœlum genitam. Paternis fraternisque exemplis incitatus, ne regnare cogeretur, fugit, utque Rex esset verior, in cœnobio S. Maini juxta Benedictinas leges sibi subque corpori rigidè imperavit. Inde cum jam caro animæ, & anima Numini planè subesset, subditas etiam bestias, pisces, avésque ad nutum obtemperantes vidit, imò & terram, quæ scipione ab eo percussa, limpidas undas dedit. Ita sancti Imperia, etiam deferendo, non perdunt, sed mutant. In egenos uti maximâ charitate se effudit, ita non minus liberale cœlum sensit. Quâdam vice pauper adfuit panem postulans. Tum JODOCUS unum, qui solus suppetebat, in quatuor partes divisit: ex his unam tribuit. Mox iterum iterumque & quartâ vice egenus redijt, mutatâ semper facie: totum denique JODOCUS dedit. At in his omnibus, ut postea apparuit, pauperum ditissimus amator ipse CHRISTUS fuit: qui in muneris vicem totidem, quot partes acceperat, naviculas commeatu onustas submisit. Defunctus est JODOCUS, uti vixit, morte longè felicissimâ: nam dum sacris supremum operaretur, vox è cœlo lapsa est, quæ pro desertâ mortali coronâ immortalem inter Angelos promisit. Dein spectante populo prodigiosa in aëre manus sacerdoti ipsi benè precata est. Ita beatè regni exilium clausit, adiitque cœleste. Vitâ functo, & jam in cœlo regnanti non tantum morbi, sed mors ipsa parvère: nam alios suspendio sublato, alios aquis merfos, & in his biduanum funus in vitam invocatus JODOCUS redire iussit. Ipsius verò corpus per sexaginta annos incorruptum mansit, quòd regias exuvias terra quoque veneraretur.

Ex vitâ per Flor. Abbat.

XIV. DECEMBRIS.

Triplici velut ariete mansuetudo nostra pulsatur: verborum injurijs, damnis rerum, corporum læsione. In his tribus omnis exhibitio patientiæ, omnis exercitatio mansuetudinis. Probata est illa virtus, quam nihil horum videtur concutere posse. *S. Bern. ser. 2. de convers. S. Pauli,*

Mansuetudo.

Pro avertendis hostium periculis.

S. AGNELUS Abb.

DE Iparæ dono parentibus, antè sterilibus, datus
AGNELUS, à teneris vitam Partheniâ sobole
dignam vixit. Octennis ad Musas concedens, pietati
simul & litteris vacavit: quindecim verò annos natus
ad altiore Virtutis classem, religiosam observantiam,
se transtulit. A parentum morte ex patrimonio suo xe-
nodochium eduxit, in quo ipse ægris & egenis servi
instar accuratè servivit. Accidit tum, ut non nemo gal-
linam ægrorum mensæ destinaram surriperet, qui de-
prehensus & objurgatus pro meritis ab AGNELLO,
recentem illi colaphum impegit. Tacuit & tulit leni-
ter AGNELUS: at ulciscente Numine, repentè ma-
nus sacrilega hominis officium suum; oculi lumen per-
didère. Supplex igitur ad pedes AGNELLI accidit,
cum veniâ oculorum & manûs usum recepit. Cùm
mira alia multa ageret, magnus ad eum concursus esse
cœpit. Cujus & vanæ gloriæ impatiens in solitaria lo-
ca se recepit: inde tamen Numinis monitu ad suum
xenodochium redire jussus, paulò pòst cœnobio pro-
pe Neapolim structo ad Regulæ Benedictinæ nor-
mam leges dixit. Sexagesimum tandem primum æta-
tis agens annum, postridie festi S. Lucie, in quo sa-
cris operatus, cæco admotis manibus diem restituerat,
fragrantissimum è corpore spargens odorem, vitam
mortalem deseruit, & in æde sacrâ D. Virginis, suæ
quam unicè amârat Matris, tumulum accepit. Prodi-
gia inter posthuma, quæ fecit, celeberrimum habetur,
quòd obsessam Neapolin, patriam suam, sæpius, panno
desuper Crucis vexillo, ab hostium manibus palàm li-
berare visus est: & hinc, quem nos **MARIÆ** filium di-
ximus, ipse apud Neapolitanos Patriæ Pater
audiit. *Ex Menol. Ducel.*

XV. DECEMBRIS.

Si te prævenerit iracundia, restringe illam : si te præ-
occupaverit ira, mitiga eam, tempera furorem, tempe-
ra indignationem : motum iracundiæ restringe, refræ-
na impetum iræ : non te inflammet ira, non te comino-
veat indignatio. *S. Bern. de mod. ben. viv. ser. 35.*

Refrénatio ira.

Pro obstinatis in malo.

S. RAYNALDUS Ep.

A Litterarum studijs RAYNALDUS, nobilis Italus, ad religiosam domum Fontis Avellani se contulit, vicino transitu: nam cum bonis artibus Christianæ virtuti bona semper affinitas intercessit. Illic in cœnobio non cutem & suam voluntatem curare, sed vigilijs, orationibus, jejuniis carnem subigere, mentem superiorum nutui totam subdere pro viribus studuit. E-
vectus in Nucerinum Episcopatum, minimè inter honores vitæ rigorem laxavit. Effulsit novi Præsulis admirabilis in egenos, pupillos, viduas charitas, quâ velut auro præstantissimo mitram exornavit. Ne verò pauperum & miserorum memoria unquam animo excideret, egenum puerum, quem quotidianis impensis domi alebat, quotidie inter mensam à se & Clericis simul accumbentibus, clarâ voce eleemosynam postulare voluit. Tantæ Charitati prodigia, ut solet, sua Numen addidit. Leprosum sibi occurrentem osculo donavit, & cum salute sanitatem dedit. Pauperem quendam vestiri ab Archidiacono jusserat; cùmque ille differret, suamet tunicâ, quâ in sacris utebatur, hominem induit. Inde cùm breviori in Divinis uteretur tunicâ, quod vestis non sat tegebat, brachium auro argentoque conspicuus Angelus contexit. Sic scilicet aurea charitas operiri debuit. Nec vero læsisse illam impune fuit. Fortè insolentes quidam equites RAYNALDO obviam facti nescio quâ de causâ, iram in eum evomere, injectisq; sacrilegis manibus, verberibus excepere. Tulit Præsul leniter, at Numen non tulit. Quid sit? Dum abitum parant, defixi loco, nec gradum, nec pedem promovere possunt. Dixisses ipsos velut infames suimet sceleris statuas, cœlitus fixas esse. Ad mentem ergo rediêre, & agnito piaculo, veniam à RAYNALDO postulârunt, quam cum libertate à pio Antistite, in preces pro injurijs effuso, facilè obtinuere. Hæc tanta, & plura alia RAYNALDUS tribus tantùm annis Episcopus egit, sedemque Nucerinam cum æternâ mutavit anno 1225. Iste in tutelarem à civibus suis receptus. Ita virtutis metiri disce, non annis. *Ex Menol. Bncel.*

XVI. DECEMBRIS.

Renovemus aurium puritatem, quam nobis auditu
fidei divinitus constat fuisse collatam: cohibeamus
linguam à malo, quæ confessione fidei sanctificata est.
Ecce enim dicitur: *Quia aperta sunt aures ejus, & solutum
est vinculum lingua ejus, & loquebatur rectè.* Ven. Bedæ
hom. in Dom. 12. post Trinit.

Rectus usus sensuum.

Pro abutentibus donis naturæ,

S. STURMIO Abb.

Purimum juventæ interest, quibus consortijs assue-
scat. STURMIO, genere licet nobilis, à puero Mo-
nachis assuevit, ab his litteras & bonos mores hausit:
ideò divelli deinceps non potuit, auspiciisque Magui
Bonifacij cucullo sese Benedictino involuit. Nil ma-
gis ad ardua virtutis provehit, quàm in proficiendi stu-
dio mentis ardor. Hic nempe & STURMIONEM
virum fecit. Hinc cum prudentiâ quoque polleret,
principi inter omnia Germaniæ Cœnobîa Fuldensi,
tunc primùm à se condito, præficiendum magister Bo-
nifacius judicavit, omnium voto, nisi suo, dignissimum.
Nec putes parvis initijs magnæ molis fundamenta ste-
tisse: statim à primis exordijs Fulda quadringentos
monachos numeravit. Tot verò capita sacra ad unam
virtutis formam regere & redigere, ars artium est. Non
ignorabat tamen STURMIO, excultas litteris & do-
ctas mentes etiam virtuti dociliores esse. Eâ de causâ
scholas publicas tam religiosis, quàm sæcularibus ado-
lescentibus, maximè nobilibus, aperuit. In his primus
ipse, eas quibus plenus erat, doctrinæ merces explicuit,
effecitque, ut celebre totâ posthâc Germaniâ Musarum
& scientiarum emporium Fulda fuerit, indeque maxi-
mi Doctores & Antistites prodierint. Postquàm in for-
mandâ juventute jam multum desudâssent, hâc alijs de-
inde commissâ curâ, ad erudiendos in fide & religione
rudium adhuc & idolis addictorum hominum animos
se convertit. Demulsi suaviter vicinam gentem, non
tam verbis, quàm vitæ inculpatæ exemplis, ut ultrò i-
dolis diem dicerent, manus inijcerent, comminuerent
in frustra, lucos Dijs sacros, & sacrilegè antè cultos, san-
ctius excinderent. Uti idola, sic dæmones, quâcun-
que in obsessis hominum corporibus illos reperiret, mi-
ro passim imperio proscripsit. Sociatus est ergo Ange-
lis, quorum vitam in terris vixit, aliosque docuit,

anno .780. *Ex antiquit. Fuld. Breuv. & alijs.*

XVII. DECEMBRIS.

Caduca est & fragilis temporalis potentia : igitur ut
 acquirere possis cœlestes divitias , contemne terrenas.
 Libenter respue transitoria, ut merearis habere æterna :
 da parva, ut à DEO consequaris magna. Fuge in terræ
 societatem hominum , ut in cœlo habeas societatem
 Angelorum. *S. Bern. de mod. ben. viv. ser. 8.*

Contemptus rerum terrenarum.

Pro matronis illustribus.

S. BEGGA Vid. Abbatissa.

BEGGÆ si genus & familiam audies, beatam exclamabis. Pipino Duce genita, S. Gertrudis Nivellessis soror, Ansegiso D. Arnulphi Ducis filio nupta, Pipini, Caroli Magni, & qui alij inde summi Principes prodierunt, avia audijs. Sed illa inde multò beatior, imo solùm beata, quod tantos posteros non tam genuit, quàm meruit. Vidisses in illâ Principe rectissimam in subditos æquitatem, erga sacros homines summam reverentiam, in Ecclesias, Cœnobia, pauperes effusam liberalitatem. Et istæ magnæ Principis dotes fuere, quibus familiæ opes & potentiam, non (quod multi hodie perperam æstimant) accidit, sed tantis, quibus postea floruit, incrementis auxit. Nimirum quod DEO datur, semper in lucro est. Verùm tam florens conjugium abruptit mors Ansegiso illata innocenti ab ingratisimo Godwino, quem puerum miserationis causâ ex sordibus in magnos honores educaverat. Is principem in venatione ex insidijs interemit: ipse paulò post morsu rabidi canis periit: dignus, qui mortalibus ingratis exemplo, ingratitude pœnam ab animali aliàs gratissimo ferret. Indignam tamen mariti mortem patientissimè tulit BEGGA, & in virtutis materiam vertit. Filio namque Carolo Martello habenas commisit, ipsa Parthenonem Andennensem, quem antè condiderat, petijt, pro Principe DEI ancillam induit, speculum facta omnibus singularis patientiæ, charitatis, infimæ demissionis. Illic quoque ad clavum promota, sanctior mater innumeras Christo proles peperit, quas partim religiosâ disciplinâ, partim sanctitatis suæ latissimè sparsâ famâ in divinam lucem adduxit. Cœnobium suum uti pietate & religione, ita raris Sanctorum Reliquijs Româ allatis auxit. Æternos thalamos adiit anno 698. Atque hic in suâ posteritate numerabit, quot quot etiam hodie virtutis suæ, sive quâ Principem, sive quâ religiosam egit, hæredes censeat.

Ex Menol. Buesl. & cist.

XVIII. DECEMBRIS.

Quid est semetipsum abnegare, nisi voluptatibus proprijs renunciare? ut qui superbus erat, sit humilis, & iracundus, sit mansuetus: & qui luxuriosus, sit castus, & qui erat ebriosus, sit sobrius: & qui erat avarus, sit largus. Nam si quisque renunciat omnibus, quæ possidet, & non renunciat suis pravis moribus, non est CHRISTI discipulus. *S. Bern. de mod. ben. viv. ser. 7.*

Abnegatio sui.

Pro candidatis Religionum

S. WUNIBALDUS Abb.

Spontaneum exilium cum Richardo patre, fratre Wilibaldo, sorore Walpurgâ, è patriâ regnôque Angliæ patrio, septennis pro Christo subiit WUNIBALDUS. Traxit in difficile consilium puerum paterna fraternâque virtus, imò arcana Divinæ gratiæ vis. Pios hos exules, dum navigarent, læva tempestas invasit, minata præsens exitium. Hi tamen precibus suis cœlum fluctûsque iratos placârunt, monstrantes, quantum illic, in verâ scilicet patriâ, jam possent. Humanis exempto patre Richardo, Divis que addito, WUNIBALDUS cum fratre, postquàm Apostolorum sacris liminibus oscula fixisset, Cassium commigravit, & D. BENEDICTI Regulæ se subjecit. Hanc chartâ conscriptam, in asello, aliorum quoque librorum bajulo, in Germaniam usque advexit, quò ipsum D. Bonifacius, Germanorum ille oculus, destinavit. Istius nutu, Thuringiæ, multâ adhuc superstitionum caligine oblectâ, sacro Evangelij verbo fidei & religionis radium intulit, Bauariam dein eâdem luce perstrinxit: denique jam laboribus fessus, Heidenheimense cœnobium excitavit sacrae quieti & divino otio dedicandum. Illi licet turbas alias fugeret, pauperum tamen totas cohortes aluit, hospites quoque omni humanitate fovit. Delicias, tanquam monastices pestem, fugit, eâque de causâ noluit ad Rhenum sedem figere, ne rerum ibi copia se suosque ad lautitiam invitaret. Cœli patriam senex petijt anno 760, campanis spontè sonantibus, luminaribus ultrò ardentibus, cœlestis que odoris fragrantia Sabæorum munerum incensum supplente. Inde jam domi habitans, multorum preces & vota prodigiosè audiit. Reum inter alios ad furcam damnatum, cum jam duceretur, solutis divinâ vi repentè vinculis, suo inprimis, & iudicum quoque deinde, miraculum agnoscentium, calculis à supplicio absolvit. Baculum ejus, peregrinationis piæ fulcrum, tetigisse, multis morbidis salutare fuit. Ne nescires, illo instrumento cœlum quæsisse, ac invenisse, quo mundum deseruit, & recta in terrâ vestigia
xit, *Ex viâ ipsius.*

XIX. DECEMBRIS.

Quantò major es, tantò te humilia in omnibus. Si humilitatem tenueris, habebis gloriam: quantò enim humilior fueris, tantò te major sequetur gloriæ altitudo. Descende, ut ascendas, humiliare ut exalteris, ne exaltatus humiliaris. *S. Bern. de mod. ben. viv. serm. 396*

Fuga jactantia.

Pro Doctoribus & studiosis Jurium.

B. URBANUS V. PP. Max.

Restitutam sibi Petri sedem, URBANO urbs Romana debet. hanc enim Avenionem translata, & multis annis ob turbas Italiæ Româ exulem, velut postliminio cum pace reddidit. Ante Pontificatum Guilielmus dicebatur, genere, pietate, prudentiâ, eruditione, maximè S. Theologiæ & Juris peritiâ illustris, utriusque etiam laureâ insignis. Monachum Mimatensem agens, annis viginti sacras litteras & Jus Pontificium è cathedrâ exposuit: clavum deinde S. Victoris Massiliensis, Abbatis titulo, sumere jussus, publicis pro Ecclesiâ Legationibus functus est. Jam quinquagenario major, Apostolicâ tunc sede vacante, Cassinum venit: Cœnobium illud, olim omnium princeps, sub servitute aliorum gemere, & vix suæ magnitudinis reliquias esse vidit, & indoluit. Simul S. BENEDICTI veneratus tumulum, Numinis haud dubiè instinctu, votum fecit, se, si divino nutu Petri sibi sedes aliquando destinaretur, facturum, ut BENEDICTI quoque illa sedes caput pro dignitate efferret. Non vana fuisse vota, eventus probavit. Paulò post legati venêre, qui absentem, nec Cardinalem, à sacro senatu in summum Præsulem electum nunciârunt, & eâ quidem horâ, quâ Cassini votum nuncupârat. Itaque inter summas alias Ecclesiæ, proxima URBANO de Cassino cura fuit, cujus etiam tum Abbatis titulum sibi sumpsit & per quatuor annos gessit, donec de alio idoneo circumspexisset. Itaque orbis, Urbis & Cassini unum caput fuit. Implevit omnium vota maximis rebus gestis. Uterque orbis Imperator, Carolus IV. Occidentis & Joannes Paleologus Orientis illum Romæ venerari sunt: istèque (quod majus) antè ab Ecclesiâ dissidens, ad unionem rediit, Romanam fidem amplexus. Nec minus est, quòd virginem aut Angelum vitâ, vultu, moribus, gessisse dicitur URBANUS. Utrisque in cœlo additus anno 1370. à morte prodigijs fulsit. Quid plura vis, Parthenie? imitari in alijs URBANUM non potes? in isto potes, quòd Virginem dixi. *Ex Platina, BZorio & alijs.*

XX. DECEMBRIS.

Studeamus seculi hujus blandimenta despiciere, carnis incentiva reprimere, crucem CHRISTI assidue in mente portare, quatenus dum nunc gladio MARIAE transfigimur, cum ipsa de æternæ felicitatis dulcedine satiemur. *S. Pet. Dam. ser. 2. de nat. B. V.*

Devotio erga Reginam cæli.

Pro clientibus Marianis.

S. DOMINICUS Abb.

Quid triplices coronas jactent summa orbis capita?
cælum quoque tergeminas in humiles vertices
distribuit, quæ non operant, sed ornant & beant. **MARIAM** nempe scimus, Cæli Imperatricem, trino diademate sub Trinitatis throno fulgere, **DEI** Filiam, Matrem, Sponsam : sed illa consimili honore ornare amat clientes suos. Ita inter & supra alios coronavit **DOMINICUM**, cui cognomen Exiliensi, fortè ab exilio, quod vel à mundo spontè sumpsit, vel ab eodem iniquè tulit. Primum sibi indixit, cum sæculo valedixit, & in magno S. **Æmiliani** Hispaniæ cœnobio sese **D. BENEDICTO** addixit. Alterum postea pertulit, cum Abbas sui Monasterij creatus, ejusdem Jura contra ipsum Regem, illa sinistrè invadentem, strenuè propugnavit. Verùm **DOMINICUS** inter adversa & prospera sibi semper similis, **MARIAM** miserorum & misericordiæ Matrem pro asylo habuit. Huic quoque ut rem gratam faceret, miserorum & captivorum enixæ curæ se dedit : quorum multos liberalibus Impensis libertati reddidit. Compensavit charitatem pari gratiâ pium Nomen : ut vitâ etiam functi **DOMINICI** invocatum nomen plurimos vinculis prodigiosè exemerit. Anima verò ipsius dum è carcere corporis educeretur, palam ab alijs visa est per **MARIAM** triplici coronâ redimiri, Virginis, puto, Martyris & Doctoris. O beata sic coronandorum sors ! una harum mille coronas terræ superat : non unam tamen devotis filijs Regina cœli præparat. Et quid nos, terræ velut filij, humi repimus, exilium hoc amamus ? quidni potius

DOMINICI exemplo ad tantas coronas ardentè
serviendo Virgini adspiramus ?

Ex lepes.

XXI. DECEMBRIS.

Deputat DEUS virtutes Angelicas humanæ custodiae, & infelix homo, relicta puritate virtutum, squaloribus se polluit vitiorum: & Angelus foetorem ac inhonestam purulentiae nauseam invitus tolerat, et si coelestis imperij lege constrictus obedientiam non o-mittat. *S. Pet. Dam lib. 1. ep. 15.*

Reverentia erga SS. Angelos Custodes.

Pro cultoribus pijs SS. Angelorum.

S. PARDULPHUS Abb.

SI ludit in humanis Divina potentia rebus, cum puero, planè PARDULPHO lusisse credam. Fortè pueri, cum quibus ex teneræ ætatis more colludebat, puerili curiositate ducti, ignem arbori subjecere, ut illustrem casum cernerent. Jam consumptis radicibus, illa nutare cœpit, cum diffugientibus alijs, unus puer PARDULPHUS perstitit, signo solum crucis se obarmans, velut hoc scuto securus. At ruentis arboris ramus parvulum humi stravit, & capiti grave vulnus fecit, oculos etiam penè elisit. Dixisses, ludi fuisse tristem catastropham: at bona sors fuit. corporis vulnus novus animi vigor, oculorum jacturam sublime mentis lumen compensavit. Jamque cum solo DEO colludere PARDULPHO placuit. Huic se totum pro pretio posuit: sua addidit, cum omnia in pauperum manus effudit: sed magno cum lucro. Gratiæ cœlestes & miracula Numen reposuit, ut vel adolescens solo oleo & aquâ lustrali morbos ab alijs pelleret. Jam ad seria. Monachus & Abbas factus, seriò & severè secum egit. Cellâ, cui intulit pedem, nunquam extulit: una illi per hebdomadam totam cœna fuit. Corpus suum flagellis, alijsq; modis durè habuit. Inde & graviora jam fecit prodigia. Viduæ annonam miles abstulerat, eaq; suum equum onerârat. Commendavit illa rem suâ absenti PARDULPHO; & hem! mox equo oculi excidere: quos pœnitente milite, & restitutâ prædâ PARDULPHUS suo loco restituit. Cum Saraceni Galliam, irruptione factâ, vastarent, jamjam etiam Divi cœnobio manus admoturi, in preces sese Abbas; mox illi, agente Numine, in fugam sese dedere. Sub vitæ finem quiescenti aliquando S. Michaël Cœli Archistrategus se obtulit, scalam propè cœlestem ejusque vèrtici Dominum ipsum insidentem monstravit, & illuc ut coronandus ascenderet, invitavit. Per hanc ergo scalam, meritis & annis obsitus, nempe octogenarius, PARDULPHUS ascendit, Angelis, cum abiret, Divinos audientibus alijs hymnos cœlesti voce consonantibus. *Ex Hug. Merardo.*

XXII. DECEMBRIS.

Sunt plurima, qua Angelis placent, & eos in nobis invenire delectat: ut est sobrietas, castitas, paupertas voluntaria, crebri in cœlum gemitus & orationes cum lacrimis & cordis intentione. Super omnia unitatem & pacem à nobis exigunt Angeli pacis. *S. Bern. ser. I. de S. Michaële.*

Imitatio SS. Angelorum.

Pro Virginibus adultis.

S. JUTTA V. Mon.

Nihil mirum, si cœlestibus genijs familiaris Virginitas : nam simile amat simile, gaudet simili. Et quid puris cœli spiritibus similius, quàm pura in virginali corpore anima? Ex Veritatis scilicet ore, qui *non nubunt, neque nubentur, erunt sicut Angeli DEI.* Et meritò, ut ait ille, *Angelis equantur, quæ Angelorum Domino copulantur.* Iste sponsus illos trahit paranymp hos, in ambitiosa obsequia virginitatis ultrò effusos. Testis sit JUTTA, Virgo nobilissima ex Comitibus de Spanheim. Ab adolescentiâ primâ ignobiles sæculi fumos, fumosâsque tædas generosum hujus viraginis pectus respuit, cœlestibus verò, quæ inter & supra sidera lucent, facibus, divino scilicet amore incaluit. Ut flammâs vel cœlo propiùs admoveret, aut de cœlo faciliùs reciperet, latiusque in alios funderet, montem S. Disibodi conscendit, & Parthenoni sacro Bingen si se inclusit. Hic candori virgineo altam demissionem, huic amabilem in Numen hominésque charitatem addidit, istiùsque ne flamma unquam frigesceret, assiduo precum sacrarum pabulo fovit: nunquam in Divino servitio tepida, in verbis semper provida, cogitationibus munda, in cœlo mente suspensa. Talis JUTTÆ vita facilè Angelos de cœlo traxit, Annis montem alluebat, quem Naham dixere incolæ. Hujus quantumvis tumidas & effusas undas non semel sicco pede, cum ad Divina officia properaret, Virgo transivit, stipantibus hinc inde officiosâ manu utrumque latus cœlestibus ephæbis. Quid multa? jam nubilem & maturam cœlo sponsam JESUS ipse sponsus ad nuptias invitavit: ad quas non jam ivit, sed alis Angelicis evolavit. Tam felix præ Virginitatis iter & *Via verè lactea.* Ex

Trithem. Chronico Hirsaug.

XXIII. DECEMBRIS.

Ira vincitur per patientiam & longanimitatem, & per rationem intellectualem, quam DEUS inserit mentibus humanis, & per recordationem orationis Dominicæ, ubi DEO dicitur: *Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* B. Alcin., lib. de virg. & vir. 6. 31.

Mortificatio passionum.

Pro libenter obedientibus.

S. THEOGERUS Ep.

THEOGERUS Hirsaugiæ monachus simplicissimâ
obediendi majoribus arte cœlestem sapientiam ad-
eptus est, quâ non tantum subesse, sed & præesse appri-
mè nosset. Abbas ad D. Gregorij in sylvâ Hercyniâ da-
tus, patris in omnes affectum induit. Culpas de more fa-
tentibus, ipse tanquam non iudex, sed reus, verus sanè
pater, lacrymas affudit, similésque facile ex discipulo-
rum oculis eo pacto elicuit. Iisdem lacrymis, cum sibi
vacaret, assiduò diffuebat: cum tamen in publicum
prodiret, vultu semper hilari, ac idem. Inter preces
à sensibus penitus alienus, terræ plerumque affixus ja-
cuit: hinc in sacello malè sarco & tecto humi jacentem
& nivibus coopertum forte transiens quidam mona-
chus, putansq; se terram premere, ignarus Abbatem su-
um calcavit. Tantus scilicet illi orationis ardor erat, ut
frigus nesciret. Virum tam cœlo immersum, inferni
hospites ferre nequaquam potuêre. Hos solo manûs ta-
ctu sæpè ejecit: semel cum vix limen, intra quod ener-
gumenus se continebat, attigisset, jam malus dæmon
ab hospitio profugit. Sed hinc infestus tartarus, cum
ipse nil posset, multam rusticorum turbam in THE-
OGERUM armavit. Is tamen cum armis irrum-
pentium tumultum & impetum solo occursum sereno-
que vultu sedavit: qui mox mutati, ad obsequium &
venerationem, allatis etiam xenijs, confluxêre: ut dixis-
ses, ex condicto hujus gratiâ convenisse. Uti ho-
rum duros animos, ita rapidum fluvium domuit,
quem cruce signans, mox detumescentem secutus
cum suis transijt. Prætereo alia quæ fecit prodigia: u-
num præ omnibus demissionis & patientiæ miraculum
miraberis, quo jam Metensis Pontifex, à Schismaticis
hominibus comprehensus, jussusque equo descendere,
post excussis vestibus, rursus ascendere, immoto vultu,
sine voce injuriam tulit, Horisq; quas tum dicebat,
Canonicis minimè turbatus insistere perrexit. Quidni
unc virum Hercule majorem dices, qui maximum
monstrum iram perdomuit? *Ex Menol. Bucel.*

XXIV. DECEMBRIS.

Mentem tuam turpis cogitatio non subrepat. Sit mens tua pura: DEUS enim non solum examinat carnem, sed mentem, etiam de cogitationibus iudicat animam. Quando titillat mala cogitatio, non consentias illi, sed quacunque horâ venerit, expelle eam. *S. Bern. de mod. ben. viv. ser. 29.*

Custodia castitatis.

Pro impetrandi dono puritatis.

S. IRMINA Abbatissa V.

Filia fuit Dagoberti Franciæ Regis, maximi Principis, non tantum patre, sed DEO digna. Nubiles jam agentem annos desponsavit parens viro inter Gallos Principi longè spectatissimo: indèque nobilissimi conjugij vicina spes totius Galliæ oculos ac expectationem trahebat. Nesciebant interea omnes, quid Numen de hac Virgine cogitaret. Omnium ad auspiciatissimas nuptias suspensis animis, immatura mors sponsum invadit, magnæque spei ac vitæ filum unà præcidit. Tam fragilis est humana sors: cum maximè splendet, frangitur. Interea vulgatâ jam in aulâ sponsi morte, vidit aliquando Rex parens IRMINAM effusius lacrymantem, nescio an ob tristem sponsi casum, an novi propositi desiderium. Allocutus ergò dulcem natam blandè eam consolari cœpit: temperaret fletui, suppere adhuc magnorum Principum in aulâ copiam, non de fore sponsum, opibus, formâ, nobilitate defuncto parem, aut superiorem, cum quo vel splendidiores redas accenderet. Ad quæ Virgo verè regia: *Ego, ait, genitor amandissime, nedum ditiores potentiorèmq; delegi sponsum, sed omnium Principem, potentissimum Regem Christum: huic me devoti despondique, illi soli me mancipabo.* Miratus est tam sanctam indolem Dagobertus, placuit tamen, adjutorem quoque se fore promisit: denique ad nutum filiæ nobilem Parthenonem struxit, quem Magnæ Virgini dicatum, Mariana cliens IRMINA Horreum dici voluit. Huic horreo postea præfecta, magno ad eam sacrum Virginum facto confluxu, uberes virginitatis manipulos collegit. Orationibus, jejunijs, omnibûsque pietatis officijs adeò dedita alijsq; superior fuit, ut non minorem diceres virtute, quàm sanguine. Corpus IRMINÆ à morte jam DEO beatè nuptæ, post multos annos, cum de tumulo efferretur, absque labe integerrimum fuit: unde? nisi à balsamo Virginitatis.

Ex Trithem. & Bucel.

XXV. DECEMBRIS.

Transeamus, abjectis concupiscentijs carnalibus, toto mentis desiderio usque Bethleem supernam, id est, domum Panis vivi, non manufactam, sed æternam in cœlis, & recolamus amando, quia Verbum Caro factum est: illuc carne ascendit, ibi in dexterâ Patris sedet.
Ven. Beda in auror. Natal. Dom.

Devotio erga Incarnationem Christi.

Pro devotis infantia JESU.

B. MATTHÆUS Ep. Card.

ARhemensis Ecclesiæ Canonicatu ad Benedictianam Cluniaci domum, tanquam ad securiorem portum, transijt MATTHÆUS. Abbas S. Martini Parisijs datus, carnem suam, sanctorum more, rigidè habuit, illam jejunijs, vigilijs, asperòq; cilicio perdomuit. Sapientiam, & in rebus gerendis dexteritatem in domesticis primùm Monasterij & Ordinis negotijs, in publicis deinde toti Ecclesiæ probavit. Romam namq; missum Honorius Pontifex, purpuratis Patribus adlegit, & cum galero etiam insulâ Albanensi donavit. Ita honoribus auctus, ad delicias tamen minimè descivit: nervum potius vitæ & observantiæ monasticæ intendit. Quippe à negotijs ad Divinorum contemplationem, cum potuit, se abstraxit: à templo & precibus divelli vix potuit, ut hoc unum de eo Pontifex Max. quereretur, seriùs illum ad Curiam venire. Sed MATTHÆUS haud ignorabat, maximum rebus ex voto gerendis momentum facere, in Divinâ Aulâ rem suam benè composuisse, & summi Regis gratiam conciliâsse, à quâ gerendorum omnium statera penderet. Functus est maximis pro Ecclesiâ legationibus. Mediolanum, Liguriæque populos ad finem & pacem Romanæ Matris reduxit: in Petri Leonis schismate Innocentio adhærens, Germaniam, Gallias, Hispannias, Angliam, suâ maximè operâ legitimo capiti adjunxit. Tantis laboribus fessus, tandem in lectum, morbo disenterici correptus, Pissis decidit, eumque morbum sibi supremum fore, nec non ultimum vitæ diem cœlitus didicit, alijsque prædixit. Jam appetente fato, lectum nobilissimè stratum in Cœlis sibi parari, occurrentes quoque de cœlo JESUM & MARIAM (ô præclaros beati itineris duces!) & ad gaudia æterna invitantes conspexit. In ipsâ igitur nocte, quâ *Gloriam DEO in excelsis*, exultantes Angeli cecinere, & DEUS ipse, Lux æterna, de cœlo descendens, mortalem lucem aspexit, MATTHÆUS sub auroram in astra, ad diem & gloriam sempiternam perrexit. *Ex Hug. Menardo.*

XXVI. DECEMBRIS.

Quia DEUS vult nos amare sola æterna & superna, intermiscet etiam innocentibus delectationibus amaritudinem, scilicet ut sæpè angustiemur, tribulationes & tentationes patiamur, & hoc ideo, ut per amaritudinem inferiorum erigamur ad amorem superiorum. *Ven. Beda commentar. in psal. 40.*

Meditatio celestium gaudiorum.

Pro pœnitentibus.

S. ADELHARDUS Mon. C.

TAcete sonora mundi gaudia, lethiferi Sirenium cantus, fallaces risus si omnem fidem fidésque terra intendat, discors symphonia est: luctu miscetur cantus, cythara vertitur in vocem flentium. *Væ qui ridetis! intonat Veritas quia flebitis. Beati qui lugent, quoniam consolabuntur.* Durus, ais, cantus est; sed securus mollis, quem mundus incinit, non durat: flectitur & fallit: definit denique in longa, utinam non æterna, suspiria. ADELHARDUS, inter plurimos, qui beati nunc in cœlo canticum cantant, quod nos miseri mortales nescimus (aures licet fortè tinniant) cum cœlo consonare maluit, quàm mundo: felici, ut audies, exitu, & tono in fine optimo. Longas & multis crucibus signatas notas, pœnitentiæ luctum amavit: dura & ardua rigidioris vitæ amplexus in Cœnobio Spanheimensi Benedictino, suavi charitatis aliarumque virtutum concentu illa temperavit. In hoc tono ad annum usque ætatis octavum supra sexagesimum; humanæ verò salutis reparatæ 924. perdurans, contentissimis animi viribus, nervisque nunquam laxatis, semper in divinas laudes cordis psalterium explicuit. Itaque cum felix beati viri clausula instaret, quâ solutâ corporis compage, animus choris superis inferendus esset: effusa è cœlo Angelicorum choraularum symphonia insonuit, dulcissimòque prægustu cælestis Musicæ dato, absorptam sui dulcedine ADELHARDI mentem ad beata gaudia & sempiterna tripudia sine mortis sensu traduxit. Musicam illam cum ADELHARDO etiam Meginfredus Monachus audivit. Utinam & nostris insonaret auribus: consonaret, credo, melius divinis Legibus victa nostra. Nunc verò dum illam nondum audimus, sed expectamus, Sanctorum saltem exempla, corda nostra pro plectro tangant. *Ex Trithem.*

& Menardo.

XXVII. DECEMBRIS.

Agnoscat Virgo, & diligit diligentes se, & prope est in veritate invocantibus se, præsertim his, quos videt conformes sibi factos in castitate & humilitate, & qui totam spem suam post Filium suum in eâ posuerint & toto corde quæsierint. *S. Bern. in serm sup. Salve Reg.*

Devotio erga Sanctos Marianos.

Pro tyronibus Sodalitatum B. M. V.

B. ASCELINA Mon. V.

D Bernardo Clarævalliensi tam sanguine, quam religionis ac sanctitatis pari studio juncta ASCELINA, à teneris curæ Cœlo fuit. Quinquennis adhuc, cum quid fortè ex ætatis levitate minus decorum ageret, vocem audiit monentis, Angeli, puto, tutelaris : *cessa, cessa, non expedit tibi*, atque vestium etiam limbos trahentem nonnunquam sensit. Sed nimirum Cœlestis ille monitor, cuivis homini DEI munere ad custodiam & animi eruditionem datus, quod hinc foris ASCELINÆ; nobis quotidie intus ad cor loquitur, quem utinam tam sedulò audiamus. Postquam autem pueritiâ excessit Virgo, duodennis jam familiarius cum Superis egit. Tunc D. JOANNES Apostolus præcipuam ejus sibi curam sumens, religioso cuidam sacerdote, eo quo CHRISTUS in cruce Matrem sibi Virginem, modo & affectu simili ad sanctiora educandam commendavit. Sollicitam de Virginitatis suæ thesauro, certam idem esse jussit, fore ut inter Virgines CHRISTI primo loco esset. Itaque sacris sub D. Benedicti Regula adscripta Virginibus, non modò sæpius à Patrono suo Joanne, sed à Joannis quoque & piorum omnium Matre MARIA visitata est. Porro tantos favores ardens ASCELINÆ pietas demeruit. Ante altare Oratorij fossulam sibi fecit, quam quotidie calidis implere lacrymis satagebat. Ferias sextas, dies Sabbathinos & Dominicos, aliòsq; , maximè D. Virgini festivos, mille plerumque Angelicis salutationibus explevit. Orantis autem tantus impetus fuit, ut ipsi cum Matre ad Ecclesiam adspiranti fores sese ultrò aperuerint. Salutationis Angelicæ, vel unius, vim mirè ostendit, cum Mouiali à dæmone sæpius vexatæ, ut Ave Maria devotè diceret suavit, & illa hac arte mox curata est. Ivit ad MARIAM & Joannem ASCELINA anno 1195. monétque exemplo Parthenios, quam benè cum JOANNE Virgine, Virginum Virginem colant.

Ex Metropol. Bucel.

Vanae gloriae medicina est recordatio divinae bonitatis, per quam omnia bona nobis collata sunt, quae habere videmur, etiam & perpetua ipsius DEI charitas, in cuius laude omnia agere debemus, quidquid boni in hoc saeculo operemur, & magis desiderare à DEO laudari in die retributionis aeternae; quam ab homine quolibet in huius transitoriae vitae conversatione. B. Alcuin. lib. de virt. & vit. c. 34.

Custodia humilitatis in bonis operibus.

Pro appetentibus vanam gloriam.

S. CONVOION Abb.

Generis nobilitatem pulchro virtutis opere à teneris
cælavit CONVOION. Jam puer preces, jeju-
nia, vigiliis, in delicijs & pro delicijs habuit. Tam bo-
nam piæ adolescentiæ culturam omnibus numeris per-
fectam major ætas fecit. Adscitis enim undecim so-
cijs, ne solus mundum fugeret, in solitudinem Rotho-
nensem se abdedit, illic Monasterium condidit, multâ
piorum liberalitate, & vitæ religiosæ studiosorum con-
fluxu postea auctum. Illic tamen cum sine certis legi-
bus, nisi quas ipsa pietas dictabat, viverent, Divino
monitu quidam monachus, Geofredus nomine, ex S.
Mauri propter Ligerim cœnobio eò transijt, & D. BE-
NEDICTI Regulam illos edocuit. Hanc deinceps
strenuè coluere, maximè CONVOIONE, in Abbatem
assumpto, omnium virtutum exempla & instrumenta
præferente. Solâ tamen inter omnes animi demissione
sublimius sese extulit, à quâ ipsas quas cœlitus accepit
gratias, operuit & contexit, sed velut sub purâ sindone
longe nobilius resplendentes. Impertierat ipsi Numen
salutarem ægris medendi virtutem: quam ne vanæ
gloriæ exponeret, neu contrâ velut sub terrâ otiosam
defoderet, sub ejusdem humilitatis pallio occultans,
quoties ægri prodigiosam opem implorarent, commu-
nes toti cœtui preces indixit. Uti verò ægrorum ocul-
tus medicus; sic Simoniacæ labis publicus hostis fuit.
Cæcodæmon quoque plures illi æmulos excitavit, ut
molestijs irritatum cœnobio exigeret: sed injurias illa-
tas gravi manu Numen vindicavit. Supervenere deni-
que barbari Nortmanni, quorum furor excedere suo
loco, & ad D. Maxentij Asceterium in securius asylum
senem se transferre coëgit. Et ibi tandem oculos ad
quietem æternam claudens, viam ad Cœlos inve-
nit, Carolo Calvo imperante. *Ex Hug.*

Menard.

XXIX. DECEMBRIS.

Felicia prorsus oscula labijs impressa lactentis, cui Virgineo Mater applaudebat in gremio. Verum nunquid feliciora censebimus, quæ ab ore sedentis in dexterâ Patris Filij in beatâ salutatione suscepit? quantum enim gratiæ in terris adepta est præ cæteris, tantum & in cœlis obtinet gloriæ singularis. *S. Bern. serm. I. de Assumpt.*

Veneratio gaudiorum Beatissima Virginis.

Pro Consiliarijs Principum.

S. THOMAS Ep. M.

RObur sacri Pontificis inexpugnabile, & velut æs triplex circa pectus THOMÆ, quod pro Ecclesiâ gessit, totus Orbis obstupuit. Magnus Angliæ Cancellarius fuit: ut virum vel hinc æstimes. Posthæc Cantuariæ Archipræsul monachismum cum sacerdotio junxit. Certamen arduum & assiduum quamdiu Antistes vixit, de libertate Ecclesiæ cum Henrico Rege habuit. Minas, contumelias, bonorum jacturam, consanguineorum amicorumque proscriptiones, exilia, & quidquid acerbi præter mortem inferri potuit, tulit omnia, immoto vultu animoque; ne de Ecclesiæ libertate vel hilum cederet. Regem, qui Pontificis Maximi iussa nihili fecerat, THOMAS Legatus Pontificis, tum quoque exul, in eas angustias compulit, ut quod antè omnibus interdixerat, ipse ad Romanum Præsulem à THOMA appellaret. Eodem robore virtutis Imperatori, Regique Franciæ, à recto paululum deflectere ejus animum conantibus, immobilis restitit. Quis non Ecclesiæ columnam dicat? Stetit illa verò contra Principum potentiam tanto subnixâ viro, etiam ipso postea cadente. Nam impij Regis satellites, gratiam à domino inituri, in ipsa Ecclesiâ aggressi sunt, & eâ, quâ Ecclesiæ adversarijs se opposuerat, constantiâ ultrò cervicem præbentem, crudeliter obtruncârunt. Vidistin? THOMAM Pontificem & Martyrem? nunc & Marianum filium attende. Puerulum jam Mater MARIA invisit, & suaviter collocuta, pro munere pixidem donavit, Casulam purpurei coloris continentem: futuri Præsulis & Martyris præsagium. Eadem jam Antistiti, cum cilicium suum clanculò sarciret, præsto fuit, & operam opemque commodavit. Ipsa insuper singulari amoris argumento, quòd septem gaudia, quibus in terris perfusa fuerat, quotidie THOMAS recoleret, probavit, edocuitque gratum sibi fore, si alia septem gaudia adderet, quibus nunc gloriosa in cœlis lætaretur. Parthenice, vis & tu olim cum Virgine gaudere? Eac illi nunc cum THOMA congaudeas. *Ex Breviar. Buc. & Hug. Men.*

NY VWV
MA AMA

NY VWV
MA

XXX. DECEMBRIS.

Sancti Doctores auditorum suorum fundentes sanguinem offerunt, dum admonitione assiduâ ex eorum cordibus cupiditates pravas eliciunt. Sanguis namque sicut vita carnis est; sic in pravis desiderijs carnalium operum subsistentia. Funde sanguinem, & caro morietur: tolle malam voluntatem, nec erit, qui malum operetur. *Radulph. Flaviacens. in Levit l. 1. c. 1.*

Studium audientiâ serîo DEI Verbum.

Pro domo Austriacâ.

S. ANASTASIUS Ep.

Hungariam prolixè demeruit ANASTASIUS, gente quidem Italus, & Romæ in S. Alexij Asce- terio Monachum Benedictinum professus. Privatis virtutibus, quibus mirum in modum floruit, publici boni amorem & ardentem dilatandæ fidei zelum adje- cit: & hic stimulus fuit, ut adscitis sibi ejusdem institu- ti socijs, non sine majorum nutu, in Hungariam iret. Venientem amicè accepit Stephanus, tum adhuc Hun- gariaæ Dux, utque opportunum sanctis votis locum tri- bueret, condito non pridem ad radicem montis Ferrei D. BENEDICTI Monasterio Abbatem assignavit. Monstravit brevi, quo spiritu ductus ad Hungaros ap- pulisset ANASTASIUS, quanta insuper eruditio, cum sanctitate morum ejus pectus impleret. Colecen- sium igitur sedi primus Archipræsul impositus, veri pastoris munus magnis animis amplexus est. Non illi honor fascina- vit oculos, non privati commodi ullus amor mentem ab officio distraxit: suam dignitatem felicitatemque totam DEI gloriâ & animarum salute metien- dam duxit. Pro his labor illi & sudor assiduus, paupe- rum miserorumque omnium sollicita & plus quam pa- terna cura. Ablegatus à Stephano Romam ad sum- mum Pontificem, pretiosum inde Hungariae munus re- portavit. Nam coronam, Regiaæ dignitatis insigne, quam Poloniae Duci antea destinaverat Pontifex, Divi- no monitu & instinctu per manus ANASTASII ad Stephanum Hungarosque cum Cruce transmisit. Ita primus Rex inauguratus Stephanus, crucem deinceps in regijs insignibus ostentavit. Coronam aliam, æter- nam nempe, post multa quibus claruit merita & prodi- gia ANASTASIO dedere Superi post annum regnantis CHRISTI millesimum.

Ex Menol. Bucel.

XXXI. DECEMBRIS.

Spiritus subjectam carnem disciplinae frano coër-
ceat, & ad supernam Hierusalem quotidie ferventis
desiderij gradibus festinet: promissa castitati præmia
incessanter aspiciat. Quorum dulcedine provocatus,
quidquid versutiâ callidi insidiatoris opponitur, libero
fidei pede transcendat. *S. Pet. Dam. l. 7. ep. 24.*

Reflexa animi erga DEVM sinceritas.

Pro castè viventibus.

S. COLUMBA V. M.

COLUMBA, ecce ! in anni fine tibi se sistit, virginis
Cratis nive candida, Martyrij purpurâ rubicunda.
Cordubæ nobiles natales duxit, germana soror S. Mar-
tini Tabanensis Abbatis Abbatissæq; Elisabethæ, magis
virtute illustrium. Adolescentula jam aëbat, à mundi
illecebris & procorum, quibus petebatur, insidijs, ad
Religionis sacræ receptacula & Christum avolare : sed
mater (sæpe in Christi causâ non piùm Nomen) obsta-
culum posuit, quo tamen per matris mortem soluta
C O L U M B A mox ad Parthenonem Benedictinum
convolavit, & religionis sese nexibus obligavit. Virtu-
tes quas in sponsâ Divinus sponsus requireret, in hâc di-
lectâ Columbâ suâ omnes numeravit. Cum candidâ
puritate amabilem demissionem, cum promptâ obedi-
entiâ columbâ dignam simplicitatem, cum ardenti in
D E U M præce & pietate suavem in proximos charita-
tem, cum deliciarum contemptu invictam in adversis
patientiam, amico fœdere conjunxit. Infesti etiam in-
feri graves tentationes & insultus passa, **D E I** munere
semper victrix. Deniq; cum omnium amor in commu-
ni consortio cœli sacro columbario diu vixisset, in soli-
tariam deinceps cellam se abdedit, ut velut in forami-
nibus petrae, castæ tarturis instar, arcaniores & sanctio-
res ad dilectum gemitus emitteret. Itaq; jam benè sibi
comptam ordinatâq; per omnia altiori instinctu cœle-
stis ipse Columbus è cavernâ maceriae ad sui sacri cruo-
ris fontes & beata oscula invitavit. Excitata cœlitus
sancta Virgo, plusquam virili ausu, in mediam urbem
profiluit, & ad Machometani prætoris tribunal, Macho-
metem palàm condemnavit, Christum salutis auctorem
magnificè laudavit. Mox capitis condemnata, quo ad ju-
dicem dixerat, immoto animo fatalem ictum excepit.
Corpus in flumen projectum, sexto post die integrum
illæsumq; ad littus enatavit : anima in cœlum candida
evolavit. Erubescat jam Venus columbas suas ; imò non
suas : suas illic Christus ostentat, & cum his triumphat :
te vero, quisquis ad superos adspiras, ut *Columbam* in-
duas, invitat. *Ex S. Eulogio & Bæcel.*

Mezger, Joseph, 1635-1686

Annus Mariano-Benedictinus, sive sancti illustres Ordinis D. Benedicti in
singulos anni dies cum suis iconibus et vitae elogiis distributi

Bd.: 4

Salisburgi 1672

Augsburg, Staats- und Stadtbibliothek -- Th L 22
urn:nbn:de:bvb:12-bsb11287963-8